

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

An Act of
REDEMPTION

ACTS OF HONOR SERIES - BOOK 1

BESTSELLING AUTHOR

K.C. LYNN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bir Kefaret Eylemi

Onur Eylemleri Serisi

K.C. LYNN

Telif Hakkı © 2015 K.C. LYNN

EPUB Baskısı

Yayınlayan: K.C. LYNN

Eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılarının kullanımı dışında, bu kitabın veya bölümlerinin yazılı izin alınmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Adanmışlık

Bu mücevher, çok sevgili bir okuyucuma dönüşen arkadaşşıma adanmıştır.

Sian, beni her zaman desteklediğın, bana inandığın ve kendimi sorgulamama asla izin vermediğın için teşekkür ederim. Ama daha da önemlisi, her zaman kendin olduğun için teşekkür ederim: tatlı, nazik ve güzel, ruhuna kadar. Anna ve Logan'ı sana ithaf ediyorum.

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif Hakkı Sayfası İthafı

Yazardan bir not

Önsöz

Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm

Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm

Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm

Onuncu

Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci
Bölüm On
Dokuzuncu
Bölüm Yirminci
Bölüm
Bölüm Yirmi Bir Bölüm
Yirmi İki Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört Bölüm
Yirmi Beş Bölüm Yirmi
Altı
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Bölüm
Sonsöz
Değerli Okuyucu
Teşekkürleri

Yazardan bir not

Herkese merhaba. Bağımsız bir yazar olmanın en güzel yanı ne biliyor musunuz? Kuralları biraz değiştirmek ve kendinize sadık kalmak için istediğinizi yapmak. Örneğin, kendi kişisel nedenlerimden dolayı, Tanrı, İsa ve Mesih sözcükleri küfür olarak kullanıldığında ve ona atıfta bulunulmadığında büyük harfle yazmıyorum. Bu sadece yukarıdaki Büyük Adam ile olan ilişkiye dair bir tercihim. Ben böyle yapıyorum.

Lütfen bu kelimelerin ve görebileceğiniz diğer benzerliklerin düzenleme hatası olmadığını unutmayın. Sizi temin ederim ki editörlüğümün arkasında çok nitelikli gözler var. Editörüm diplomasını alma aşamasında ve düzeltmenlerimden ikisi İngilizce alanında yüksek lisans yaptı.

Bağımsız bir yazar olmayı harika kılan da yine bu gibi şeyler. Bu yüzden arkanıza yaslanın ve hikayenin tadını çıkarın: koşulsuz sevgi, cesaret, cesaret ve onur.

İyi okumalar. XO

PROLOGUE

Anna

On dört yaşımdayken okulumla birlikte Tayland'da bir okul gezisindeyken seks ticareti sektörüne kaçırıldım. Hayatımın en kötü haftasıydı. En iyi arkadaşım Maddie'yi kaybettim ve masumiyetim benden çalındı. Bundan sağ çıkabileceğimi düşünmüyordum ama şimdi ağabeyim olarak gördüğüm Jaxson Reid ve diğer iki cesur Navy SEAL sayesinde hayatta kaldım. Biraz hasarlıydım ama hayattaydım. Başıma gelenlerin üstesinden gelebileceğimden emin değildim ama geldim ve daha güçlü çıktım. Bunun ailemin desteğinin yanı sıra aldığım kapsamlı grup terapisi sayesinde olduğunu söylemek isterdim ve bunun yardımcı olduğunu bilsem de, aslında hepsi bir kişi sayesinde oldu -ogan Knight. Çoğu insan tarafından yanlış anlaşılan ve tehlikeli olarak algılanan bir adam, ama ben her zaman daha iyisini biliyordum. Onda kimsenin görmediği bir şey gördüm ve aradan geçen zamana rağmen asla kopmayacak bir bağ kurduk.

Başlangıçta o benim kurtuluşumdu, ama sonunda ben onun kurtuluşuydum.

Bu bizim hikayemiz.

BİRİNCİ BÖLÜM

Anna

Asansörle gösterişli otelin onuncu katına çıkarken kalbim heyecanla çarpıyor. Ben balo elbisemle, Logan da smokiniyle, onu giyerken göreceğimi hiç düşünmemiştim ama Tanrım, smokin ona çok yakışıyor. Gerçi o giydiği her şeyin içinde iyi görünüyor. Yemin ederim bu adamın mükemmelden daha az görünmesi imkânsız. İster bol, solmuş kot pantolonu ve her zaman giydiği tişörtü giysin, ister bu smokini, Logan her kızın fantezisinin özüdür. Dışarı çıktığımızda her kızın ona bakması da bunu doğruluyor. Bu artık alıştığım bir şey ve bundan ne kadar nefret etsem de onları suçlayamam. Yine de hiç fark etmemiş gibi görünüyor ve bana her zaman odada onunla birlikte olan tek kişi olduğumu hissettiriyor.

Beni baloma götürdüğü için hâlâ şoktayım. Onun olayı olmadığını biliyorum, kendi balosuna bile gitmedi ama benim için yaptı. Bu da bu gece olacakları çok daha özel kılıyor. Bu an için uzun zamandır bekliyordum, tam olarak iki yıldır ve kesinlikle gergin olmama rağmen hazırdan daha fazlasıyım. Üç yıl önce bedenime ve ruhuma kazınan çirkin anıları silmesini bitirmesine hazırım.

Asansörün varış noktasından gelen ping sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Kapılar açıldığında, Logan o kendine has seksi sırtışılarından biriyle bana bakıyor ve tutmam için elini uzatıyor. "Hadi, bebeğim."

Elini kendi gülümsememle kabul ediyorum ve otel odamıza giden yolu gösterirken onu takip ediyorum. Anahtar kartını kilitten geçirip kapıyı benim için açtığında, önümdeki manzara karşısında aniden durmadan önce içeri birkaç adım atıyorum. Oda çok büyük; daha çok oturma odası ve şöminesi olan bir süit. Işıklar kısılmış, mumlar yakılmış ve odayı yumuşak bir ışıltıya kavuşturan her yüksek yüzeye yerleştirilmiş. Yatağın ortasında tek bir sarı calla lilyum yatıyor.

Yanına gidip onu elime alıyorum ve gülümseyerek burnuma götürüyorum, en sevdiğimi seçmesi hoşuma gidiyor. Arkamdan kapının kapanma sesini duyunca dönüp beni dikkatle izlediğini ve tepkimi ölçmeye çalıştığını görüyorum.

"Bunu yapmak için nasıl zaman buldun?" Sesim duygularla kalınlaşarak soruyorum.

"Günün erken saatlerinde kurdum. Resepsiyondaki bayan biz buraya gelmeden hemen önce gelip mumları yaktı."

Başımı sallıyorum, hâlâ bu kadar zahmete girdiğine inanamıyorum. "Bütün bunları yapmak zorunda değildin."

Omuz silkiyor, önemli bir şey değilmiş gibi davranıyor, oysa aslında çok önemli bir şey. Bu iş için sadece çok düşünmekle kalmadı, aynı zamanda parası da olması gerekirdi ki bu paranın onda pek olmadığını biliyorum. Garajda kazandığı tüm para annesine ve kız kardeşine destek olmak için gidiyor. "İstedim. Bu gecenin hak ettiğin gibi geçmesini istiyorum."

Onun bu düşünceli tavrı karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yumuşak bir gülümsemeyle ona doğru ilerliyorum. Gözleri gizlenemez bir açlıkla beni boylu boyunca tarıyor ve her zaman olduğu gibi, sadece bir bakışla içimde düşük bir ısı kaynamaya başlıyor. Ona ulaştığımda parmak uçlarımda yükseliyorum ve kollarımı boynuna doluyorum, çünkü topuklu ayakkabılarla bile üzerimde yükseliyor. Beni güçlü kucağıyla sarmalıyor ve vücudumu sert vücuduyla aynı hizaya getiriyor, ereksiyonu karnıma baskı yapıyor. Güzel ama her zaman biraz temkinli olan gece mavisini gözlerine bakıyorum. "Bütün bunlar gerekli değildi ama teşekkür ederim. Bu gece benimle baloya geldiğin ve tüm bunları yaptığın için teşekkür ederim." Arkamdaki odayı işaret ediyorum.

Bir kolunu sıkıca sırtıma dolayarak uzanıyor ve yanağımı okşuyor. "Senin için her şeyi yaparım, Anna. Sana çok şey veremeyebilirim ama sahip olduğum her şeyi veririm."

İşte bu yüzden onu çok seviyorum. Daha önce hiç kimse bana karşı bu kadar nazik olmamıştı, böyle değil. "Tek ihtiyacım olan sensin. Sadece sen ve sonra her şeyim var."

Kelimelerle karşılık vermek yerine kalın buklelerimi kavırıyor ve ağzını dudaklarıma götürmeden önce başımı hafifçe geriye çekiyor. Her zaman olduğu gibi, dudaklarının ilk dokunuşu heyecan verici ve tüm vücudumda yankılanıyor.

Dili dudaklarımdan kenarını yaladığında ona açılıyorum ve hiç vakit kaybetmeden içeri dalıyor. Onun ilk tadıyla inliyorum ve ona sarılıyorum.

Açgözlü bir çaresizlikle ağzımı yutarken daha da yaklaştı.

Teması kesmeden beni kollarına alıyor ve yatağa doğru taşıyor. Logan'ın ağırlığı üzerimde baskı yaparken sırtım serin ve yumuşak şilte ile buluşuyor. Elbisemin yüksek yırtmacı sayesinde bacağıma büküp onun beline dolayabiliyorum. Ereksiyonu onu en çok arzuladığım yerime çarptığında dudaklarımdan ateşli bir inilti kaçıyor. Göğsünden alçak bir hırıltı çıkararak hevesle ona doğru itiyorum. İri, sert eli bacağımın üzerinde geziniyor ve elbisemin altından kayarak popomu avuçluyor.

"Bu elbise bütün gece beni deli etti." Ağzını ayırıyor ve dudaklarını boğazımın sütununda gezdirmeye başlıyor. Parmaklarının bulamayacağı fermuarı aradığını hissettiğimde eli sırtımın etrafında kayıyor. "Anna, bebeğim, bu lanet şeyi nasıl çıkarıyorsun?"

Kıkırdayarak elini yanıma, kolumun altına getiriyorum ve o da hiç vakit kaybetmeden elbisemin fermuarını açıyor. Elbisem askısız ve içinde sutyen olduğu için, yumuşak malzeme kolayca aşağı kayıyor ve çıplak göğüslerimi hemen ortaya çıkarıyor.

Eğilip büzülmüş meme ucumu sıcak, ıslak ağzına çekmeden hemen önce dudaklarından bir inilti yükseliyor. Bir iç çekişle dokunuşuna doğru eğiliyor ve parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, vücuduma verdiği hislerin tadını çıkarırken onu kendime doğru tutuyorum.

Aramıza uzanıp gömleğini pantolonundan çekmeye çalışıyorum, ellerim onun sıcak, çıplak tenini hissetmek için çaresiz, ama çabalarım imkânsız. "Logan, çıkar şunu, seni hissetmek istiyorum."

Bir dizini bacaklarımdan arasına koyarak oturuyor ve ceketini silkiyor, sert gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "İnan bana Anna, bu gece beni hissedeceksin bebeğim, her şeyimi."

Sözü üzerine kalbim göğsüme çarpıyor, damarlarımda korku ve heyecan düello yapıyor.

Lütfen Tanrım, bunu mahvetmeme izin verme.

Logan içimden gelen yakarışı hissediyor ve ifadesi yumuşuyor. Gömleğini ve kravatını çıkardıktan sonra üzerime uzanıyor, sert, çıplak vücudu benimkini örtüyor, sıcaklık ve güvenlik getiriyor. Dünyada en sevdiğim şeylerden biri, bedenlerimizi birbirimize bastırılmış, ten tene hissetmek.

Uzanıp bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyor, gözleri cevap arıyor. "Konuş benimle, Anna. O güzel kafandan neler geçiyor?"

Endişemle anı mahvetmekten nefret ederek gergin bir şekilde yutkunuyorum. "Sadece bunu mahvetmek istemiyorum. Seni çok istiyorum ama korkum beni ele geçirecek ve bunu başaramayacağım diye endişeleniyorum."

Alnını benimkinin üzerine koyuyor, gözleri anlayışla ısınıyor. "Eğer bu gece bu iş yürümezse aramızda hiçbir şey değişmeyecek. Hâlâ yakın olabilir ve birbirimizi iyi hissettirebiliriz, değil mi? Hiçbir yere gitmiyorum bebeğim, ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim."

Duygularım boğazımı tıkıyor. Benim için çok uzun süre bekledi, istediği herhangi bir kıza sahip olabileceken çok sabırlı davrandı. Hayal kırıklığına uğradım çünkü onu içimde hissetmekten başka bir şey istemiyorum. Beni akla gelebilecek her şekilde memnun etti, korkularımın çoğunu yenmeme yardımcı oldu. Bu son engel ve korkumun beni bu kadar uzun zamandır istediğim şeyi almaktan alıkoymasına izin vermeyi reddediyorum.

"Daha fazla beklemek istemiyorum. Seni istiyorum, her şeyini istiyorum." "Sen benim her şeyimsin, Anna. Her zaman sahipsin."

"Biliyorum ama," diye duraksıyorum, söyleyeceklerim konusunda tereddüt ediyorum, "yarın uyandığımda içimdeki son kişinin sen olduğunu bilmek istiyorum. *O* değil, artık değil." *Onun* kim olduğunu detaylandırmama gerek yok, çünkü ikimiz de masumiyetimi benden çalan isimsiz, iğrenç adamdan bahsettiğimi biliyoruz.

Logan'ın kaslarının parmaklarımın altında gerildiğini ve gözlerinde tehlikeli bir öfkenin titrediğini hissediyorum, ama çabucak rahatlıyor ve yüz hatlarını düzeltiyor. Bu onun sık sık yaptığı bir şey; öfkesini benden uzak tutuyor. Daha önce sadece bir kez öfkesini açığa vurduğunu görmüştüm, o da bir partide adamın biri beni uygunsuz bir şekilde yakalayıp ödümü kopardığında. Logan kendini kaybetti ve o zaman bile ne kadar sinirlenebileceğini gördüğümü sanmıyorum. Ama bu beni korkutmuyor, onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Onun yanında kendimi hep güvende hissettim.

Uzanıp sadece bir nefes ötedeki dudaklarına dokunuyorum. "Bunu istiyorum."

Bakışları benimkileri arıyor ve belli ki aradığını buluyor çünkü başını sallıyor. "O zaman sana yardım edeceğim. Bunu daha önce de konuşmuştuk Anna, bu güzel vücudun sadece benim dokunuşum için."

Onun sahiplenici sözleriyle karnımda bir sıcaklık birikiyor. "Evet," diye fısıldıyorum, "sadece sen."

"Doğru bebeğim, sen benimsin," diye onaylıyor, dudaklarını boğazımda gezdirmeden önce, ardında bir sıcaklık yolu bırakarak. "Benim Anna'm."

Gülümsüyorum ve karnım bana *Anna'm* dediğinde her zaman yaptığı gibi küçük bir takla atıyor. Zevk dolu bir iç çekişle parmaklarımı dağınık saçlarının arasından geçiriyorum, o da bedenimi yeniden alevlendiriyor. Ağzı belime kadar inen yumuşak sarı elbisemin kenarına ulaşana kadar aşağılara iniyor. İpek malzemeyi çıkarmayı bitiriyor ve yere düşmesine izin veriyor, beni sadece eşleşen dantel külotumla bırakıyor. Yüzü bir iniltiyle bacaklarımın arasına düşüyor ve derin bir nefes alıyor. Burnunu nemli kumaşın üzerinde gezdirip dikkatini çekmek için çılgılık atan sinir yumağının üzerinden geçerken altında kıvranıyorum.

"Dilimi amına sokmamı ister misin bebeğim?" diye soruyor, sözleri bana karşı titreşiyor.

Tanrım, benimle böyle konuşmasına bayılıyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum nefes nefese. Ağzıyla yapabileceği tüm kirli şeyleri seviyorum, tıpkı benimkiyle onu memnun etmeyi sevdiğim kadar.

"Güzel, çünkü ben de bunu istiyorum. Bunu her zaman istiyorum."

Külotumu bedenimden sıyrıp beni tamamen çıplak bırakırken dişlerim beklentiyle alt dudığıma gömülüyor. Serin hava ısınmış bedenimin üzerinde fısıldıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Çok güzelsin, Anna." Sözleri tahrik edici ve zaten bilenmiş duyularımı tırmıklıyor. İki parmağını alıp önce birini, sonra diğerini içime sokmadan önce ıslak etimde gezdiriyor. Bu enfes istila karşısında nefesim kesiliyor. "Benim için çok ıslaksın." İnliyor, sonra başparmağıyla klitorisimin etrafında dönmeye başlıyor. "Seni horozum için güzel ve hazır hale getireceğiz bebeğim." Yüzü alçalıyor ve en mahrem yerimi uzun uzun, yavaşça yalıyor.

Zevkle haykırıyorum ve sırtım yataktan aşağı eğiliyor. Bir kolunu karnıma koyuyor ve beni yutarken kalçalarımı yerinde tutuyor. Dili ustalıklarla hareket ediyor, tam olarak nereyi yalayacağını ve ne kadar baskı uygulayacağını biliyor.

Logan vücudumu ona kadar mümkün olduğunu hiç bilmediğim zirvelere taşıırken ellerim çarşafı yumrukluyor. Parmakları ritmini hızlandırırken, karnım yaklaşan orgazmımla geriliyor ve Logan bunu hissediyor. "Ver onu bana Anna, tadına bakmama izin ver bebeğim." Onun erotik sözlerinin titreşimi beni uçurumun kenarına yolluyor. Ekstazi vücudumdaki her sinir ucuna hücum ederken, saf mutluluk olan bir yere yükseliyorum. Başka hiçbir şeyin olmadığı bir yer

zevkten başka bir şey değil. Serbest kalmamı mümkün olduğunca uzatıyor, ben tamamen yumuşayıp doyana kadar bırakmıyor.

Yavaşça tekrar aşağı süzülüyorum ve gerçekliği kavramaya çalışıyorum. Logan dudaklarıma ulaşana kadar tenimin her bir santimini ısırp tadına bakarak ağzını yukarı doğru götürmeden önce kalçamın iç kısmını öpüyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve öpücüğüne teslim oluyorum. Birbirimize karışan tatlarımız erotik bir şekilde güzel.

Geri çekilerek bana soru dolu gözlerle bakıyor. "İlerliyor muyuz yoksa gecenin geri kalanında seni tutacak mıyım? İkisi de bana uyar Anna."

Bunca zahmete girdikten sonra, eğer istersem bana bir çıkış yolu göstermesi, zaten duygusal olan kalbimi alt üst ediyor. "Bana sarılmanı istiyorum." Tereddüt etmeden başını sallıyor ama o kıpırdayamadan ben kollarımı boynuna doluyorum. "Benimle seviştikten sonra," diye ekliyorum gülümseyerek.

Dudaklarında seksi bir sırıtış beliriyor. "Bu planı sevdim bebeğim. Benimkinden çok daha iyi."

Kıkırdamamı kısa bir öpücükle kesiyor ve sonra ayağa kalkıyor. Kıyafetlerinden kurtulmayı bitirirken sert bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Gözlerim çıplak vücudunda geziniyor ve her zamanki gibi güzelliği karşısında kalbim küt küt atıyor. Vücudu gerçekten de mükemmellikten başka bir şey değil. Kasları uzun ve zayıf, ama o kadar belirgin ki sanki taştan oyulmuş gibi görünüyor. Dönen siyah mürekkep sol kalçasının tabanını işaretliyor, tasarım kaburgalarını, omzunu ve kolunun aşağısını renklendiriyor. Çoğu insan onun görünüşünden korkar ama ben korkmuyorum. Bence güçlü, ölümcül ve kesinlikle güzel görünüyor, ama bunun nedeni onun için nasıl görüldüğünü bilmem.

"Bana öyle baktığında sikimi çok sertleştiriyorsun."

Gözlerimi onunkilere dikeyim ve ona aval aval bakarken yakalandığım için yüzüm alev alev yanıyor. Ama ona utanmaz bir gülümseme fırlatıyorum. "Elimde değil, çok güzelsin." Homurdanmasına kıs kıs gülüyorum. Ona güzel olduğunu söylememden nefret ediyor ama içi de dışı da öyle.

Ereksiyonunu prezervatifle kapatmasını izlerken eğlencem hızla kayboluyor ve yerini endişe alıyor. Korku boğazıma kadar tırmanmaya başlıyor ama onu geri itmeye çalışıyorum.

Hiçbir şeyin beni bu andan mahrum etmesine izin vermeyeceğim.

Kendime moral konuşması yapsam da, üstüme çıktığında kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki tek duyabildiğim bu oluyor. Logan bana bakıyor,

Gözleri yoğun. "Eğer herhangi bir zamanda durmak istersen sadece söyle ve duralım. Anladın mı?" Biraz titreyerek başımı salladım. "Söyle Anna. Bana anladığını söyle?"

"Anlıyorum." Bakışları benimkileri arıyor ve hâlâ tereddütlü olduğunu anlayabiliyorum. "Yalan söylemeyeceğim, şu anda çok korkuyorum. Ama bunu istiyorum. Seni her şeyden çok istiyorum."

Yüz ifadesi, eğilip yanağıma nazik bir öpücük kondurmadan hemen önce yumuşuyor. "Korkma bebeğim, sana sahibim." Onun bu güvencesi içimdeki duygu karmaşasına bir yenisini daha ekliyor.

Ereksiyonunu kavrayarak ıslaklığımın içinden geçiriyor ve uyarılmamla kayganlaştırıyor. Ucu içime girdiğinde keskin bir nefes çekiyorum. Kulaklarıma kan hücum ediyor ve çok uzun zaman öncesinin karanlık anısı beni istila etmeye çalışıyor. O kadar güçlü ki, hücreden ıssızlığın ve ölümün kokusunu alabildiğime yemin edebilirim. Paniğimi bastırmaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Anna, bana bak!" Logan'ın keskin komutuyla açıldım. "Benimle kal, bebeğim. Gözlerimin içine bak. İçinde kimin olduğuna bak." Ona bakıyorum, yüzü dökülmemiş gözyaşlarından bulanık. Hala içimde yarı yolda duruyor. "Durmamı istiyor musun?"

Bu düşünce paniğimi arttırdı. "Hayır! Durmanı istemiyorum. Ben sadece..." Neye ihtiyacım olduğunu bilmediğim için başımı sallıyorum.

"Şşş." Burnunu usulca yanağımda gezdiriyor ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Seni seviyorum, Anna."

Meğer tam da duymaya ihtiyacım olan şeymiş. İçimden bir hıçkırık kaçtı ve kollarımı ona sıkıca sardım. "Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

"Hisset beni, bebeğim." Daha da içeri itiyor, beni mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla geriyor. "Seni ne kadar sevdiğimi hisset." Yumuşak baritonu ve nazik sözleri beni rahatlatıyor ve paniğimin bir kısmı azalıyor. "Şu kız. Beni içeri al, Anna. Seni hak ettiğin gibi sevmeme izin ver." Tamamen içeri girdiğinde hareketsiz kalıyor ve bana alışmam için zaman tanıyor. "İyi misin?" diye soruyor usulca.

Bir an sorduğu soruyu düşündüm. Kalbim hâlâ düzensiz atıyor ama daha önce olduğu gibi korku ya da yoğunluğa sahip değil. "Evet, öyleyim."

Eğilip alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Güzel, benimle kal bebeğim." Yavaş ve temkinli hareketlerle içime girip çıkmaya başlıyor. Sıcak bakışları beni esir alıyor, başka tarafa bakmama izin vermiyor.

İstesem bile. Kendimi tamamen bırakıyorum ve Logan'la ilgili her şeyin tadını çıkarıyorum. Kokusu, tadı, içimde mükemmel bir şekilde hareket ederken sert vücudunun ellerimin altında esnemesi. Ama en önemlisi, sanki onun tüm dünyası benmişim gibi bana bakışında kayboluyorum.

Karanlık anılardan kalan korku hemen yok oluyor çünkü bu çok farklı. Bunun korkutucu ya da acı verici hiçbir yanı yok, inanılmaz derecede güzel. Uzun zamandır yapmak istediğim ama asla yapamayacağımdan korktuğum bir şeyi nihayet yaptığımı fark ettiğimde yüzümü kocaman bir gülümseme kaplıyor. "Yapıyoruz. Ben yapıyorum," diye düşüncelerimi dile getiriyorum.

Logan ritmini durdurmadan eğiliyor ve alnını benimkine dayıyor. "Evet bebeğim, öyleyiz ve bu mükemmel. Sen mükemmelsin."

Gülümsemem yayılıyor ve çok geçmeden ikimizden ve onun bana hissettirdiklerinden başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Alabildiğim her ayrıntıyı hafızama kazıyorum. Tenimizin terden birbirine karışmasından, vücutlarımızın sanki birbirleri için yaratılmış gibi mükemmel bir şekilde birbirine bağlanmasına kadar.

Bacağımı beline doğru kıvrarak onu daha derine çekiyorum ve ayakkabılarımın hâlâ ayağımda olduğunu hemen fark ediyorum. Topuklarım ona battığında inliyor. "Tanrım, Anna, bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum ama çok iyi hissediyorsun."

Kendini tutmaya çalıştığını söyleyebilirim. Bir elimi boynuna dolayarak onu ağzıma götürüyorum ve alt dudağını dişlerimin arasına almadan önce yalıyorum, bu onu çılgına çevirdiğini bildiğim bir şey. "Bırak Logan," diye fısıldıyorum, sonra da hassas etine keskin bir ısırık veriyorum.

Bir hırıltıyla tam olarak bunu yapıyor. Hızı artıyor ama yine de nazik kalıyor, sonra birkaç kez daha soktukten sonra içimde durgunlaşıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Ona sımsıkı sarılıyorum ve kalplerimizin bir arada atmasının verdiği yakınlığın tadını çıkarıyorum.

Güzel sessizliğin ortasında, birlikte ruhumu iyileştirdiğimizi fark ediyorum. Uzun zaman önce yaşadığım o karanlık hatıranın artık üzerimde hiçbir kontrolü yok.

Yarın uyanacağım ve içimde olan son kişinin sevdiğim kişi olduğunu bileceğim. Dokunuşu bana huzur ve zevk veren bir adam, dehşet ve utanç değil.

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye başlıyor ve bedenim sessiz hıçkırıklarla sarsılıyor. Logan geriliyor ama bunu fark etmiyor. Sadece beni daha yakın tutuyor ve i h t i y a c ı m olanı serbest bırakmama izin veriyor, bu onun birçok kez yaptığı bir şey

Son iki yıl boyunca defalarca. Bazen o yanımda olmasaydı paramparça olacağıma yemin ederdim.

"Yemin ederim bir daha kimse sana zarar vermeyecek, Anna. Deneyen herkesi öldürürüm."

Ciddi olduğunu bilerek başımı sallıyorum. Bu bana en başından beri verdiği bir sözdü ve bana her zaman güven veriyordu.

Onunla tanıştığım günü asla unutmayacağım. Almanya'daki hastaneden eve döndükten altı ay sonraydı. Yoğun bir grup terapisinden geçiyordum ve Jaxson'ı çok özliyordum çünkü kendimi güvende hissettiğim tek kişi oydu. Ailemi çok seviyorum ve onlara geri döndüğüm için çok mutluydum ama onlar bile beni güvende hissettirmiyordu. Her şeyden ve herkesten korkuyordum.

Okula döndüğüm ilk gün, kalabalık ve bana acıyan bakışlar çok fazla gelmeye başladı, ben de koştum. Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı ve sert koştum. Ciğerlerim yanana ve bacaklarım iflas edene kadar durmadım. Sonunda terk edilmiş تنها bir parka vardım, ya da ben öyle sanıyordum. Bir ağacın dibinde oturmuş hayal kırıklığımı ve umutsuzluğumu haykırıyordum ki kafamı kaldırdım ve Logan'ı ilk kez gördüm. Motosikletine yaslanmış sigara içiyordu, artık yapmadığına sevindiğim bir şey. Yalnız olduğumu düşündüğüm bir anda birinin önünde paramparça olduğum için utandım.

Birkaç acı dolu dakika boyunca beni izlerken bakışlarımız kilitlendi, tartışmalar yüzünden okunuyordu. Kalsa mı gitse mi bilemiyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki? Berbat bir haldeydim. Neyse ki sonunda ikincisini seçti. O yaklaşırken kalbim boğazıma düğümlendi, ama korkudan değil - gerçi o anda ne olduğundan emin değilim.

Yanıma oturdu ama çok yakın değildi, sanki biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibiydi. İlk birkaç dakika hiç konuşmadı, sadece sessizce oturduk ama varlığıyla ilgili bir şey beni rahatlattı. Belki de o sırada bana Jaxson'ı hatırlatan ölümcül bir özgüven yaydığı gerçeği idi. Her neyse, kendimi güvende hissetmemi sağladı.

Sessizliği ilk bozan ben oldum ve saatlerce konuştuk. Özel bir şey hakkında değil ama aylardır ilk kez normal hissetmemi sağlayan gündelik hayatla ilgili şeylerdi. O andan itibaren umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir bağ oluştu. Logan'ı bu kadar farklı kılan neydi bilmiyorum, belki de bana kendi şeytanları olduğunu gösteren korunaklı mavi gözleriydi.

Neredeyse her gün tam olarak o noktada buluşmaya başladık ve çok geçmeden, şüphesiz ki tanışmamız gerektiğini anladım, çünkü kırık parçalarımız birlikte bir bütün oluşturuyordu. Birlikte bir bütün olduk.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum omzuna, sadece bana bu anı yaşattığı için değil, bana hayatımı geri verdiği için de teşekkür ediyorum. Kırılan parçalarımı tekrar bir araya getirdiği için.

Alnını benimkinin üzerine koyuyor. "Sana teşekkür eden ben olmalıyım Anna, tam tersi değil. Sen mükemmel ve güzelsin ve nedense sana sahip olmama izin verdin."

Uzanıp yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Bana her zaman sahip olacaksın." "Güzel, çünkü seni hak etmesem de, sana asla izin vermeyeceğim.

git." Bunu söylemesinden nefret ediyorum, özellikle de buna gerçekten inandığı için. Ona ne kadar yanıldığını söyleyemeden eğilip beni öpüyor. "Hadi bebeğim, yatmadan önce duş alalım."

İçimden çıktığında aramızdaki bağı anında özlüyorum ama beni kucağına alıp duşa taşıdığına bu özlem yerini sıcaklığa bırakıyor. Birlikte sıcak spreyin altına giriyoruz ve Logan beni yıkamaya başlıyor. Sanki vücudum camdan yapılmış gibi her dokunuşu ve darbesi hassas bir özenle gerçekleşiyor. Gerekli olmamasına rağmen, bana değer verildiğimi hissettiriyor.

Tekrar yatağa girdiğimizde Logan beni kendine doğru çekiyor. Şöminenin alevleri odayı yumuşak bir parlaklıkta tutuyor ve onun güçlü yüzünde titreyiyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Neye gülüyorsun?" diye soruyor dudaklarını bükerek.

Kollarımı boynuna dolayarak kendimi ona yaklaştırıyorum. "Çünkü beni mutlu ediyorsun," diyorum ona dürüstçe ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Ve çünkü senin kollarında uyanıyorum."

Şimdiye kadar onun kollarında hiç uyanmadım çünkü babam sinir krizi geçirirdi. Logan geceleri sık sık odama gizlice giriyor ve ben uyuyana kadar bana sarılıyor. Sabahın erken saatlerine kadar kalır, sonra ailem uyanmadan gider. Bunu ilk tanıştığımızda yapmaya başladı çünkü kabusların neden olduğu panik ataklardan sürekli rahatsız oluyordum. Dehşet içinde nefes almama yardımcı olan tek şey onun kollarıydı ve kabusların sona ermesi uzun sürmedi. O yanımda olduğu sürece kendimi güvende hissediyordum.

"Şehirde işe yakın bir daire buldum," diye ağzından kaçırarak düşüncelerimi böldü.

"Yaptın mı?" Başını sallıyor. "Peki ya annen ve kız kardeşin?" İhtiyatlı bir şekilde soruyorum. Bu konuda her zaman dikkatli olmuşumdur.

Logan'ın kız kardeşi benden sadece iki yaş küçük ve benden farklı bir okula gidiyor. Birlikte olduğumuz onca yıl boyunca hem annesiyle hem de kız kardeşiyle sadece birkaç kez görüşebildim. Beni evine götürmekten hoşlanmıyor; bu yönünü benden saklıyor. Başlangıçta canımı yaktı ama sanırım bunun nedeni annesinin ne kadar dağınık olduğunu görmemi istememesi. Logan küçükken babası onları terk etmiş. Ne olduğunu bilmiyorum çünkü bu konu her zaman yasaktı. Ama kız kardeşi Janey bir keresinde bana babasının hiçbirine, özellikle de Logan'a karşı nazik olmadığını söylemişti. Onun gitmesinin bir lütuf olduğunu söylemişti. Sadece anneleri böyle hissetmiyor, bu yüzden sürekli bir enkaz halinde. Sorunlarını içerek atlatıyor ve başa çıkamıyor, böylece onlara bakmanın tüm sorumluluğu Logan'a kalıyor.

"Aldığım zamlarla annemin evini de karşılayabileceğim ve bana ihtiyaçları olduğunda onlardan o kadar da uzakta olmayacağım."

Bu onun endişelenmemesi gereken bir şey. Bu beni rahatsız ediyor çünkü üniversiteye gitmeyi ve gerçekten yapmak istediği bir şeyin peşinden gitmeyi hak ediyor. Garajda çalışmayı sevdiğinden ve bu işte iyi olduğundan şüphem yok ama hayalinin bu olmadığına eminim. Yine de tüm bunları neden yaptığını anlıyorum ve bu onu daha çok sevmeme neden oluyor çünkü bu onun ne kadar onurlu olduğunu gösteriyor.

"Ben de ödemeye yardımcı olabilirim."

Başını sallıyor, bir şeyin parasını ödemeye yardım etmeyi teklif ettiğimde her zaman yaptığı gibi beni hızla reddediyor. Bu beni deli ediyor.

"Kaşlarını çatma Anna, yoksa yüzün öyle kalır." Ona daha sert bakıyorum, o da bunu eğlenceli buluyor. Kıkırdarak beni sırtüstü çeviriyor ve üzerimde geziniyor. "Kızma bebeğim." Dudaklarımı öpüyor ama çok istememe rağmen karşılık vermiyorum. "Bak, yardım etmek istemeni takdir ediyorum ama buna ihtiyacım yok."

"Bu sana yardım etmekle ilgili değil, benim payımı ödemekle ilgili. Tabii beni misafir etmemeyi planlamıyorsan?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Homurdanıyor. "Okulu bitirdiğinde ve ailenin çatısı altından çıktığında kışın benim bebeğim ve her gece benim yatağında olacaksın."

Her sabah onun kollarında uyanma düşüncesi kulağa saf cennet gibi geliyor. "Gördün mü, o zaman kendi payımı ödemem gerekecek."

"Gerek yok. Ben halledeceğim."

"Her zaman her şeyi tek başına halletmek zorunda değilsin Logan."

"İstesen de istemesen de seninle her zaman ilgileneceğim Anna." Ses tonundaki samimiyet karşısında yumuşuyorum. Ona da göz kulak olacağımı söylemek istiyorum ama bunu takdir etmeyeceğini biliyorum. Eğilerek dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Beni sevdiğini söyle."

Hâlâ kızgın olsam da, bunun daha sonra tartışılacak bir konu olduğuna karar veriyorum ve ona karşı erimeme izin veriyorum. "Seni seviyorum... çoğu zaman." Alay ediyorum.

Seksi bir sırıtışla ağzıma şapırtılı bir öpücük konduruyor. "Sana şu anda kaldıramayacağını bildiğim şeyler yapmadan önce uyu." Yana doğru yuvarlanıyor ve beni kendisine doğru yaklaştırdığından emin oluyor.

Kollarımı onunkilere dolayarak onu kendime yakın tutuyorum. Gözlerim ağırlaşıyor ama uykuyla savaşıyorum. "Bu gecenin bitmesini istemiyorum," diye itiraf ediyorum usulca.

Sıcak dudakları omzumla buluşuyor. "Yakında bunun gibi daha çok gecemiz olacak Anna. Söz veriyorum."

Yeterince yakın değil. Bunu dile getirmek yerine elini tutup avucunu öpüyorum. "Seni seviyorum. Bu gece için tekrar teşekkür ederim."

"Ben de seni seviyorum." Cevabı kafamın içinde yankılanıyor ve derin bir uykuya dalmadan hemen önce üzerime sıcak bir memnuniyet çöküyor.

Ne yazık ki çok geçmeden bir cep telefonunun tiz sesi huzurlu uykumu böldü. Bu istenmeyen kesinti karşısında inliyorum ve sabahın ikisi olduğunu görmek için soluk gözlerimi açıyorum.

Logan yarı uykulu bir halde yuvarlanıyor ve komodinin üzerindeki telefonunu arıyor. "Evet," diye cevap veriyor, derin sesi uykuyla boğuklaşıyor. Gerginleştğini hissediyorum ve hattın diğer ucundan gelen histerik sesle tamamen uyanıyorum.

"Janey? Neyin var?" Doğrudum ve ona baktım. "Ne demek o orada?" Yataktan fırladı ve giyinmeye başladı. Ben de hızla onu takip ediyorum, kız kardeşinin hıçkırık sesiyle yüreğim ağzıma geliyor. "Hemen geliyorum. Odana git ve kapıyı kilitle, birazdan orada olacağım."

"Logan, ne oldu?" Telefonu kapatırken sordum. "Siktiğimin Robert'ı!"

"Annenin eski sevgilisi mi?" Onaylarcasına başını sallıyor.
"Ayrıldıklarını sanıyordum?" "Ben de öyle." Oturdu ve ayakkabılarını giymeye başladı. "Dinle, bu Arabanı ödünç alabilir miyim? Uzun sürmez."
"Tabii ki."
"Teşekkürler."
"Ve ben de seninle geliyorum," diye ekliyorum, elbisemin fermuarını kapatırken.
Başını kaldırdı ve telefon görüşmesinden beri ilk kez bana baktı. "Hayır! Sen burada kalıyorsun."
Başımı salladım. "Unut gitsin." "Anna, gelmiyorsun."
Birbirimize ters ters bakıyoruz, hava gerginleşiyor. Bunun bizi bir yere götürmeyeceğini hemen anlıyorum ve farklı bir taktik deniyorum. "Logan, lütfen gelmeme izin ver. Burada tek başıma kalmak istemiyorum, iyi misin diye endişelenmekten delireceğim."
Yanıma gelip beni kendine çekmeden hemen önce ifadesi yumuşuyor. "İyi olacağım bebeğim, onunla başa çıkabilirim."
Yapabileceğinden hiç şüphem yok ama bununla tek başına başa çıkmasını istemiyorum. Beni dışlamaya devam etmesini istemiyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum usulca, bir kez daha deneyerek. "Senin için orada olmama izin ver."
Bana bakıyor, gece mavisii gözlerinde bir savaş mücadelesi var ve pes ettiği anı görüyorum. "Kahretsin!" Elini hayal kırıklığıyla saçlarında gezdiriyor. "Tamam, hadi gidelim."
Sonunda onun yanında olmama izin verdiği için küçük bir zafer duygusu hissediyorum. Ancak on dakika sonra evinin önüne geldiğimizde zaferim kısa sürüyor. Arabanın içinden bile küçük, köhne evden yükselen kaos seslerini duyabiliyorsunuz. Cam kırılma sesi ve ardından gelen çaresiz çığlıkla kalbim duracak gibi oluyor.
"Burada kal!" Logan, motoru kapatma zahmetine bile girmeden arabadan hızla çıkmadan hemen önce emrediyor.
Talebe uymadım. Anahtarları kontaktan çıkarıp peşinden koşuyorum. Hemen arkasından ön kapıdan içeri giriyorum ve Logan'ın annesini oturma odasında yerde, bilinci zar zor yerinde, yüzü kanlı ve şişmiş bir halde görünce midem bulanıyor.

Aman Tanrım.

Logan ona doğru yürümeye başlar ama kız kardeşinin çığlığı üzerine dikkati hızla koridorun aşağısına çekilir. "Janey?" Yönünü değiştirir ve

kızın odasına doğru koşar.

Hemen annesinin yanına koşuyorum ve yanına çöküyorum. Elini tutarak, gözlerimi Logan'dan ayırmadan onu rahatlatmaya çalışıyorum. Kapı kolunu kurcalıyor ama kilitli, kız kardeşinin çığlıkları daha da çaresizleşiyor. Geri çekilip kapıyı kırıyor ve karşılaştığımız manzara boğazımda safra birikmesine neden oluyor. Robert olduğunu tahmin ettiğim bir adam Janey'nin üzerine çıkmış, yüzüne vuruyor.

"Seni orospu çocuğu!" Logan'ın öfkesi o kadar yüksek ki duvarlardan sekiyor.

Logan, Robert'ı Janey'den koparıp ona defalarca vurmaya başladığında zaman yavaşlıyor gibi görünüyor. Darbe üstüne darbe, sevdiğim adamın başka birine, daha önce hiç görmediğim birine dönüşmesini şaşkınlıkla izliyorum.

"Logan, dur!" Benden gelen panik dolu yakarış kendi kulaklarıma bile uzak geliyor. O vazgeçmiyor ve ben donup kalıyorum, hareket edemiyorum.

Vurduğu son darbe Robert'ı şifonyere çarpmasına neden olur. Robert yere yığılıp bayılmadan hemen önce kafasının kenara çarptığı yerden mide bulandırıcı bir çatırtı duyulur. Logan olduğu yerde kalakalır ve göğsü öfkeyle kabarak ona bakar. Janey sürünerek yatağın karşısına geçer ve kendini ona doğru fırlatır. Logan onları sabitlemek için bir elini duvara dayar ve göğsüne yaslanıp hıçkırığa hıçkırığa ağlayan kız kardeşini tutar.

Sonunda gözleri benimkileri buluyor ve onun acı dolu ifadesi karşısında keskin bir nefes alıyorum. Hızla yaklaşan siren seslerini uzaktan fark ediyorum. Bakışlarımız birbirine kenetleniyor ve içimi bir korku kaplıyor. İşlerin daha da kötüye gideceğini bildiğim için Logan'ı kapıp kaçmak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum.

Ve haklıydım, öyle oldu. Çok daha kötüye gittiler.

İKİNCİ BÖLÜM

Anna

Üç Hafta Sonra

Tüm eşyalarımın arındırıldıktan ve beni kahvaltıda yiyebileceğim gibi görünen bir kadın tarafından çok rahatsız edici bir şekilde üstüm arandıktan sonra, beni ziyaret alanına götüren bir gardiyanın arkasından gidiyorum. Lekeli sarı duvarlar ve dezenfektan kokusu midemi olduğundan daha fazla bulandırıyor.

"Fiziksel temasta bulunabilirsiniz ancak elleriniz her zaman görünür olmalıdır. Eğer kucaklaşırsanız, bu on saniyeden uzun olamaz. Öpüşmeye izin verilir, ancak bu da kısa süreli olmalıdır ve açık ağız temasına izin verilmez."

Gardiyanın kuralları açıklamasını dinliyorum, Logan'ı görmek söz konusu olduğunda bu kadar çok sınıra sahip olmak kalbimi sızlatıyor.

Duruyor ve bana bakıyor, belli ki bir yanıt bekliyor.

"Anlıyorum," diyorum usulca.

Tekrar hareket etmeye başlamadan önce çözemediğim bir ifadeyle beni izliyor. "Şerif McKay'i nereden tanıyorsun?"

Bu soruyu bekliyordum. Cooper olmasaydı Logan'ı görmek için buraya gelemezdim, en azından bu kadar çabuk gelemezdim. Bunu yapabilmem için önce formların doldurulması ve izin için dosyalanması gerekiyordu ve bunun için zamanım yoktu.

"Kardeşimin yakın arkadaşı," diye cevap veriyorum, Jaxson'ı uzun uzun anlatmak yerine basit bir şekilde anlatıyorum.

Jaxson ve babam buraya gelmemem konusunda kararlıydılar ama umurumda değil. Logan'ı görmeliyim; onun iyi olduğunu bilmeliyim. Tutuklanıp gözaltına alındığı geceden beri onu görmedim. Robert Moss'un öldüğü açıklandığı ve Logan'ın başının ne kadar büyük bir belada olduğunu anladığım an, babama bulabileceği en iyi avukatı tutması için yalvardım. İlk başta yardım etme fırsatına balıklama atlamadı, ama ne kadar kötü olacağını fark ettiğinde

ilişkimizi tehlikeye atmamak için sonunda razı oldu. Ya da ben öyle sanıyorum. Babamın tuttuğu avukat Frank Davenport Logan'ı görmeye geldiğinden beri hiçbir şey duymadım. Bu yüzden şimdi meseleyi kendi ellerime alıyorum.

Ziyaret alanına ulaştığımızda bir zil sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum, Logan'ın şu anda güçlü olmama ihtiyaı olduğunu biliyorum.

Büyük ift kapı, masa ve sandalyelerin bulunduğu geniş bir odaya açılıyor; birkaç mahkûm sevdikleriyle birlikte buralarda oturuyor. Bakışlarım hızla Logan'ı arıyor ve onu uzak köşede, başı eğik ve elleri önünde kelepçeli bir şekilde bir masada otururken görüyorum.

"şövalye, ziyaretin geldi," diye bağırıyor muhafız.

Başını kaldırıyor ve gözünün morardığını görünce kalbim acıyla sıkışıyor. Bakışlarımız buluşuyor, yüz ifadesi inanmazlıkla çarpılıyor. "Anna?" Sandalyesinden fırlıyor. "Burada ne işin var?"

Hiç vakit kaybetmeden ona doğru koşuyorum, cevabım boğazımda düğümleniyor. Kelepçeli ellerini başının üzerine kaldırıyor, sarılmamı bekliyor ve ben kendimi tutmuyorum. Kendimi ona doğru attım ve kolları üzerime gelerek beni kendine çekti. Ağzı hızla benimkini buluyor ve kırılğan soğukkanlılığımı parçalıyor. Hıkırıklarım yüzeye çıkıyor ve dudaklarında patlıyor.

"şşş, ağlama. Lütfen ağlama, Anna."

"Bana iyi olduğunu söyle."

"Ben iyiyim."

Kuralları hatırlayarak ve ikimizin de başını belaya sokmak istemeyerek geri çekiliyorum ama uzanıp yüzünün yan tarafını avuçluyorum, başparmağım şiş gözünün hemen altında geziniyor. "Hiç iyi görünmüyorsun," diyorum üzüntüyle. Sadece morluk değil; bitkin, kızgın ve en önemlisi yenilmiş görünüyor. "Ne oldu? Seni kim incitti?"

Gözlerinde bir şey parlıyor, sert bir şey ve sanki içinde bir şalter atıyor. Dokunuşumdan geri çekiliyor ve kendini bana kapatıyor. "Burada olmamalısın."

Sözlerinin canımı yakmasına izin vermemeye çalışarak ona bakakalıyorum. "Bunu nasıl söylersin?"

İyi olup olmadığını bilmemek beni ldryor."

"Ben iyiyim."

Kesinlikle *iyi* değil ama başımı sallayarak şimdilik bu konuyu kapattım. "Peki babamın gönderdiği avukatla ne oldu? Oyun planı neymiş?"

Boğazını temizlemeden önce hafifçe kayıyor. "Hiçbir şey, çünkü onu kullanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bak Anna, yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum ama babanın yardımını ve özellikle de parasını kabul etmiyorum."

"Ne? Öyle deme, tabii ki öylesin." Başını sallıyor ama konuşmasına izin vermiyorum. "Evet, öylesin!" Sinirlendiğimi daha fazla gizleme zahmetine girmeden patlıyorum. "Şimdi yardım kabul etme konusundaki saçma gururunun zamanı değil Logan. Burada başın ciddi belada ve-"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Öfkesi karşısında irkildim ve oda sessizliğe gömüldü. Ağır bir nefes üflüyor ve kelepçeli ellerini hayal kırıklığıyla yüzünde ovuşturuyor. Bir kez daha ne kadar yorgun görüldüğünü fark ediyorum. "Dinle, üzgünüm, bu doğru gelmiyor. Avukata ihtiyacım yok çünkü bana bir savunma pazarlığı teklif edildi ve ben de bunu kabul edeceğim."

"İtiraf pazarlığı mı?"

Başını sallıyor. "Adam öldürmekten."

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kulağa hiç de iyi gelmiyor. "Bu neyi gerektiriyor? Toplum hizmeti mi? İşini etkilemeyecek mi?"

"Bu kamu hizmeti değil."

Açıklamasını bekliyorum ama sessiz kalıyor. "Peki ne o zaman?" Bakışlarındaki teslimiyet midemi bulandırıyor ve duyacaklarımın hoşuma gitmeyeceğini hemen anlıyorum.

"Altı yıl."

"Hapishanede mi?" Patlamam üzerine herkes bize döndü. Cevap vermiyor ama buna ihtiyacı da yok. Başımı sallayarak bu fikri hemen reddediyorum. "Hayır, bunu yapamazsın. Hapis cezası almadan seni bu durumdan kurtarabiliriz."

"Nereden biliyorsun lan?"

"Çünkü babamın tuttuğu avukat en iyisi. Başka türlü onu tutmazdı."

"Bu bokun maliyeti hakkında bir fikrin var mı, Anna? Bunu sadece ömür boyu hapis cezasına çarptırılmak için kabul etmiyorum."

"Para kimin umurunda! İşlemediğin bir suç için kendi isteğinle suçunu kabul ediyorsun. Bunu neden yaptığını anlamıyorum."

"Çünkü ben yaptım. İstesem de istemesem de adamı öldürdüm ve bu cinayet suçlamasından daha iyi."

"Bu nefsi müdafaaydı. Kız kardeşinin hayatını kurtardın." Başını sallıyor. "Önemli değil."

"Tabii ki öyle. Yapma bunu, lütfen." Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülmeye başlıyor. "Yapamam, yapamam..." Nefesim kesiliyor ve histeri krizine girdiğimi hissediyorum.

"Siktir!" Beni tekrar kendine doğru çekiyor ama bu sefer kafesli kolları beni rahatlatmıyor. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Bana bu teklif yapıldığı için şanslıyım ve kabul etmeliyim. En iyisi bu, güven bana."

"Hayır, bunu kabul edemem. Lütfen babamın yardımını al Logan. Altı yıl boyunca seni bu şekilde görmeye dayanamam."

Kasılıyor, vücudu taşa dönüyor ve yemin ederim odanın sıcaklığı düşüyor. Beni bıraktığı anda başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Gelmeni istemiyorum. Ben," duraklıyor ve gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, "buraya geri dönemezsin."

"Sen neden bahsediyorsun? Elbette geri döneceğim." "Beni dinle!" diye bağırdı kısık bir sesle. "Dinleyemezsin. Bilmiyorum.

Bunu kabul ettikten sonra nereye transfer edileceğim, ama her iki şekilde de önemli değil, Anna. Hayatına ve geleceğine devam etmelisin. Yapamazsın-"

"Sen benim geleceğimsin!" Haykırıyorum.

Dişleri o kadar sert gıcırıyor ki çenesinin kırılmamasına şaşıyorum.

"Ben olamam.

Artık değil."

Başımı sallıyorum, bunun olduğuna inanamıyorum. Bunu bana şu anda söylüyor olamaz. "Hayır, bunu yapmayacağım. Ne dediğin umurunda değil, seni terk etmeyeceğim. Asla!"

Yenilmiş bir nefes üflüyor, sonra öne çıkıp alnıma sert bir öpücük konduruyor. Buz gibi bir dehşetin göğsümü kavradığı bir öpücük bu, çünkü sanki ondan alacağım son öpücükmiş gibi son bir his veriyor.

"Mutlu ol, Anna." Arkasını dönüyor ama gözlerinin akmamış yaşlarla dolu olduğunu görmeden önce değil.

Bulanık bir görüşle onun çelik kapıya doğru yürümesini ve kapıya vurmasını izliyorum. Zilin sesi sonunda beni transımdan çıkarıyor. "Hayır, Logan, dur!" Durmuyor, kapıdan geçmeye devam ediyor. Peşinden koşuyorum ama ona ulaşmadan kapı üzerime kapanıyor. "Seni bırakmayacağım! Beni duyuyor musun?" Çığlık atıyorum ve soğuk çeliğe vuruyorum. "Senden vazgeçmeyeceğim. İstesen de istemesen de seni buradan çıkaracağım!" Bekliyorum, dua ediyorum

geri dönecekti, ama dönmedi. Bir hıçkırıkla alnımı kapıya koyuyorum, kalbim o kadar acıyla şişiyor ki nefes alamıyorum.

Odanın diğer ucundaki gardiyan gelip beni uzaklaştırıyor. Yüzünde acıma ifadesi vardı. Beni dışarı çıkarmasına izin veriyorum. Koridordan aşağı inerken yol boyunca acı ve kalp kırıklığı içindeyim. Her şey kendimi bir türlü uyandıramadığım korkunç bir kabus gibi geliyor.

"Erkek arkadaşın doğru olanı yapıyor," diyor gardiyan, işkence dolu düşüncelerimi bölerek. "Burası genç bir kız için uygun bir yer değil."

Başımı sallıyorum, dinlemeyi reddediyorum. Söylediklerimde ciddi dim, ondan vazgeçmeyecektim.

Ne yazık ki bana başka bir seçenek bırakmadı. İki ay boyunca her hafta sonu geri döndüm ama Logan her seferinde beni görmeyi reddetti. En son gittiğimde başka bir yere tayin edildiğini öğrendim. Bana nereye olduğu hakkında bilgi vermediler ama sonuçta bunun bir önemi olmadığını biliyordum çünkü beni zaten görmeyecekti.

O gün kırık bir şekilde oradan ayrıldım, onarılmış kalbim bir kez daha paramparça olmuştu ama bu kez Logan olmadan onarılamayacağını biliyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Logan

Dört Yıl Sonra

Gardiyanı loş koridorda takip ediyorum ve burada beni kimin görebileceğini merak ediyorum. Benim ziyaretçim olmaz. *Hiç gelmez.*

Ziyaret alanının yakınında olmayan özel sektöre döndüğümüzde, bunun sıradan bir ziyaret olmayacağını hemen anlıyorum. "Hangi cehenneme gidiyoruz?" Bu bok çukurunda umursamadığım birkaç gardiyandan biri olan Clem'e soruyorum.

"Neler olduğunu bilmiyorum ama burada sizi görmek isteyen büyük takım elbiseli kişiler var."

Ne oluyor be?

Hemen annemi ve kız kardeşimi düşündüm. Kahretsin, onlardan birine bir şey mi oldu? Tutuklandığımdan beri annemle ve itiraf pazarlığını kabul ettiğimden beri kız kardeşimle konuşmadım. Burası beni görmelerini isteyeceğim bir yer değildi. Anneme gelince... Onu görmek istemedim, çok kızgındım, hala kızgınım ama ona da kötü bir şey olmasını istemiyorum.

Üzerinde özel yazan bir ofis kapısının önünde durduğumuzda düşüncelerimden sıyrılıyorum. Clem omzunun üzerinden bana bakıyor. "İyi şanslar evlat. Ben bile merak ediyorum."

Kapıyı çalıyor. Kapı müdür tarafından açıldığında içeri giriyorum ve duruyorum. Takım elbiselilere pek dikkat etmiyorum çünkü gözlerim sadece bir adamda. Tanıdık bir yüz, Cooper McKay-Şerif McKay. İçgüdüsel olarak aklıma bir kişi geliyor. "Neler oluyor? Anna iyi mi?" Adını söylemek bile göğsümü geriyor.

Cooper başını sallar. "O iyi. Bu Anna'yla ilgili değil."

Tanrıya şükür.

"Bay Knight, ben Özel Ajan Brooks ve bu da ortağım Özel Ajan Davis." Takım elbiselilerden biri ayağa kalktı ve elini uzattı.

"Özel Ajan, FBI'daki gibi mi?" Sıkı bir el sıkışma hareketiyle jestini kabul ederek soruyorum.

Başını salladı. "Evet, doğru. Bu da Steven Brown, bölge savcısı."

Diğer adamı kısaca onayladıktan sonra Cooper'a dönüp neler olduğunu merak ediyorum.

"Neden oturmuyorsunuz Bay Knight, biz de size neden burada olduğumuzu açıklayalım."

Cooper köşede ayakta dururken ben ajanların önündeki masaya oturuyorum.

"Size ilginizi çekeceğini düşündüğüm bir teklifimiz var." Özel Ajan Davis başlıyor.

"Bir teklif mi?"

"Bu doğru. Hepimizin yararına olacak bir şey."

Homurdanıyorum, bu pisliklere güvenmiyorum. Cooper'a güveniyorum ama bu odadaki hiç kimseye güvenmiyorum. "Öyle mi? Neymiş o?"

"Ya size cezanızı çekip yarından tezi yok buradan çıkabileceğinizi söylesem?"

Duyularım alarma geçiyor ama içimde alevlenen umut kırıntısına engel olamıyorum. Nasıl cevap vereceğimi bilemeden ajanlara bakıyorum.

"Bu kadar gizemli olmayı bırak da ona neden burada olduğunu söyle," diye çıkışıyor Cooper, belli ki sıkıntımı paylaşıyor.

İki ajan da bana dönmeden önce ona ters ters bakıyor. İlk konuşan Özel Ajan Brooks oldu. "Neredeyse yedi aydır yasadışı bir dövüş çetesini araştırıyoruz ama bu sıradan bir yeraltı operasyonu değil."

Bunu bana neden söylediklerine dair hiçbir fikrim yok ama ilgimi çekmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. "Nasıl yani?"

"Her biri farklı bir rakiple oynanan on tur var. Kazanmaya devam ederseniz dövüşmeye devam edersiniz, sonunda final raunduna gelirsiniz, işte bu noktada işler karışır." Duraklıyor ve öne doğru eğilerek kollarını önündeki masaya dayıyor. "Son dövüşün özel bir dövüş olduğu söyleniyor, bu işi kim yönetiyorsa onun tarafından düzenleniyor. *Patron* dedikleri bir adam. Tamamen farklı bir yerde yapılıyor ve herkes giremiyor. Bu dövüşün diğerlerinden farkı, sadece bir rakibin elenip gitmesi."

"Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermeden önce odayı bir anlık sessizlik kaplıyor. "Ölümüne dövüşüyorsun."

Tanrım.

Bana bakıyor ve az önce söylediği her şeyi özümsemem için bana zaman veriyor. "Peki bunun benimle ne ilgisi var?"

Özel Ajan Davis şimdi konuşuyor. "Kısa bir süre önce gizli görevde çalışan bir ajanımızı kaybettik. Henüz nasıl olduğunu bilmesek de yakalandı." Yüz ifadesi gerginleşiyor. "Ama öğrenmeye niyetliyiz. Sorun şu ki, o son raunda ulaşmamız gerekiyor ve oraya ulaşmak için yeterince iyi birine ihtiyacımız var. Bu operasyonu kim yönetiyorsa son dövüşe kadar ortaya çıkmıyor ve istediğimiz piç de o."

Bununla nereye varmak istediklerini şimdi anlıyorum. "Ve ne? O adam olabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet, birkaç nedenden dolayı istiyoruz. Burada kendi payınıza düşen kavgalarda bulundunuz Bay Knight, bu yüzden neler yapabileceğinizi çok iyi biliyoruz."

"Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Ted Rassiter'ı fena benzetmişsin. Bir ay boyunca hastanede yattı."

O pislikten bahsedilince midem bulanıyor. "Orospu çocuğu hak ettiğini buldu. Benimle uğraşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu."

Başını sallıyor. "Bunun farkındayım, gardiyanın ne olduğuna dair ifadesini okudum."

Bu konuda konuşmak istemediğim için konuyu değiştiriyorum. "Diğer sebep nedir? Çünkü benim dövüş yeteneklerime sahip, hatta daha iyisini bulabileceğinden emin olduğum pek çok insan var."

Ajan sandalyesinde arkasına yaslanır ve kollarını kavuşturur. "Lewis Cobb ismi sizin için ne ifade ediyor?"

Bocalıyorum. "Bir süre önce benim hücre arkadaşımdı." "İyi anlaştığınızı söyleyebilir misiniz?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım. Çoğu insanla anlaştığımdan daha iyi." Bunun başlıca nedeni kimseyle etkileşim kurmayı ve arkadaş olmayı umursamamam. Ne yazık ki Lewis bunu kolaylaştırmadı. Piç kurusu hiç susmadı ya da beni yalnız bırakmadı ama sonunda bir arkadaş oldu. İçten içe güvenebileceğim biri. "Lewis'in bunun bir parçası olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Öğrendiğimiz kadarıyla rütbesi yüksek ve özellikle bu işi kim yönetiyorsa onun için çalışıyor."

Kahretsin, o pislik dışarı çıktığında her şeyi düzelterek söylemişti. Gözlerimi önümdeki ajanlara dikiyorum. "Peki tüm bunlardan ne kazanacağım?"

"Eğer bize yardım etmeye istekliysen, yarın gibi erken bir tarihte buradan çıkabilirsin ve biz de buna cezayı çekmiş sayarız."

Savcının bu yüzden burada olduğunu şimdi anlıyorum. Tüm bu süre boyunca sessiz kalan Cooper'a bakıyorum. "Tüm bunlara nasıl uyum sağlıyorsun?"

"Bu olay benim yetki alanım olan Charleston'da gerçekleşiyor. FBI'a ihtiyaç duydukları her konuda yardımcı olacağım."

Nedense bundan daha fazlası olduğunu hissediyorum, ama şimdilik bırakıyorum.

"Ne düşünüyorsunuz Bay Knight? Anlaştık mı?" Özel Ajan Brooks soruyor.

Derin bir nefes alıyorum, hâlâ tüm bu olanları kafamda toparlamakta zorlanıyorum. Ama buradan çıkma fırsatından asla vazgeçmeyeceğim. Oradan canlı çıkamasam bile bu cehennem çukurundan daha iyi olacak.

"Evet, bir anlaşmamız var."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Anna

"Şaka mı yapıyorsun? Bunu giyemez misin?" Charity banyodan çıkarken benim muhafazakâr, yumuşak sarı hırkamı göstererek çılgılık atıyor.

Kıyafetime bakıyorum. "Neden olmasın?"

"Çünkü bir kavgaya gidiyoruz, bir fincan çay içmeye değil." Başını sallıyor. "Sadece bir geceliğine doktor gibi davranmayı bırakabilir misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Charity, ben psikoloji okuyorum, tıp değil." "Her neyse, aynı şey."

Ona bunun aynı şey olmadığını söylemek üzereydim ama ben daha konuşmadan kazağımı üzerimden sökmeye başladı. "Hey!"

"Dinle, kot harika, ne kadar harika bir kalçan olduğunu gösteriyor, ama bu çıkmalı." Onu odanın öbür ucuna fırlattı, sonra dolaba doğru yürüdü ve bana üç beden küçük görünen beyaz bir atlet fırlattı. "Bunu giy." Hayal kırıklığı içinde ofluyorum ama dediğini yapıyorum. "Bunları da giy." Bana bir çift kahverengi deri, diz üstü çizme fırlatıyor.

"Parmak arası terliklerimi giyecektim."

Başını sallar. "Yapamam. O küçük dekoratif ayak parmakların paramparça olacak. Orada kaç kişinin olacağını anladığını sanmıyorum, Anna. Sana söylüyorum, bu seksi yeni dövüşçü ciddi bir kargaşaya neden oluyor."

Endişe beni bir kez daha sarıyor ve Charity'nin bu gece onunla gelmem için beni ikna etmesine izin verme kararımı tekrar gözden geçiriyorum.

Tedirginliğimi hemen anladı. "Hey, her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Ben oraya her zaman giderim ve şimdiye kadar hiçbir şey olmadı. Kampüsten tanıdığımız bir sürü insan göreceksin."

Ben de bundan endişeleniyorum. Büyük kalabalıklar arasında olmayı sevmiyorum, özellikle de kapalı alanlarda. Irak'tan beri hiç sevmedim.

"Sadece denemeni istiyorum, Anna. Daha fazla dışarı çıkmalısın."

"Ben çıkıyorum." Savunmaya geçiyorum.

"Kütüphaneye gitmedikçe ya da o inekle dışarı çıkmadıkça olmaz."

"Toby bir inek değil." Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Tamam, biraz inek sayılır," diye kabul ediyorum. Gerçi kazak yeleklerini ve gözlüklerini çıkarırsa yakışıklı sayılabilir.

"*Sayılmaz*, öyle. Kampüsteki en seksi erkeklerden bazıları sana çıkma teklif ederken neden onunla çıktığın bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Onunla çıkmıyorum, birlikte ders çalışıyoruz. Arkadaştan öte bir şey değiliz."

"Evet, doğru. Bunu bir de sürekli kışına baktığı için ayağı takılıp düşen adama anlat." Tartışmak üzereydim ama bana izin vermedi. "Öyle ya da böyle, fark etmez. Lütfen bu geceyi bir dener misin? Eğer gerçekten nefret edersen gideriz, söz veriyorum."

Yenik bir iç çekişle pes ediyorum. "Evet, tamam, ama Jaxson öğrenirse ölü bir kız olacağımı biliyorsun."

Gözleri her zamanki gibi onun adını duyunca parlıyor. "Bütün suçu bana atacaksın ve umarım o seksi orospu çocuğu da hıncını en pis yollardan benden çıkaracak."

"Ew." Gülüyorum. "Sana daha önce de söyledim, böyle bir şeyin olması için karısına çok aşık."

Omuz silkiyor. "Bir kız hayal kurabilir." Başımı sallıyorum ama gülümsememi gizleyemiyorum. "Hadi, büyük dövüşü kaçırmadan buradan gidelim."

"Bir saniye." Mücevher kutuma doğru yürüyorum ve bir süredir takmadığım bir bileziği çıkarıyorum. Som gümüşten ve üzerinde koruyucu bir melek var. Koruma amaçlıydı ve Irak'tan sonra ihtiyacım olduğunda bana hep huzur getirmişti. Onu bileğime geçirirken bana kimin verdiğini düşünmemeye çalışıyorum ve eskiden olduğu gibi karmakarışık sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olmasını umuyorum. "Tamam, hazırım," diye fısıldıyorum ve Charity'yi odadan çıkarken takip ediyorum.

Aman Tanrım. Karanlık, dar merdivenlerden aşağı inerken kalbim çılgınca atıyor.

Charity omzunun arkasından, "Dayan, neredeyse indik," diye bağıyor ve soğuk, nemli elimi güven verici bir şekilde sıkıyor.

Beni bu konuda uyarmadığına inanamıyorum. Klostrofobik olduğumu çok iyi biliyor. Pencerelerinde parmaklıklar olan terk edilmiş görünümlü tuğla binayı gördüğüm anda bunun bir hata olduğunu anladım. Ama artık geri dönüş yok, tabii az önce yürüdüğümüz elli basamağı geri çıkmak için bu küçük, dar alanda sıkışıp kalma işkencesine maruz kalmak istemiyorsam.

En altta büyük, çelik bir kapı açılıyor ve burada korkunç görünen dev gibi bir adam biletlerimizi alıyor. Kapasitesini çoktan aşmış olan devasa alana giriyoruz.

"Kahretsin! Ana dövüş başladı. Gel hadi." Charity elimden tutup beni kalabalığa doğru sürükledi. Sıcak, terli vücutlar bana çarparken çığlıklar ve tezahüratlar kulaklarıma saldırıyor. Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama tek yapmak istediğim onun elinden kurtulup diğer tarafa kaçmak.

Bizi ringe olabildiğince yaklaşıyor ve sonra herkes gibi yüksek sesle tezahürat yapmaya başlıyor. Bir tahta gibi kaskatı duruyorum, kaslarım o kadar gergin ki ağrımaya başlıyor. Bakışlarım odayı tarıyor, bir an önce kaçabilmek için en yakın çıkışı bulmaya çalışıyorum. Tüm gece boyunca bunu başarmamın imkanı yok. Etrafımızdaki kaosa bakıyorum. Kızlar çığlık atıyor ve üstlerini kaldırarak göğüslerini birbirlerine vurmaya meşgul oldukları için dikkat etmeyen dövüşçülere gösteriyorlar. Erkekler 'Hadi, biraz daha kan görelim' ya da 'Bitir şu herifi' gibi aşağılık şeyler haykırıyor.

Daha önce bir kez profesyonel bir dövüşe gitmiştim. Jaxson ve Julia, Katelyn'in kardeşinin dövüştüğü bir müsabakayı izlemeye gittiklerinde beni de yanlarında götürmüşlerdi. İzlemesi biraz zordu ama yine de bir spor etkinliğiydi. Ama bu? Bu tamamen barbarca. Bir insan bunu nasıl eğlenceli bulabilir anlamıyorum.

Charity arkasını dönüyor, yüzünde kocaman bir gülümseme, belli ki benimle aynı fikirde değil. "Sana bahsettiğim yeni dövüşçü bu," diye bağılıyor herkesin duyacağı şekilde. "Ona bakmalısın Anna, çok seksi ve adam tam bir makine."

Ağır bir iç çekişle ringe bakıyorum ve dövüşçülerden birinin pek de iyi görünmediğini görüyorum. Kollarını çılgınca önünde sallıyor, sakar ve yönünü şaşırılmış görünüyor. Yüzüne bulaşan ve onu neredeyse tanınmaz hale getiren kan midemi bulandırıyor. Dikkatimi ayaklarının üzerinde zarifçe dans eden rakibine yöneltiyorum,

Ona doğru atılan her özensiz darbeden kaçıyor. Onunla ilgili bir şey neredeyse tanıdık geliyor. Daha yakından bakmaya çalışıyorum ama kolları yüzünün yanında, başını koruyor. Bizimle aynı okula mı gidiyor diye düşünmeye başlıyorum ama Charity'nin buralardan olmadığını söylediğini sanıyordum.

"Hadi, ne bekliyorsun? Bitir işini!" Bağırış, iplerin hemen diğer tarafında duran bir adamdan geliyor.

Dövüşçü itaat ediyor ve bitirmek için hamle yapıyor. Darbelerinin tanıdıklığı karşısında kalbim duracak gibi oluyor. Vuruş üstüne vuruş, dört yıl önceki bir kâbusa geri dönerken trans halinde izliyorum. Herkesin tezahüratı kayboluyor ve duyabildiğim tek ses kulaklarımda akan kan oluyor.

Hayır, olamaz. İmkânı yok. Bu mümkün değil.

Bunu söylerken bile içindeki o rahatsız edici duyguyu uzaklaştıramıyorum ve sonra onu görüyorum. Adam son darbeyi indirdikten sonra dönüyor ve bana vücudunun diğer tarafını, siyah bir kabile dövmesiyle işaretlenmiş ve sonsuza dek hafızama kazınmış olan tarafını gösteriyor. Tüm hava bir anda ciğerlerimi terk ediyor ve kendimi sabitlemek için Charity'nin omzuna tutunuyorum, bacaklarımdan kopmak üzere olduğunu hissediyorum.

Hakem koşarak geliyor ve dövüşçünün elini kaldırarak zaferini gösteriyor. Yüzlerini bana dönüyorlar ve Logan'ın keskin mavi gözleri benimkilerle çarpışıp beni derinden sarsmadan önce sadece bir saniye geçiyor. Hissettiğim şokun aynısı Logan'ın yüz ifadesine de yansıyor. İkimiz birbirimize bakarken herkes ve her şey yok oluyor ve zaman durmuş gibi görünüyor.

Bulanık bir görüşle adım haykırışını izliyorum ama hiçbir şey duymuyorum, sadece sessizlik. İplerin üzerinden atlamak için hamle yaptığında nihayet kendime geliyorum. Bana doğru geldiğini bildiğim için Charity'den uzaklaşıp koşmaya başlıyorum. Beni dışarı çıkarması için dua ederek daha önce gördüğüm yan kapıya doğru ilerlemeye çalışırken cesetlere çarpıyorum.

"Affedersiniz. Affedersiniz. Çok özür dilerim," diye özür dilerim insanların arasına dalarken.

Tam kapıya varmak üzereyken biri kolumu yakalıyor. Logan olduğunu düşünerek arkamı dönüp kendimi destekliyorum ama tanımadığım bir çift sarhoş kahverengi gözle karşılaşıyorum. "Hey, güzelim. Böyle aceleyle nereye gidiyorsun?"

Onun geveleyerek sorduğu soruyu duymazdan geliyorum ve elini

çekmeye çalışıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor. "Bırak beni!"
Gülümsemesi genişler. "Bekle, ben sadece-"

Logan bir anda ortaya çıkıp çenesinin yan tarafına bir kesik atınca sözleri kesiliyor ve güçlü darbe onu geriye doğru savuruyor.

Ne olacağını görmek için beklemiyorum, kaçışıma devam etmek için tekrar yola çıkıyorum. Ne yazık ki fazla uzaklaşmadan bu kez çok iyi tanıdığım kollar tarafından arkamdan yakalandım. Asla unutamayacağım kollar.

"O kadar hızlı değil, tatlım." Kulağıma gelen sert sesini hâlâ duyuyorum ve omurgamdan aşağıya inen farkındalık ürpertisini görmezden gelmeye çalışıyorum. Koridorun sonunda, kaçmayı planladığım kapının hemen yanında, dev gibi bir adamın nöbet tuttuğu yere doğru ilerlemeye devam ediyor. Logan'ı başıyla selamlıyor, sanki beni kaçırmayı tamamen normalmiş gibi, sonra da onun için kenara çekiliyor.

Beni kim bilir nereye taşıırken kurtulmak için daha çok mücadele ediyorum ama çabalarım sonuçsuz kalıyor. "Bırak beni, hemen şimdi!" Talep ediyorum.

Beni açıkça görmezden geliyor ve koridorun sonundaki kapıdan içeri dalıyor. Ayaklarım yere değerek değmez tekrar kaçmaya çalışıyorum ama kolunu belime doluyor ve beni duvara çarpıyor. Kendimi kurtarmak için mücadele ediyorum ama çırpınan kollarımı başımın üstünde tutuyor. Sert bedeninin benimkiyle aynı hızda olduğunu hissedince geriliyor ve keskin bir nefes alıyorum. Bir daha asla göremeyeceğimi sandığım o tanıdık gece mavisi gözlerine bakıyorum. Gözlerinde daha önce olmayan bir şey olduğunu hemen fark ediyorum, daha soğuk-sert bir şey.

Birbirimize bakarken hiçbir kelime konuşulmuyor, göğüslerimiz bir arada kabarıyor. Etrafımızdaki hava o kadar yoğunlaşıyor ki boğucu bir hal alıyor. Sanki kendi evrenimizdeyiz, çok iyi hatırladığım bir evrende.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Sorduğu hararetli soru karşısında irkiliyorum ve bu büyüğü bozuyor. Bakışlarım daralıyor. "Benim burada ne işim var? Peki ya senin burada ne işin var?"

Çenesi bükülür. "Sadece lanet soruya cevap ver, Anna."

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Öfkelenirim ve onu itmeye çalıştım ama yerinden kıpırdamadı. "Bırak beni hemen!"

Uzun bir duraksamadan sonra nihayet geri adım atıyor ama yakınımda kalıyor, çok yakın. Kısa bir süre etrafımıza bakıyorum ve Logan'a ait olduğunu tahmin ettiğim bir giyinme odasında olduğumuzu fark ediyorum. Küçük aşk koltuğundan bir tişört aşırıp, rakibinin kanıyla lekelenmiş vücudunu örten beyaz kaslı atleti kafasına geçirdiğinde varsayımım doğrulanıyor. "Jaxson burada olduğunu biliyor mu?"

Bu soru üzerine gözlerim onun yüzüne kayıyor. "Ben yetişkin bir kadını, dışarı çıkmak için kimseden izin almama gerek yok."

Homurdanıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Her şeyi bilen tavrı karşısında sinirim daha da artıyor. "Neden buradasın Logan? İki yıl daha hapiste olman gerekmiyor mu?" Kahretsin, sanki sayıyormuşum gibi oldu, ki saymadım. Pek saymıyorum.

"Boş ver onu," diyerek soruyu geçiştiriyor, yüz ifadesi metanetini koruyor. "Önemli olan tek şey buraya bir daha asla gelmemen, Anna, beni duyuyor musun?"

Olamaz.

Öfkem tavan yaptı, birkaç saniye içinde sıfırdan altmışa çıktım. Ona doğru hışımla yaklaşıp suratına dikiliyorum. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da bana emir yağıdırıyorsun? Nereye istersem oraya giderim!"

"Cehennem gibi olacaksın. Burası senin gibi birine göre değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Benim gibi biri mi? Bu da ne demek oluyor?" O cevap vermeden önce elimi havada gezdiriyorum. "Biliyor musun, kendine sakla. Senin saçmalıklarını daha fazla dinlemeyeceğim." Odadan çıkıp koridora geri dönüyorum, kendimi tamamen kaybetmeden önce buradan uzaklaşmam gerekiyor.

"Anna, bekle, buraya geri gel!"

Alay ediyorum. *Eğer o lanet emirlerine itaat edeceğimi sanıyorsa, o patronluk taslayan göt herifin başına başka bir şey gelecek.* Ben kaçamadan beni kolumdan yakalıyor ve etrafımda döndürüyor. Tam ona öfkemi kusmak üzereydim ki binada bangır bangır bir alarm sesi duyuldu. O kadar yüksek ki irkiliyorum ve kulaklarımı kapatıyorum.

"Federaller geldi, herkes dışarı!" Biri hoparlörlerden anons yapıyor ve ortalık tam bir kaosa sürükleniyor.

"Kahretsin!" Logan beni koridordan aşağıya, soyunma odasına doğru çekmeye çalışıyor ama ben kendimi bırakmıyorum.

"Bekle, arkadaşım. Oda arkadaşım ile geldim."

Alarmın sesini duyabilmek için eğiliyor ve tüm bu kargaşa içinde bile kalbim onun yakınlığı karşısında bir çentik daha atıyor. "Onu bunun içinde bulamayacaksın." Omzumun üzerinden eliyle işaret ediyor. Arkamı döndüğümde, mümkün olan her çıkıştan çıkmak için birbirini iten ve ezen bir insan izdihamı görüyorum. Oradan geçme düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor.

ama Charity'den de ayrılmak istemiyorum. "Gitmeliyiz Anna, hemen!"

İsteksizce onu soyunma odasına kadar takip ediyorum. Arka kapının önündeki bir sürü kutuyu atarken, Charity'ye mesaj atmak için cebimden cep telefonumu çıkarıyorum ama ondan zaten bir mesaj aldığımı görüyorum.

Yardımseverlik: Arkadaşlarımla birlikteyim, dışarıdayız ve iyiyiz. Sen neredesin?

Rahatlayarak iç çekiyorum ve iyi olduğumu ve onunla yurttan buluşacağımı bildiren bir mesaj atıyorum.

Ağır metal kapının açılma sesini duyunca telefonumu cebime geri sokuyorum ve Logan'ı dışarıda takip ediyorum. Çıktığımız bina kadar güvenli görünen karanlık bir sokağa girdiğimizde ensemden bir tedirginlik başlıyor.

Logan sinirli olduğumu hissediyor ve elimi tutuyor. "Sorun yok, Anna."

Birleştiğimiz yere bakıyorum ve bana hissettirdiği güvenlik duygusundan nefret ediyorum. Hiç de öyle olmamalı. Güvenimi uzun zaman önce kırdı. Elim çekiyorum ve gözlerinin beni delip geçtiğini hissetmeme rağmen ona bakmamaya dikkat ediyorum.

Siren sesleri yaklaşıyor ve aramızdaki sessizliği o bozuyor. "Hadi, gitmeliyiz." Onun olduğunu tahmin ettiğim bir motosiklete doğru ilerliyoruz ama dört yıl önceki motosikletle aynı değil. Kaskını kafama geçirmeye çalışıyor ama içgüdüsel olarak geri çekiliyorum, onunla birlikte arkasına binmeye isteksizim. "Şimdi benimle dalga geçmenin sırası değil, Anna. İkimiz de boka batmadan önce buraya gel!"

Öfkeyle kaskı ondan koparıp kafama geçiriyorum. İhtiyacım olan son şey babama bir yeraltı dövüş ringine gittiğim için tutuklandığımı açıklamaktı, hatta Jaxson'a bile. Muhtemelen onunla uğraşmak babamdan daha kötü olurdu.

Arkasına tırmanıyorum ama aramızda mümkün olduğunca mesafe bırakmaya çalışıyorum. Bunu sadece bir saniyeliğine başarıyorum çünkü motoru çalıştırıyor ve kalbimi boğazıma kadar fırlatan bir hızla bulunduğumuz yerden fırlıyor. Kollarım kendiliğinden ona daha sıkı sarılıyor ve bedenimi onunkine sıkıştırıyor.

Arkaımızdaki beladan güvenli bir mesafe uzaklaşana kadar karanlık gecede hızını kesmeden ilerliyor. Bu yakınlığı görmezden gelmeye çalışıyorum.

onun arkasında olma hissi, ama bu imkansız. Eskiden yapmayı en sevdiğim şeylerden biri bisiklete binmektir ve o zamandan beri bisiklete binmedim. Ne kadar özgürleştirici olduğunu unutmuşum ama bundan zevk almayı reddediyorum. Bu kaçırmak istemediğim bir şey, bir daha asla.

Bu gece ilk defa neler olduğunu merak ediyorum. Burada ne işi var? Bir ay önce kız kardeşiyle konuştum ve bu konuda hiçbir şey söylemedi. Genellikle konuşmalarımızda sınırların dışındadır, başından beri öyleydi, ama kesinlikle bana erken tahliye edildiğini söylerdi. Tabii o da bilmiyorsa?

Bırak gitsin, Anna. Önemli değil, artık değil.

Ne yazık ki kalbim bu kavramı kavramakta zorlanıyor. Yol tarif etmek için omzuna dokunmak üzereydim ki çoktan kampüse doğru gittiğini fark ettim.

Yani o benim nerede yaşadığımı biliyor ve ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum?

Başımı sallayarak bunu düşünüyorum, öfkem daha da artıyor. Yurdumun önüne geldiğimizde düpedüz öfkeliydim.

Motosiklet durur durmaz atlıyorum ve aramıza gereken mesafeyi koyuyorum. Kaskı çıkarıyorum ve göz teması kurmadan ona doğru fırlatıyorum. Yürümeye başladığımda pislik herif beni yine durduruyor ama bu sefer kolumdan yakalayınca dönüp kendimi kaybediyorum. "Ne? Ne halt istiyorsun?" O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki tüm kampüsün beni duyduğundan eminim.

Sakin ifadesi hiç değişmiyor, bu da beni daha çok sinirlendiriyor çünkü beni deli gibi gösteriyor. "Oraya bir daha gitmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum."

Dişlerimi o kadar sert sıkıyorum ki çenem ağrıyor. "Öyle bir şey yapmayacağım. İsteddiğim yere, istediğim zaman giderim. Senin söz hakkın yok."

Bu ondan bir tepki aldı. Kolumu sıkıca kavradı ve beni kendisine doğru çekti. "Sakın bana o boku izlemek için orada olduğunu söyleme. Bu senin sahneden değil ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"Sen nereden bileceksin ki? Artık benim kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok." "Kim olduğunu unuttuğumu mu sanıyorsun, Anna?"

Öfkeli gözyaşları gözlerimi yakıyor ve buradan gitmem gerektiğini biliyorum. "Aslında Logan, beni tanıdığını hiç sanmıyorum."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Hayır, istemiyorum!" Boğazım her saniye daha da yanarak bağıriyorum. "Ama bildiğim bir şey var ki, o talepkâr, kendini beğenmiş

ve onu kıcına sok."

Bu sefer, ondan uzaklaştığımda gitmeme izin veriyor, ama gözlerinin tüm zaman boyunca sırtımı deldiğini hissediyorum. Daha binaya girmeden yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülüyor. Aceleyle içeri giriyorum ve odama girene kadar yavaşlamıyorum. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra kapıya yaslanıyorum ve acı içinde yere düşüyorum. Dizlerimi göğsüme çekerek dört yıl önceki o anı hatırlıyorum. Sadece kalbimde değil, ruhumda da en derin yaraları bırakan o zamanı.

Logan

Anna'nın binasına doğru koşmasını izliyorum, göğsüm o kadar daralıyor ki nefes alamıyorum. O güvenli bir şekilde içeri girer girmez daireme yöneliyorum ve bu geceki olayları kafamda toparlamaya çalışıyorum.

Charleston Üniversitesi'ne gideceğini biliyordum ve serbest bırakıldığımdan beri geçen üç hafta içinde sadece bir kez arıza çıkarıp onu görmeye geldim. Görünmemek için oldukça uzağa park ettim ve neredeyse bir saat bekledim. Tam pes etmek üzereydim ki sonunda onu arkadaşıyla kampüsün karşısında yürürken gördüm ve yemin ederim kalbim duracak gibi oldu. Onu hatırladığım her şeye sahipti; güzel, canlı ve mükemmeldi. Arkadaşının söylediği bir şeye güldü ve durduğum yerden bile duyabiliyordum. Uzun zamandır duymadığım ama unutmadığım bu ses üzerime çöktü ve fiziksel acı verdi. Ona gitmek, ona dokunmak, onu kendime doğru çekmek ve asla gitmesine izin vermemek için can atıyordum. Yıllar önce onun sıcak kahverengi gözlerindeki ıstırabı asla unutmayacağım. Hâlâ aklımdan çıkmıyor. Aptalca bir şey yapmadan hemen oradan kaçtım.

Onu iki hafta sonra göreceğimi bilmiyordum, hem de o lanet olası kulüpte. Gözlerimiz ilk kez birleştğinde yaşadığım şok hâlâ içimde çekiç gibi sallanıyor.

Tanrım, bu gece orada ne işi vardı?

Ne dediği umurumda değil, bu onun sahnesi değil ve o lanet binaya bir daha adım atmamasını sağlayacağım. Burası onun için iyi bir yer değil.

Onun kadar tatlı birini. Daha önce ona elini süren o pisliği düşününce bile öfkem tüm gücüyle geri geliyor.

Evimin önüne geldiğimde bisikletimi park ettim, sonra içeri girdim ve üçüncü kata ulaşana kadar dar merdivenlerden yukarı çıktım. Çoğu insan için küçük ve özel bir şey sayılmayacak ama benim için tam bir cennet olan daireme girdim.

Tam kapıyı kapatırken telefonum titriyor. Cebimden çıkardığımda Lewis olduğunu görüyorum. Cevap vermeden önce yorgun bir nefes alıyorum. "Evet."

"Bana oradan çıkabildiğini söyle?"

"Evet," diye tekrarlıyorum, küçük bir konuşma için bile çok bitkin hissediyorum. O herifin kaburgalarına sıkıdığı birkaç kurşun yüzünden vücudum fena halde ağrıyor.

"Güzel. Sıkıtiğimin federalleri. Yeni yeri nasıl bulduklarına dair hiçbir fikrim yok, o şey gizliydi."

Ona, içeri aldığı binlerce üniversite öğrencisinden herhangi biri de olabilirdi demek geliyor içimden. Her halükarda Brooks ve Davis'in bu işi halletmesi gerekiyordu. Eğer bu bok sürekli ortaya çıkarsa ben nasıl bilgi alacağım?

"Söyle bakalım, bu gece bir korkak gibi peşinden koştuğun o piliç kimdi?"

Sorusu karşısında gerildim, beni Anna ile görmesi hoşuma gitmedi "Kimse değil, sadece eskiden tanıdığım biri." Cevabım sıradan ve onun sessizliği şüphenin çirkin başını kaldırmamasına neden oluyor. "Neden?"

"Sebebi yok, sadece merak ettim. Senin tipin gibi görünmüyor. Beni yanlış anlama, o iyi bir kış parçası, ama klas, gergin bir şekilde."

"Dikkat et Lewis," diyorum uyararak, tehdidimin açık olduğundan emin olarak. "Hey, dostum, tamam, sakın ol. Öyle bir şey demek istemedim. Ben sadece

Şaşırdım. Son birkaç haftadır am bulabilirdin ama sana atlayan orospulara aldırış etmedin. Sonra o hatun içeri girdi ve sen de peşinden gittin."

Bunu düşündüm. Dört yıldır sikişmemiştim ve her lanet olası teklif bende önümüzdeki dört yıl boyunca sikişme isteği uyandırıyor. Ama bunu her düşündüğümde, yumuşak kahverengi gözler anılarıma saldırdı ve bana sahip olduğum son anı hatırlattı, şimdiye kadar hissettiğim en tatlı olanı ve bunu yapamadım. Bunun yerine eve geldim ve mastürbasyon yaptım. Ama Anna'yı dar kot pantolonu ve ince kıvrımlarının her birini sergileyen rahat, beyaz atletle görmek beni o kadar sertleştirdi ki aletimin kırılacağından emindim.

"Bu gece yine harikaydın dostum," diyor Lewis, sapkın düşüncelerimi yarıda keserek. "Sanırım Ricketts korkuyor. Dövüşü planlanandan bir hafta daha ertelemek istiyor. Bence antrenman yapmak için daha fazla zaman istiyor."

Homurdanıyorum. "İstediği kadar antrenman yapsın, kazanamayacak."

Yapamaz.

"Bence başaracaksın, Knight. Ben geldiğimden beri kimse finale kalamadı ama senin gibi biri de girmedi. Patron bile etkilendi."

Bu ismi duyunca bocaladım. Daha önce sadece iki kez söylemişti. Ajanların ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu bildiğim için dikkatli davranıyorum. "Bana bu patronun kim olduğunu söyleyecek misin?"

Kıkırdıyor. "Hayır, ama finalde öğreneceksin ve sonuna kadar gideceğinden hiç şüphem yok dostum. İtiraf etmeliyim ki ben bile gerginim, oldukça nüfuzlu bazı insanlar tarafından ortaya konan çok fazla para var."

"Benim için mi yoksa bana karşı mı?" Merakla sordum.

"İkisinden de biraz, ama benimkini sana takacağımı biliyorsun."

Ona yalan söylediğim için duyduğum suçluluk duygusunu bir kenara itiyorum. O iyi bir adam; sadece kafasını toparlaması gerekiyor. Gerçekten de çıktıktan sonra bunu yapacağını düşünmüştüm. "Bütün bunlara nasıl dahil oldun?" Ses tonumu hafif tutarak kolayca sordum. "Düzgün ve dar bir yolda ilerlediğini sanıyordum?"

"Evet, şey, fikrimi değiştirdim. Patron uzun zaman öncesinden tanıdığım biri; eskiden kızıyla çıkardım. Deli bir sürük ama babası önemli biri, bu yüzden bana bu işi teklif ettiğinde kabul ettim. Başka kim hüküm giymiş bir suçluyu işe alır ki? Bu şekilde tonla para kazanıyorum ve sonsuz am buluyorum."

Bir bakıma ne demek istediğini anlıyorum. Sabıka kaydınız varken para kazanmak ve iyi bir iş bulmak muhtemelen imkansıza yakındır. Ben de aynı durumdayım, bu yüzden şu anda kazandığım paraya seviniyorum. Bu iş bittikten sonra hangi boktan işi bulacaksam bulana kadar geçinmek için yeterli olacak. Bütün bu düşünce ağızımda acı bir tat bırakıyor.

"Her neyse, bir sonraki dövüşten önce on gününüz olduğunu bilmenizi isterim. Akıllıca kullan. Nerede antrenman yaptığını hâlâ bilmiyorum ama ihtiyacın olursa sana yardımcı olabilirim."

"Hayır, dostum, her şey yolunda." Kimsenin nerede ya da *kiminle* antrenman yaptığımı bilmesini istemiyorum.

"Tamam, sorun değil. Sonra konuşuruz."

"Hoşça kal."

Telefonu kapattıktan sonra duşa giriyorum ve vücutumdaki ter ve kanı yıkıyorum. Tüm bu süre boyunca istediğim ama bir daha asla sahip olamayacağım tek kızı düşünüyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Anna

Ertesi sabah SEAL Extreme'e giriyorum ve tanıdığım en harika adamlardan bazılarını gördüğümde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Hey, işte bizim kız," diye gürlüyor Sawyer ringden aşağı atlamadan önce kendi gülümsemesiyle. Tam olarak ne yapmak üzere olduğunu biliyorum ama bunu tahmin etmeme rağmen kaçamıyorum. Beni nazıkçe kafama geçiriyor ve saçımı karıştırıyor. Bu her zaman yaptığı bir şey ve beni çıldırtıyor.

Her zamanki hayal kırıklığı hırıltımı çıkarıp onu itiyorum. "Bırak beni, seni koca hayvan."

Bir kıkırdamayla nihayet beni bırakıyor ama beni kendine doğru çekiyor ve yanağıma şapırtılı bir öpücük konduruyor. "Nasıl gidiyor, evlat?"

Onun şefkati karşısında kalbim ısıyor ve kollarımı beline doluyorum. O beni cehennemden çıkaran üç Navy SEAL'den biri ve Jaxson'la diğer ikisiyle paylaşmadığım bir şeyi paylaşıyor olsam da hepsi benim için kardeş gibiler. Her birini seviyorum ve onların fedakârlıkları olmasaydı burada olamazdım.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, dün geceki fiyaskodan sonra kendimi hâlâ keyifsiz hissediyorum.

"Selam, Anna!" Cade'in omuzlarında kızı Ruthie ile ringden aşağı atladığını görmek için çığlığa dönüyorum. İkisi de aynı kasketleri takıyor ve onları görünce kalbim her zamanki gibi gülümsüyor.

"Merhaba, Ruthie." Onu gülümseyerek selamlıyorum. Cade eğiliyor, böylece onu yanağından öpebiliyorum, sonra ben de onun yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Fazla değil. Peki ya siz?"

"Daha sonra eyalet fuarına gideceğiz," diye heyecanla yanıtlıyor Ruthie, "ama Koca Adam'ın önce burada birkaç şey yapması gerekti."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Hepimiz gidiyoruz," diyor Sawyer. "Gelmek ister misin? Sen ikizlere bakıcılık yaparsın, ben de kadını sarhoş edip arabaların arkasında onunla yiyişirim."

Kıkırdayarak başımı sallıyorum, sözlerine şaşırmadım. Normalde bu çocuklarla ve aileleriyle takılma fırsatını kaçırmazdım. Onlara sık sık bakıcılık yapıyorum ve çocuklarını seviyorum ama şu anda okul ödevleriyle boğuşuyorum.

"Çok isterdim ama yapamam. Çalışmam gereken büyük bir sınav var. O yüzden sırada beklerken Grace'den öpücük çalman gerekecek," diyorum alaycı bir şekilde.

"Neden Cumartesi günü çalışıyorsun?" diye soruyor, şaşkınlıkla. "Tek yaptığın bu gibi görünüyor."

"Çünkü yaptığım tek şey bu." İçimi çekiyorum ama yarım ağızla. Psikoloji okumaktan gerçekten keyif alıyorum ama iş yükü zaman zaman göz korkutucu olabiliyor, özellikle de bu yıl stajıma başlamadan önceki son yılım olduğu için. "Jaxson'la konuşmam lazım. Buralarda mı?"

Cade arkasını işaret ederek, "Ofiste," diye cevap veriyor.

"Teşekkürler." Hepsini son bir kez yanaklarından öptükten sonra spor salonuna doğru ilerliyorum ve iki dövüşçünün antrenman yaptığı ringin önünden geçiyorum. Alanın diğer yarısı egzersiz aletleriyle dolu ve neredeyse kapasitesinin tamamını doldurmuş durumda.

Üzerinde Ofis yazan kapının önünde duruyorum ve hafif aralık olduğunu görüyorum. Kafamı içeri uzattığımda, buraya almaya geldiğim adamın evrak işlerine eğildiğini, kaşlarının çatık olduğunu ve yakışıklı yüzünü gölgelediğini görüyorum. "Tak, tak."

Jaxson sesimi duyunca başını kaldırdı. Yüz ifadesi hemen yumuşuyor ve dudakları o meşhur sırıtışlarından birine dönüşüyor. "Ne kadar da güzel görünüyorsun."

Gülümseyerek içeri giriyorum. Ayağa kalkıyor ve beni güçlü kollarıyla sarmadan önce yarı yolda karşılıyor. On dört yaşında içine düşmek zorunda kaldığım kâbustan kırık dökük bedenimi çıkaran kolların aynısı. Onunlayken her zaman hissettiğim güven duygusunu içime çekiyorum ve dün gece Logan'ı gördüğümünden beri üzerime çöken tüm kargaşa göğsümden kalkıyor.

"Seni özledim evlat," diye itiraf ediyor usulca, başımın yan tarafına bir öpücük kondurarak. "Neredeyse üç hafta oldu."

"Biliyorum, özür dilerim. Okulla çok meşguldüm."

"Bunun için endişelenme. Zaten bir iki gün içinde seni göremezsem izini sürecektim. Baban her zamanki güncelleme için aradı ve ben de

ona verecek fazla bir şeyim yoktu."

Gözlerimi deviriyorum ve geri çekiliyorum. "Onunla haftada en az iki kez konuşuyorum. Nasıl olduğumu biliyor."

"Evet, sanırım yeterince güven verici değil." Kıkırdıyor ve masanın kenarına oturup kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak her zamanki belalı haline bürünüyor. Kesik kollarını saran siyah girdaplı mürekkep, giydiği kas tankı sayesinde tümüyle ortaya çıkıyor. Buruşuk saçları alnına düşüyor, koyu kontrast buz mavisi gözlerini vurguluyor.

Yemin ederim yaşlandıkça daha da güzelleşiyor, hepsi öyle. Otuz iki kesinlikle yaşlı değil, ama zaman geçtikçe daha da çekici görünüyorlar. Onları kardeş gibi sevmeseydim, gezegendeki diğer tüm kızlar gibi ağzımın suyu akardı. Ancak, bu düşünce beni her türlü garip hissettiriyor, ama itiraf etmeliyim ki, onunla arasında bir benzerlik görüyorum... *Oraya gitme, Anna*. Karşısındaki aşk koltuğuna oturuyorum ve derin bir nefes alarak arkama yaslanıyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor, içimdeki kargaşayı hissederek.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diye sessizce başlıyorum, endişe boğazımı tırmalamaya başlıyor. Ona dün gece nerede olduğumu söylediğimde çok kızacak ama Logan'ın şokunun bunu hafifleteceğini umuyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, endişesi yüzünün derinliklerine kazınmış. "Dün gece kimi gördüğüme asla inanamayacaksın."

Gözlerinde bir şey titreşiyor, içimde şüphe uyandıran bir şey. "Kim?" diye soruyor kolayca-çok kolayca.

"Logan." Yüz ifadesi hiç değişmiyor ve bunun onun için sürpriz olmadığını hemen anlıyorum. Koltuktan fırlıyorum ve suçlayıcı bir parmakla onu işaret ediyorum. "Biliyordun!"

"Anna-"

"Bunu benden nasıl saklarsın? Hem de senden!" Bağırıyorum, ihanet kelimelerimi kalınlaştırıyor.

"Bana düşmezdi."

"Senin yerin değil mi? Burada kimin tarafındasın?"

Bana doğru bir adım atıyor ve elini uzatıyor ama ben geri çekiliyorum.

"Senin. Ben her zaman seninim ve bunu biliyorsun."

"Hayır, istemiyorum! Artık değil," diye bağırdım.

"Evet, biliyorsun, sadece şu anda kızgınsın, bunu anlıyorum. Ama ben de yeni öğrendim."

"Benden daha uzun süredir tanıyorsun!"

Nefesini üflüyor ve sinirli bir elini saçlarında gezdiriyor. "Dinle, bu bizi aşan bir mesele. Sana söyleyemezdim ve dürüst olmak gerekirse, zaten onu göreceğini hiç düşünmemiştim çünkü..." Sözüünü kesiyor ve bakışları daralıyor. "Dur bakalım. Ona hangi cehennemde rastladın?"

Kalbim çarpmaya başlıyor, artık öfkeden çok sinirden. Ellerimi önümde kavuşturuyorum ve cevap vermiyorum ama buna gerek yok çünkü o biliyor.

Saf öfke yüzünde yankılanıyor ve bana kızdığında ne kadar korkutucu olabileceğini hatırlatıyor. Eğilerek kapıyı çarpıyor, ben de gürültüyle irkiliyorum ve ahşabın şiddetten kırılmamasına şaşırıyorum. "Orada ne halt ediyordun, Anna?"

Çenemi kaldırarak kendimi savundum. "Bir kereliğine ara verdim ve oda arkadaşım ile biraz eğlenmek için dışarı çıktım. Nasıl bir cehennemin içine gireceğimi bilmiyordum, *sayende* değil."

Bakışları düpedüz ölümcül bir hal alıyor, belli ki bu yanıtta hoşlanmamış. "O yerin tehlikeli olduğunu söylememe gerek yok. Daha iyisini bilecek kadar zekisin. Kendini bu şekilde riske atarken aklından ne geçiyordu?"

"Yaptıklarından sonra bana ders vermeye nasıl cüret edersin? Bana tamamen ihanet ettin!" Boğazımı yakan duygular yüzünden sesim çatlayarak karşılık veriyorum. "Unut gitsin, ben gidiyorum." Dışarı çıkıp arabama gidene kadar gözyaşlarımı tutmayı umarak yola koyuluyorum.

"Bekle!" Jaxson önüme atlayıp yolunu kapattı. "Lütfen gitme." Beni kendine doğru çekiyor, kaçamayayım diye sıkıca tutuyor. "Sana bağırdığım için özür dilerim, tamam mı? Ben sadece... Tanrım, Anna, sana bir şey olursa bunun beni ne hale getireceği hakkında bir fikrin var mı? Yıllar önce o boktan durumdan kaçmadık ki düşüncesizce verdiğim bir karar yüzünden seni kaybedeyim."

Onun itirafı karşısında öfkem sönüyor ve baraj yıkılıyor. Göğsüne yaslanarak gözyaşlarına boğuldum.

"Kahretsin, hadi ama, ağlama."

Durmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Dün gece Logan'ı görmemden tüm bu olanlara kadar her şey bir gelgit dalgası gibi içimden akıp gidiyor. Beni daha sıkı tutuyor ve sırtımı rahatlatıcı dairelerle ovuyor. Kendimi kontrol etmeye çalışırken gömleğine doğru hıçkırıyorum. "Özür dilerim," diye boğuluyorum. "Bir şey olacağını düşünmemiştim. A

Kampüsteki diğer öğrencilerin çoğu gidiyordu, ben de iyi olacağını düşündüm."

"Hiçbiri gitmemeli ama umursadığım tek kişi sensin. Orada çok şey oluyor, Anna. Senin bildiğinden daha fazla."

"Bir daha geri dönmeyeceğim," diye söz veriyorum. Geri dönmeyi hiç planlamamıştım çünkü bu benim sahnem değil, ama Logan'ın orada olacağını bildiğim için özellikle şimdi dönmeyeceğim. Bu düşünceyle başımı kaldırıp Jaxson'a bakıyorum. Başparmağını gözümün altından geçirip geçmişte pek çok kez yaptığı gibi gözyaşlarımı silerken sert gözleri yumuşuyor. "Onun burada ne işi var?" diye soruyorum.

Sessiz kalırken bakışlarında kararsızlık savaşıyor. Onu bu duruma soktuğum için kendimi kötü hissediyorum.

"En azından bana iyi olup olmadığını söyleyebilir misin?" Sormak istediğim soru bu değildi ama ağzımdan çıkan ilk soru buydu. Bunca zaman sonra onu hâlâ önemsiyor olmaktan nefret ediyorum ama önemsiyorum.

"O iyi. Kendi başının çaresine bakabilir."

Kendini idare edebildiğini hep biliyordum ama dün gece onu dövüşürken görmek farklıydı. Darbelerinin arkasında bir şey vardı, soğuk ve sert bir şey. İnsandan çok bir makineye benziyordu.

"Nasıl?" Tekrar soruyorum, sormamam gerektiğini bile bile. "Nasıl çıktı? İki yılı kalmış olması gerekiyordu ve şimdi yasadışı bir işe karıştı. Bu hiç mantıklı değil."

Ağır bir nefes daha alıyor. "Dinle, sana fazla bir şey söyleyemem. Sana hiçbir şey anlatmamam gerekiyor. Burası benim yerim değil. Ama büyük, bizden daha büyük bir şey olduğunu ve ondan uzak durman gerektiğini söyleyebilirim. Bu tehlikeli bir şey ve onun odaklanması gerekiyor."

"Onu eğitiyorsun, değil mi?" Soruyorum, farkına varmam çok hızlı oluyor.

Başını salladı. "Evet, hepimiz öyleyiz ama lütfen daha fazla sorma çünkü sana söyleyemem."

"Tamam, yapmayacağım." Geri çekiliyorum ve azalan gözyaşlarımı siliyorum. "Kampüse geri dönmeliyim. Bu akşam St Mary's'deki vardiyamdan önce yapmam gereken çok iş var," diyorum ona, gönüllü olarak çalıştığım aşevinden bahsederken.

"Aramız iyi mi?" diye soruyor, ona hâlâ kızgın olup olmadığını bilmek istiyor.

Bilip de bana söylememesinden, hepsinin bilmesinden nefret ediyorum ama ona güveniyorum. Ve eğer bana söyleyemeyeceğini söylüyorsa, bunun bir sebebi olduğunu biliyorum. Zaten beni ilgilendiren bir şey değil. Logan

ve hayatı uzun zamandır böyle değil. Bu düşünce içime yeni bir acı dalgası gönderiyor.

"Evet, biz iyiyiz. Her zaman iyiyiz," diyorum ona dürüstçe. Jaxson bazen korumacı tavrıyla gerçekten zorba olabiliyor ama bunun nedenini anlıyorum ve onu olduğu gibi kabul ediyorum. Dünyada ona sırtımı dönmemi gerektirecek hiçbir şey yok, asla. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda bana sırtını dönmedi. Üçü de beni terk edip kendilerini kurtarabilirdi, onlar da benim kadar kırılmış ve hırpalanmışlardı, hatta benden daha kötü durumdaydılar. Ama Jaxson bensiz gitmeyeceklerine dair bana söz verdi ve bu sözünü tuttu.

Bir kolunu omzuma doluyor ve başımın üstünü öpüyor. "Güzel. Hadi, seni geçireyim." Kalabalık spor salonuna doğru yürüyoruz ve birkaç kişinin gözlerinin üzerimizde olduğunu fark ediyorum, muhtemelen birkaç dakika önce çarpan kapıyı merak ediyorlar.

Yüksek sesli, acı dolu bir inilti dikkatimi antrenman ringine çekiyor. Baktığımda bir dövüşçünün kamburlaştığını, karnını tuttuğunu, öksürdüğünü ve acıdan hırıldadığını görüyorum. Sawyer eğilip yüzüne bakıyor. "Olmaman gereken yere bakarsan böyle olur, göt herif. Gözlerini kendine sakla ve odaklan!" Sinirli bakışları benimkilere kayıyor ve kapıyı işaret ediyor. "Gitme vakti evlat. Seni seviyorum ama dövüşçülerimin dikkatini dağıtıyorsun."

Kıkırdıyorum ve ona bir öpücük konduruyorum. "Güle güle."

Tam kapıya varmıştık ki kapı açıldı ve içeri uzun kahverengi saçlı, zeytin tenli ve buz mavisi gözlü güzel bir kız koşarak girdi -Babasınınkinin aynısı. "Baba, baba!" Annabelle ağlıyor ve üzgün olduğunu hemen anlıyorum, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor.

Jaxson yere düşer, kollarını açmış onu beklemektedir. Minik bedenini ona doğru fırlatıyor ve Jaxson onu kucaklıyor. "Hey, bebeğim, neden ağlıyorsun?"

Julia yanıma gelip beni kucaklıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor ama o da en az kızı kadar perişan görünüyor.

"Ralphie Byron, sorun bu baba," diye açıklıyor Annabelle hıçkırarak. "Parkta benimle uğraşıyordu ve bana isimler takıyordu, sonra da beni aşağı itti."

"NE YAPTI?" Jaxson yüz ifadesini değiştiren bir öfkeyle bağırıyor.

Sawyer bize katılıyor, neler olduğunu merak ediyor. "Hey, büyür, neden ağlıyorsun?"

"Bak Ralphie Byron yüzüme ne yaptı," diyor, narin yanağındaki küçük çizdiği işaret ederken sesi şimdi daha güçlü.

Jaxson'ın öfkeli gözleri Julia'ya kayar ve bir açıklama bekler. Annabelle'i yatıştırmak için sırtını okşar ve kendi stresli nefesini bırakır. "Tam bir karmaşaydı, Jax," diye başlıyor, sesi duygu yüklü. "Annabelle'in çığlığını duyduğumuzda hepimiz piknik masasında resimlere bakıyorduk. Onları parkın arka tarafında bulduk, yerde yüzünü tutmuş ağlıyordu ve çocuklar, Parker ve Beckett, Ralphie'nin ağzını burnunu kırıyorlardı."

"Güzel!" Hem Jaxson hem de Sawyer aynı anda bağırıyor.

"Pek sayılmaz, çünkü Ralphie'nin annesi olanları anlattıktan sonra bile çok kızgındı. Kayla'yla kavga edecekler sandım, tam bir felaketti. Sonra polise gideceğini söyledi."

Sawyer homurdanır. "Ne bi-" Annabelle'e bakar ve kendini tutar. "Ne yapacak ki? Biri şerifin çocuğu olan beş yaşındaki iki çocuk hakkında suç duyurusunda mı bulunacak?" Kıkırdıyor. "Nasıl sonuçlanacağını göreceğiz."

"Sana ne yapacağımı söyleyeyim," diyor Jaxson, sesi öfkeyle karışık. "O çocuğun evine gidip kışını tekmeleyeceğim, sonra babasının kışını tekmeleyeceğim, sonra da bir sürü pislik çocuğa sahip olduğu için babasının kışını tekmeleyeceğim. Kış tekmeleme hattı daha fazla devam edemeyene kadar kış tekmelemeye devam edeceğim!"

Hepimiz onu izliyoruz, herkes onun patlaması karşısında sessiz. Uzun bir süre sonra Annabelle de dahil olmak üzere hepimiz kahkahayı patlattık.

"Seni seviyorum babacığım," diyor ve yanağına kocaman bir öpücük konduruyor, gülümsemesi ıslıl ıslıl. "Beni her zaman daha iyi hissettiriyorsun."

Homurdanıyor ama yüz ifadesi biraz yumuşuyor. "Ben de seni seviyorum bebeğim.

Bunun için endişelenmeyin, ben hallederim."

"Biliyorum." Ona bir kez daha sarıldıktan sonra kollarını bana doğru uzatıyor ve ben de hemen onu kucaklıyorum.

Julia ona doğru yaklaşıyor ve kollarını boynuna doluyor. "Ben de seni seviyorum," diyor gülümseyerek.

Onu kendine doğru çekiyor ve beni kışkandıracak bir şekilde ona bakıyor. Birinin bana böyle bakmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Dünyadaki en güzel duyguydu.

"Seni daha çok seviyorum," diyor ona sıcak bir öpücük kondurmadan önce.

"Bizimle fuara geliyor musun, Anna?" Annabelle umutlu bir ifadeyle sorar.

"Üzgünüm tatlım, bugün olmaz ama söz veriyorum yakında takılmaya geleceğim ve biraz kız kıza vakit geçireceğiz."

"Neden gelecek hafta akşam yemeğine gelmiyorsun?" Julia sorar. "Senin için en uygun zamanı ayarlayabiliriz. Okulun seni meşgul ettiğini biliyorum."

Evet, bunu biliyor çünkü bu konuda ona sık sık dert yanıyorum. "Elbette, çok isterim, teşekkürler." Annabelle'e dönüp onu kocaman sıkıyorum ve ardından tombul yanağına bir öpücük konduruyorum. "Yakında görüşürüz, küçük kardeşim."

Ona bu şekilde hitap ettiğimde her zamanki gibi bana gülümsüyor, ama o böyle. Benim *küçük kız kardeşim*. Bunun gerçek olması için aramızda kan bağı olmasına gerek yok. Jaxson ve Julia yıllardır daha fazla çocuk sahibi olmaya çalışıyorlar ama olmadı. Sanırım bununla barıştılar.

Annabelle'i Jaxson'a geri veriyorum ve yanağından öpüyorum. "Hoşça kal, yakında görüşürüz."

"Hoşça kal evlat. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Her zaman." Herkese son bir kez el salladıktan sonra ayrılıp kampüse geri dönüyorum. Son dört yıldır yaşadığım güvenli ve sıkıcı hayata geri dönüyorum.

Ben bulaşıkları bitirirken Nancy arkadan içeri girdi, benim kadar yorgun görünüyordu. "Hey, tatlım, Çavuş yemek için geldi. Ona geç kaldığını ve zaten temizlik yaptığımızı söyledim ama o adamın ne kadar huysuz olabileceğini bilirsin. Onunla başa çıkabilir misin? Sana karşı hep naziktir."

Gülümsüyorum. "Tabii ki."

"Teşekkür ederim. Sen git, ben de şunu bitireyim." "Emin misin?"

"Evet."

Dışarı çıkmadan önce biraz yemek artığı alıp ona bir tabak hazırlıyorum, Nancy buna başını sallıyor ama ben aldırmıyorum. Eğer yemek kaldıysa, o adam biraz yiyecek demektir. Ayrıca çantamı da almayı ihmal etmiyorum, içinde onun için ne olduğunu hatırlıyorum.

Yemek alanına doğru yürürken, onu eski kahverengi paltosu ve parmaksız siyah eldivenleriyle bir masada otururken görüyorum, kalbim acıyor ve gülümsüyorum.

Aynı anda.

"Hey, işte benim kızım," diye mırıldanıyor çarpık bir gülümsemeyle. Hemen ardından sert bir öksürük nöbeti geliyor ve sesinin her zamankinden daha hırıltılı olduğunu fark ediyorum.

"Merhaba, Çavuş." Tabağını önüne koyuyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum, bu burada yardım eden kızların çoğunun hoşuna gitmeyen bir şey ama umurumda değil. Adam evsiz, hastalıklı değil. Her iyi insan nezaketi hak eder.

"Ah, benim için geleceğini biliyordum," diyor ve hemen yemeğine dalıyor. "Seni özledim, nerelerdeydin? Biliyorsun buradaki diğer herkesten hoşlanmıyorum, hepsi kibirli."

Yanına otururken gülümseyerek açıklıyorum: "Sen onlara huysuz davrandığın için onlar da sana huysuz davranıyor."

Homurdanıyor. "Şaka kaldırmayı bilmiyorlar, çok gerginler."

Bir kıkırdamayı geri alıyorum, kısmen haklı. "Önümüzdeki üç gece boyunca burada olacağım, bu yüzden zamanında geldiğinizden emin olun ve size hizmet eden kişi olduğumdan emin olun. Anlaştık mı?"

Bana baktı ve göz kırptı. "Tamam, anlaştık."

"Güzel."

Konuyu değiştiriyorum ve o yemeğini bitirirken onunla sohbet ediyorum. Sohbetimiz boyunca sık sık öksürdüğünü fark ediyorum. Nihayet üçüncü sert öksürük nöbetinde sırtını sıvazlıyorum ve ne olduğunu soruyorum. "İyi misin?"

Endişemi elinin tersiyle itti. "Ben iyiyim evlat, ben her zaman iyiyim." "Sesin öyle gelmiyor," diye nazıkçe bastırıyorum.

"Sadece üşüttüm. Geçen gece yağmurda bir süre mahsur kaldım. Önemli bir şey değil."

"Yağmurda nasıl mahsur kaldın?" Endişem artarak soruyorum. "Barınakta kalmıyor musun?"

"Çoğu gece," diye cevaplıyor omuz silkerek. Sessizliğimi koruduğumda, sıkıntılı yüz ifademi görmek için bana bakıyor. "Ben iyiyim, Anna. İnan bana, Deniz Kuvvetleri'ndeyken çok daha kötü yerlerde kaldım."

Bana eskiden deniz piyadesi olduğunu ilk kez söylemiyor. Ona bunu sormaya karar verdim ama temkinli davranmaya özen gösterdim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Sesimin yumuşak tonundan ne olacağını anladı. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Buraya nasıl geldiğimi bilmek istiyorsun," bunu bir sorudan çok bir ifade olarak söylüyor.

"Evet, eğer benimle paylaşmanızın bir sakıncası yoksa. Ülkemiz için savaşan bir adamın buraya nasıl geldiğini anlamak istiyorum."

Bakışlarımız kilitleniyor ve hikayesini benimle paylaşmaya karar verdiği anı görüyorum. Göz temasını keserek dosdoğru önüne bakıyor, belirli bir şeye odaklanmıyor ama her şeyi görüyor gibi görünüyor. "Biliyor musun, deniz piyadelerine ilk katıldığımda sabırsızlanıyordum. Ülken için savaşmanın ve bir fark yaratmanın heyecanı." Başını iki yana sallıyor. "Bunun gibisi yok, Anna. Asker arkadaşlarıyla dostluklar ve aile kuruyorsun. Her gün onlarla birlikte yaşarsın, onlarla birlikte savaşırsın. İnsanoğlunun bildiği en boktan koşullarda onların yanında uyuyorsun. Onlar hiç sahip olmadığınız kardeşleriniz gibidir. Bu bağla yaşar, nefes alır ve uyursunuz, arkanızı kollaması için dünyada kimseye daha fazla güvenmezsiniz. Ve sonra... birçoğunun ölümünü izliyorsunuz." Gözle görülür bir şekilde yutkunduğunu görüyorum ve bu benim boğazımın yanmasına neden oluyor. "Zor, gerçekten çok zor, ama böyle şeylerin olduğunu anlıyorsun. Bu hayatın bir parçası ve seçimi sen yaptın, bu yüzden bastırıyorsun ve ilerliyorsun. İyi olduğunuzu düşünürsünüz ve yıllarca bu şekilde yaşarsınız. Sonra, işiniz bitip eve geldiğinizde, birden düşünmek için çok fazla zamanınız oluyor. Sessizlik ve normallik, uzun süredir gömülü olan şeytanları hızla yüzeye çıkarıyor. İnsanlar dışarı çıktığınızda en zor kısmı atlattığınızı düşünüyor ama hiç de öyle değil. O kadar uzun yıllar boyunca eğitilmiş bir makine olarak yaşamaya şartlandınız ki sivil olarak yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu unuttunuz."

Gözyaşları gözlerimi bulandırıyor ama çenemi sıkıp onları tutuyorum çünkü takdir etmeyeceğini biliyorum. "Peki ya danışmanlık?" Sesimi eşit tutmaya çalışarak soruyorum. "Sana yardım etmiyorlar mı?"

Acı bir kahkaha atıyor. "Bu kadar çok kesintiden sonra, paranız yoksa, sunulan küçük yardım yeterli olmuyor." Boğazını temizliyor. "Yine de bu benim hatam ve bunu biliyorum. Bununla yanlış başa çıktım. Kendimi inzivaya çektim ve unutulana kadar içtim. Karımı, evimi, her şeyimi kaybettim. Hayatımın kontrolden çıkmasına izin verdim ve uyandığımda artık çok geçti ve elimde hiçbir şey kalmamıştı." Şimdi bana yorgun gri gözlerinde yanan utanç ve pişmanlıkla bakıyor, elli beş yaşından çok daha yaşlı görünüyor. "Pek çok insan bana bakıyor ve eskiden ne olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok. Bilmiyorlar."

ülkesi için savaşıyor saygın bir adam olduğumu biliyorlar. Onlar sadece sokakta çalışamayacak kadar tembel olduğunu düşündükleri bir serseri görüyorlar. İş bulmaya çalıştığımı bilmiyorlar ama kim bir serseriye işe alır ki? Başvurduğum şirketler kıyafetlerime bakıyor ve birkaç gündür duş almadığımı görüyorlar. Bazıları beni arayacaklarını söylüyor ama hangi telefonda? Lanet bir telefonum yok. Ama ne var biliyor musunuz? Asla kimseden para kabul etmeyeceğim, istemeyeceğim de. Nasıl hayatta kalmam gerekiyorsa öyle kalacağım ve bunu kendi başıma yapacağım."

Yardım kabul etmeyeceğini biliyorum çünkü daha önce denedim ve bu konuda çok sinirlendi. Hikâyesi kalbimi sıızlatıyor ve söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama hiçbirisi yeterince şefkatli görünmüyor. "İster inanın ister inanmayın, söylediklerinizi biraz anlayabiliyorum."

Kıkırdamama neden olan inanmayan bir kaş işareti yapıyor. "Senin gibi tatlı, güzel bir kızın cehennemde yaşamının nasıl bir şey olduğunu bildiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Gülümsemem kayboluyor ve hızla ayılıyorum. "Evet, biliyorum. Seninkinden farklı bir cehennem ama yine de cehennemdi." Detaylandırmamı bekliyor ve o kendi hikayesini paylaştığı için ben de kendi hikayemi paylaşmaya karar veriyorum. "Yedi yıl önce Tayland'da okulumla birlikte bir gezideyken seks ticareti sektörüne kaçırıldım. Henüz on dört yaşındaydım."

"Tanrım," diye nefes alıyor, yüzünde şok ifadesi ve gözlerinde çok iyi tanıdığım bir öfke beliriyor.

"Hayatımın en kötü haftasıydı ama aynı zamanda en harika adamlarla tanıştığım yerd, özellikle de biri hayat boyu kardeşim oldu. Kendisi eski bir deniz komandosu."

"Ah, kibirli bir orospu çocuğu," diyor gülümseyerek, havayı yumuşatmaya çalışıyor ve işe yarıyor.

Kıs kıs gülüyorum. "Evet, öyle olabilir ama üçü de son derece onurlu insanlar ve eğer ihtiyacın olsaydı sana sahip oldukları her şeyi verirlerdi." Duraksıyorum ve ona bakıyorum. "Bana biraz seni hatırlatıyorlar. Belki bir gün onlarla tanışabilirsin?" Dikkatlice öneriyorum.

"Belki." Bunu demek istemediğini anlayabiliyorum ama zorlamıyorum, en azından şimdilik. "Hadi, gidelim buradan, seni yeterince tuttum ve Bandit beni bekliyor," diyor, son aylarda yanında taşıdığı sokak köpeğinden bahsederken.

Köpek için bir poğaça paketlemeye gidiyor ama onu cebine koyamadan durduruyorum. "Bekle, senin için başka bir şeyim var." Çantamdaki plastik poşeti çıkarıp ona uzatıyorum.

"Anna," diye azarlıyor, sesi onaylamıyor.

"Lütfen kızma, önemli bir şey değil, söz veriyorum." Aldı ve içine baktığında protein barları, meyve ve köpek bisküvileri gördü. "Akşamları seni burada görene kadar gündüzleri sana ve Bandit'e yeter."

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye homurdanıyor, zayıf bir sesle. "Biliyorum ama yapmak istedim."

Derin bir nefes veriyor, sonra bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kucaklıyor. "Sen iyi bir kurabiyesin, Anna."

"Teşekkürler, kurabiyelere bayılırım," diyorum şakayla karışık, ikimiz de kıkırdıyoruz.

Koltuklarımızdan kalkıp ön kapıdan çıkıyoruz. Dışarı adımımı atar atmaz Bandit'i selamlamak için eğildim. "Merhaba oğlum," diye mırıldanıyorum ve onu okşuyorum. "Çavuş'a senin için bazı yiyecekler verdim ama çok fazla yeme yoksa karnın ağrır." Başına bir öpücük konduruyorum ve o da şapşal diliyle yüzüme saldırıyor. Bir kahkaha atarak geri sıçıyorum ve salyalarını siliyorum. Döndüğümde Çavuş'un beni gülümseyerek izlediğini görüyorum.

"Yarın gece görüşür müyüz?" diye soruyor umutla. Başımı sallıyorum. "Evet, görüşeceğiz."

"Güle güle, evlat. Tekrar teşekkürler," diyor çantayı kaldırarak. "Bir şey değil. Güle güle."

Onu ve Bandit'i caddede yürürken izliyorum, barınak olduğunu umduğum yere doğru gidiyorlar. İçim burkularak eve doğru yürümeye başlamak için arkamı dönüyorum ama sokağın sonunda bisikletine rahatça yaslanmış Logan'ı görünce duruyorum. Bakışlarımız kilitleniyor ve nabzım sert ve hızlı bir şekilde yükseliyor.

Onun burada ne işi var?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu olduğunu bilerek derin bir nefes alıyorum ve adımlarıma hissetmediğim bir güven yükleyerek ona doğru ilerliyorum. Gözleri vücudumda geziniyor, karnımda yıllardır hissetmediğim o tanıdık küçük taklaya neden oluyor ve bu beni sonsuza kadar rahatsız ediyor.

"Hey," diye selamlıyor beni.

"Burada ne yapıyorsun?"

Cevap vermeden önce bir süre beni izliyor, gözlerinin yoğunluğu hissetmek istemediğim her türlü duyguyu uyandırıyor. "Buldum

Kulüpte düşürdüğünü düşündüğüm bir şey var."

Kalbim duracak gibi oluyor çünkü neden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Elbette, elini cebine attı ve bileziğini çıkardı. Eve geldiğimde düşmüş olduğunu fark ettim ve kaybettiğimi düşünmek beni öldürdü. Bunu bana veren o olduğu için değil, hiç değil. Sadece bana çok zor zamanlar yaşattığı için.

"Teşekkürler." Ondan alıyorum ve takmak yerine cebime koyuyorum. Hâlâ taktığımı bilmesinden nefret ediyorum ama bulduğu için rahatladım.

"Araban nerede?" diye soruyor. "Yürüdüm."

Kaşları çatıldı. "Burası şehrin yürümek için en güvenli yeri değil, Anna."

Ses tonundaki onaylamama karşısında gerildim. "Birçok kez yürüdüm Logan. Ama endişen ve bileklik için teşekkürler." Ondan ve içimde dönüp duran tüm duygulardan uzaklaşma ihtiyacıyla yola koyuluyorum. Bana yetişiyor, sonra adımlarını yavaşlatarak benimkilere ayak uyduruyor. Kızgınlığımı gizleme zahmetine girmeden ona bakıyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sanırım sizi geri götürmeme izin vermeyeceğinizi varsaymak güvenli, bu yüzden sanırım bu sizi yürüyeceğim anlamına geliyor."

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok!" Şak diye söyledim.

Omuz silkiyor. "Belki de değil, ama her halükarda gecenin bu saatinde eve tek başına yürümemelisin."

"Aslında kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım, Jaxson bana bunu öğretti.

İsterseniz size gösterebilirim."

Sırıtarak bana bakıyor. Sert ifadesini yumuşatıyor ve karnımda kelebekler uçuşuyor. Gözlerimi kaçırıyorum, bunca zaman sonra beni hâlâ bu şekilde etkileyebilmesinden nefret ediyorum.

Pislik.

Aramızdaki sessizlik sağır edici ve düpedüz garip bir hal alıyor. Sonunda sessizliği bozan Logan oldu. "Psikoloji okuduğunu duydum."

"Evet," diye cevap veriyorum aniden, ben onun hakkında hâlâ hiçbir şey bilmezken onun benim hakkımda başka bir şey bilmesinden hoşlanmıyorum.

Önemli değil, Anna. Ona ne olduğu umurunda değil, diye hatırlatıyorum kendime.

"Beğendin mi?"

"Evet."

"Bu çok iyi."

Durduramadan bir alay kaçıyor ağzımdan ve kendimi tekmelemek istiyorum. Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Bu kadar acı ve kızgın hissetmekten nefret ediyorum ama tam olarak böyle hissediyorum. En son konuştuğumuzda kalbimi söküp atmıştı ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi normal bir konuşma yapmamız gerekiyor.

"Biliyor musun Anna, söyleyecek bir şeyin varsa söyle gitsin."

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok." Yalan söyledim.

"Belli ki istiyorsun, o yüzden söyle işte."

Durdum ve ona döndüm. "Bunu neden yapıyorsun? Bu gece buraya neden geldin?"

"Sana o lanet bileziği geri vermek için söyledim."

"Bilezik kimin umurunda!" Tersledim.

"Belli ki biliyorsun, yoksa onu bulamazdım."

Haklı olmasından nefret ederek başımı sallıyorum ve tekrar yola koyuluyorum. Şu anda bu işi halledecek kadar güçlü değilim. İki kolumdan tutup beni kendine doğru çekene kadar fazla ilerleyemiyorum. "Söyle! Gerçekten ne söylemek istiyorsan onu söyle!" diyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve gözleri nihayet benim hissettiğim hayal kırıklığını gösteriyor.

"Neden dört yıl önce hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun?" Kendimi daha fazla tutamayarak bağıriyorum.

"Gerçekten hiç olmamış gibi davranabileceğimi mi sanıyorsun? Her lanet gün bunu yaşıyorum."

"Peki ya ben?" Feryat ediyorum. "Bana yaptıklarını unuttuğumu mu sanıyorsun?"

Yüz ifadesi yumuşuyor ama bakışları sertliğini koruyor. "Hayır, Anna, anlamıyorum ama bunu neden yaptığımı anlamıyor musun?"

"Evet, çok iyi anlıyorum, bana güvenmedin."

"Bu doğru değil! Güvenin bununla hiçbir ilgisi yoktu. Kalacağını biliyordum, buna katlanacağını biliyordum ve bunu senin için istemedim. Benim hayatım bitmişti, seninkini de mahvetmek istemedim."

"Bu senin seçimin değildi!" Çığlık atıyorum. "O benimdi ve sen onu benden çaldın." Nefesim kesiliyor ve gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum. "İki ay boyunca her hafta sonu geri döndüm ve sen bir kez bile dışarı çıkmadın." Her kelime acı dolu hıçkırıklarla dökülüyor. "Ve şimdi sen

Bana hayatım hakkında sorular sorup seninkini sır olarak mı saklayacaksın? Siktir git!" Acımın hâlâ ne kadar derin olduğunu görmesini istemediğim için elini bırakıp koşmaya başladım.

Neyse ki peşimden gelmedi ama gelmesini de beklemiyordum. Aramızda konuşacak bir şey kalmadı. Ne derse desin, her hafta sonu gelip de gönderilmenin nasıl bir his olduğunu asla unutmayacağım. Sonsuza dek hatırlayacağım bir acı.

ALTINCI BÖLÜM

Logan

Benim için çoğu iyi olmayan pek çok anıyı barındıran küçük evin önünde duruyorum ve onu şimdiye kadarki en iyi halinde gördüğümde şaşırıyorum.

Bunca zaman sonra annemi ve kız kardeşimi göreceğim düşüncesi midemi bulandırıyor. Dün gece Anna'yla karşılaştığım için hâlâ berbat durumda olmamın da bir faydası yok. Uzak durmam gerektiğini biliyordum ve bunu kendimden çok onun iyiliği için yapmam gerektiğini de biliyorum ama o bileziği bulduktan sonra onu görmeliydim. Jaxson'dan bileziği ona vermesini isteyebilirdim ama nedense ben olmalıymışım gibi hissettim. Ve şimdi onun kalbi kırık ifadesini aklımdan çıkaramıyorum. Gözlerindeki acıyı çok iyi biliyorum çünkü onu gönderdiğim günden beri ben de bu acıyı taşıyorum. Gerekli olmasına rağmen yine de berbattı ve o zamandan beri her gün bana işkence ediyor.

Nefes nefese motorumdan iniyor ve başka bir felakete yol açabilecek bir yere doğru ilerliyorum. Kız kardeşimi görmek istiyorum, onu çok özledim ve dışarıda olduğumu ona bildirmemin bu kadar uzun sürmesine üzülüyorum. Anneme gelince... Hazır olduğumdan emin değilim ama bunu yeterince erteledim.

İçeri girsem mi yoksa kapıyı mı çalsam diye tartışıyorum ve ikincisini yapmaya karar veriyorum. Hafifçe yaklaşan ayak seslerini duyunca kalbim göğsüme çarpıyor ama kapıyı açan kız kardeşim olunca rahatlıyorum. Bir solukta eli ağzına gidiyor, yüzünde saf ve mutlak bir şok yankılanıyor. "L-Logan?" diye kekeliyor, sanki gerçekten ben olduğumdan emin değilmiş gibi.

"Evet, Janey, benim."

Bir hıçkırıkla kendini bana doğru fırlattı. "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum." Omzuma doğru ağlıyor, bana öyle sıkı sarılıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. "Seni çok özledim."

Titreyen bedenini kendime doğru çekerken göğsüm daralıyor. "Ben de seni özledim."

Geri adım atıyor, bana bakarken yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Ne kadar iyi görüldüğünü, ne kadar mutlu görüldüğünü hemen fark ettim. Beklemediğim bir şeydi bu. Buraya döndüğümde aynı köhne evi ve kız kardeşimin sıkışıp kaldığımız hayattan dolayı üzgün yüzünü görmeyi bekliyordum, ama bunu hiç görmüyorum ve bu da milyonlarca soruyu beraberinde getiriyor.

"Hadi, içeri gel." Beni eve soktu. "Neden kapıyı çalıyorsun ki?"

Ne diyeceğimi bilemeden omuz silkiyorum ve onu içeri kadar takip ediyorum. Evin ne kadar temiz olduğunu ve ne durumda olduğunu hemen fark ediyorum - yeni halı ve boyadan bahsediyorum. Mutfaktaki tezgahlar ve dolaplar bile nispeten yeni görünüyor.

Son dört yılda neler oldu böyle?

Janey düşüncelerimi seziyor. "Çok şey değişti -daha iyisi için," diye açıklıyor gülümseyerek.

"Öyle mi? Ne gibi?" Bilmek için sabırsızlanıyorum çünkü uzun zamandır kız kardeşim için endişeleniyorum - annem için de ama daha çok kız kardeşim için. Onlara bakan bendim ve faturaları ödemek için burada olamayacağımı bilmek bana ağır gelen bir şeydi.

Kanepeyi işaret ediyor. "Otur, açıklayacağım ama önce burada ne aradığını bilmek istiyorum. Düşündüm de," diye duraklıyor, ifadesi kasvetli bir hal alıyor, "Hâlâ iki yılın kaldığını sanıyordum?"

Gidip kanepeye oturdum. "Birkaç hafta önce çıktım."

"Birkaç hafta mı?" Yanımda oturuyor, sesi şok olmuş ve biraz da incinmiş.

"Evet, daha erken gelemediğim için üzgünüm ama..." Ne kadarını açıklayacağımı bilemediğim için duraksıyorum. "Dışarıdayım çünkü polislere bir konuda yardım ediyorum ve istediğim zaman gidemem."

Kaşlarını çattı. "Polislere yardım mı ediyorsun?" Başımı sallıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Bunu sana söyleyemem." Yüzü düşüyor ve kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor. "Gerçi bu çok zamanımı alan bir şey ve gerçekten buna odaklanmam gerekiyor ama gelip iyi olduğundan emin olmalıydım." Bunları düşünürken sessizleşti. Bir süre sonra hala cevap vermeyince devam ediyorum. "Sen iyi misin? İyiyim yani."

Başını sallıyor. "Evet, öyleyim. Hem annem hem de ben." Annemden bahsedince gerildim. Elini omzuma koydu. "O artık farklı Logan. Her şey farklı ve bunun için Anna ve Jaxson'a teşekkür etmeliyiz."

Bu bilgi beni şaşırttı. "Sen neden bahsediyorsun? Onların bununla ne ilgisi var?"

Açıklamadan önce düşüncelerini toparlıyor gibi görünerek bir an duruyor. "Sen tutuklandıktan sonra annemin içinde bir şeyler koptu. Onu hiç böyle görmemiştim. Suçluluk duygusuydu; Robert'a olanlardan kendisinin sorumlu olduğunu biliyordu. Bu onu yiyip bitiriyordu ve bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Ne yazık ki iyileşmeden önce daha da kötüleşti." Bununla neyi kastettiğini bilmekten korkuyorum, zaten olduğundan daha kötü olabileceğini düşünmemiştim. "Jaxson sen itiraf pazarlığını kabul ettikten hemen sonra bize geldi." Sevgiyle gülümsüyor. "Anneme yardım etti. Onu bir rehabilitasyon kliniğine gönderdi ve tüm masraflarını karşıladı. O yokken gidip Stacey ve ailesiyle kaldım," diyor okuldan bir arkadaşından bahsederken. "Uzakta olduğumuz o üç ay içinde evimizi onardı ve hatta annem çıktığında ona bir garsonluk işi ayarladı. Oradaki insanlar ona karşı çok iyiydi. Faturalar için ihtiyaç duyduğu saatleri ona verdiler ve ben de okulu bitirirken yarı zamanlı çalışarak ona yardım ettim."

Ne diyeceğimi bilemeden öylece oturdum. O şerefsiz bana bu konuda hiçbir şey söylemedi, onunla antrenman yaptığım süre boyunca tek bir şey bile. Bir keresinde onları görmeye gidip gitmediğimi sordu ama başımı sallayınca öylece bıraktı. Janey'nin iyiliği için araya girip yardım etmesine sevindim ve hayatım boyunca ona borçluyum. Ama hayatımı olduğu gibi görmesinden, Anna için gerçekten yeterince iyi olmadığımı bilmesinden nefret ediyorum.

Onu düşününce başımı kaldırıp kız kardeşime bakıyorum ve onun beni dikkatle izlediğini görüyorum. "Peki ya Anna? Onun tüm bunlarla ne ilgisi var?"

İfadesi daha yumuşak, daha üzgün bir hal alıyor ve bana söyleyeceği şey için hazırlanıyorum. "Sen tutuklandığın anda yanımdaydı. Olanlar yüzünden ona kızgın olduğunu söylemek kolay olsa da gelip annemle ilgilendi. Hatta bazı geceler bende kaldı çünkü ağlamamı durduramıyordum. Senin için çok korkuyordum... bizim için. O da kendi gözyaşlarından bazılarını döktü ama benim için güçlü olabilmek adına onları hep saklamaya çalıştı." İçimi kesen çelişkili duygulara karşı dişlerimi sıkıyorum. Ben onu ittikten sonra bile devreye girip bu sorumluluğu üstlenmesinden nefret ediyorum. Ama buna şaşırmmamalıyım çünkü Anna böyle biri, her zaman böyle biri oldu. Hayatımı her zaman ondan ayrı tutmamın ana nedeni buydu, böylece onu bununla lekelemeyecektim, ama o buna kapıldı

Her neyse.

"Hâlâ ayda bir kez beni arayıp halimi hatırımı sorar. Ona çok şey borçluyum, buradaki devlet üniversitesine girmemde onun ve babasının payı olduğunu biliyorum."

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Üniversitede misin?"

Gülümsüyor. "Evet, sosyal hizmet uzmanı olmak için ders alıyorum ve bunu gerçekten seviyorum. Bir şekilde bana sihirli bir şekilde tam burs verildi ve kitap masraflarım karşılandı. Ayrıca Anna'nın babasının dekanla iyi arkadaş olduğunu öğrendim. Hayret bir şey." Şaka yapıyor ama ben bunda komik bir şey bulmuyorum. Babasının da devreye girdiğini bilmek yutulması zor bir hap. Beni hiç sevmedi, Anna için yeterince iyi olduğumu hiç düşünmedi ve bu bir şekilde bunu kanıtıyor.

"Onunla konuştun mu?" diye soruyor usulca.

Ben cevap veremedim kapı açıldı. "Janey, tatlım, dışarıdaki bisiklet kimin..." Annem oturma odasına bakıp Janey'nin yanında oturduğumu görünce nefesi kesiliyor. Taşıdığı market poşetleri elinden düşüyor ve titreyen elini göğsünün üzerine koyuyor. "Logan?" diye fısıldıyor, tepkisi kız kardeşimle aynı.

"Merhaba anne." Selamım soğuk değil ama hoş da değil. Bunun için oturmak istemediğimden ayağa kalkıyorum. Bunu yaklaşmak için bir davet olarak algılıyor ama yüz ifadem karşısında sert bir şekilde duruyor. Bunun için minnettarım çünkü ondan gelecek herhangi bir şefkate hazır değilim.

Janey boğazını temizliyor ve bir elini sırtıma koyuyor. "Size bir dakika vereceğim ve ön taraftaki çiçekleri sulamaya gideceğim." Ayağa kalkıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Gitmeden önce görüşürüz, tamam mı?"

Başımı salladığımda ön kapıdan çıkıp beni annemle yalnız bırakıyor. Birbirimize bakarken etrafımıza gerginlik yağıyor. Hiç de hatırladığım gibi görünmüyor; gözleri kan çanağı ve camsı değil, saçları eskiden olduğu gibi karmakarışık değil. Bunun yerine, gözleri keskin ve odaklanmış ama arkalarında şu anda kabul etmek istemediğim bir suçluluk duygusu barındırıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor usulca, sonra hızla başını sallıyor. "Yani, burada olduğun için çok mutluyum ama..." diye kestirip atıyor ve bunun sebebinin neden iki yıl daha o cehennem çukurunda olmadığını sormaya cesaret edememesi olduğunu biliyorum.

Yanına gidip düşürdüğü market poşetlerini alıyorum ve tezgâha taşıyorum. "Bırakayım da Janey sana anlatsın. Ben sadece kontrol etmeye geldim.

onun üzerinde." Ve *sen*, ama bu kısmı kendime saklıyorum.

Bakışları ayaklarına düşüyor. "Nerede kalıyorsun? Çünkü biliyorsun ki-"

"Charleston'dayım."

Gözlerinde sorular parlıyor ama sormaktan daha iyisini bildiği için bana başıyla onay veriyor. "Seni çok özledim," diye itiraf ediyor sessizce. Dilimin ucuna öfkeli bir karşılık geliyor ama onu ısırıyorum. "Bana kızgın olduğunu biliyorum ve seni suçlamıyorum. Kendime çok kızgıyım, sadece Robert'la olanlar için değil, senin ve Janey'nin hak ettiği gibi bir anne olamadığım için de." Gözlerinde parlayan yaşları gördüğümde içimde suçluluk duygusu kabarıyor ama bunu görmezden gelmeyi seçiyorum. "Janey sana söyledi mi biliyorum ama artık her şey farklı ve-"

"Evet, bana söyledi," diyerek sözünü kesiyorum. "Neden benim değil de Jaxson'ın yardımıyla değişmek istediğini bilmiyorum ama Janey'nin iyiliği için bunu yaptığına sevindim."

Nefesi kesiliyor ve gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor. "Beni değiştiren Jaxson değil, sendin. Beni yanlış anlama, onun ve karısının desteğini takdir ediyorum ama onların yardımını kabul etmemi sağlayan, hatamın bedelini senin ödeyeceğini bilmemdi." Kendini toparlamaya çalışmak için bir an durdu. "Hastaydım Logan ve bunu şimdi anlıyorum. Baban gittiğinde-"

"Yapma! Ona öyle deme," diye bağıyorum, sonunda kırılma noktama ulaşıyorum. "O lanet olası bir baba değil, hiçbir zaman da olmadı. O lanet olası bir sperm donörü ve başımıza gelen en iyi şey onun gitmesiydi."

Acısını bastırmaya çalışarak titreyen dudağını ısırıyor. "Haklısın ve onun gidişinin beni bu şekilde mahvetmesine izin verdiğim için üzgünüm. Tüm bunlar için ne kadar pişmanlık duyduğumu bilemezsin. Robert'la olanlar yüzünden senin cezalandırılman hayatım boyunca peşimi bırakmayacak."

Benden acı bir kahkaha kaçıyor. "Evet, inan bana, bu beni senden çok daha fazla rahatsız edecek."

Sonunda hıçkırarak ağlıyor ve kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor. "Çok özür dilerim. Beni hemen affetmeni beklemiyorum ama umarım bir gün affedersin. Seni seviyorum Logan, her zaman sevdim, öyle görünmese bile. Seni her zaman seveceğim."

Boğazım çok fena yanmaya başlıyor ve buradan gitmem gerektiğini anlıyorum. Kapıya doğru ilerliyorum, annemin acısını hissediyorum.

yanından geçerken el sallıyor. Elim kapı kolunda duruyorum ama ona seslenirken arkamı dönmüyorum. "Geri geleceğim. Sadece... Şu anda bu saçmalıkla uğraşamam."

Kapıyı arkamdan çarparak evden çıkıyorum ve temiz havayı derin bir nefesle içime çekiyorum ama bu göğsümdeki sıkışmayı gevşetmek için hiçbir şey yapmıyor. "Lanet olsun!" Yumruğumu eve çarpıyorum ve parmak eklemlerim sert tuğladan ayrıldığında içime yayılan acıyı memnuniyetle karşılıyorum.

Merdivenlerden inmeye başlıyorum ve Janey'i bisikletimin yanında gözyaşları içinde görünce adımlarımı yavaşlatıyorum. Bana doğru koşuyor ve kollarını boynuma doluyor. "Çok özür dilerim. Anlıyorum," diye ağlıyor, az önce söylenen her şeyi açıkça duymuştu. "Ama lütfen dene Logan. Bir gün hep olmamız gerektiğİ gibi bir aile olmamızı istiyorum."

Ona sıkıca sarılıyorum, bu kadar acı çekmesinden nefret ediyorum. "Henüz hazır değİlim ama hazır olduğumda deneyeceğime söz veriyorum. Tamam mı?"

Geri adım atmadan önce başını salladığını hissediyorum. "Teşekkür ederim, tek istediğim bu." Kaskımı kapıyorum ve bisikletime biniyorum. "Seni tekrar görecek miyim?" diye soruyor, sesindeki korku belli oluyor.

"Evet, olacaksın ama ne zaman bilmiyorum. Şu anda uğraşmam gereken çok şey var."

Başını sallıyor ve yüz hatlarını düzeltmek için elinden geleni yapıyor ama dudaklarının titrediğini fark etmiyorum. "Sen yapman gerekeni yap, biz iyiyiz. Sana hâlâ hayatımızda ihtiyacımız var ama eskisi gibi değİl."

Bunu görebiliyorum ve bu konuda ne hissettiğİmden emin değİlim. Kafam şu anda her şeyi algılayamayacak kadar karışık. "Kalemin var mı?"

"Evet, bir saniye." Garaj yolundaki, tutuklanmadan önceki arabamızdan daha iyi durumda olan arabaya koşuyor ve içinden bir şey alıp bana bir kalem vermek için geri dönüyor.

Elini tutuyorum ve cep telefonu numaramı yazıyorum. "Ne zaman istersen beni ara, tamam mı? Eğer cevap vermezsem seni geri ararım."

"Tamam, teşekkürler," diyor rahatlamış bir gülümsemeyle. İçeri girip kollarını tekrar boynuma doluyor. "Seni seviyorum Logan."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, kaçma ihtiyacım her geçen saniye daha da artıyor. Neyse ki Janey bunu hissediyor. Yanağıma bir öpücük daha kondurarak beni serbest bırakıyor.

"Yakında görüşürüz," diye söz veriyorum, motoru çalıştırıp yola çıkmadan hemen önce. Uzaklaştıkça nefes almak daha da kolaylaşıyor. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.

Hem annemin hem de kız kardeşimin incitici ifadelerini uzaklaştırıyorum ama karşılığında başka birinin acısı zihnimi işgal ediyor. Ve bu, ne kadar aksini dilersem de kalp acısını asla düzeltemeyeceğim tek kız.

YEDİNCİ BÖLÜM

Anna

Ertesi gece aşevinden en son ben ayrılıyorum. Ön kapıda durup paltomun kapüşonunu başıma geçiriyorum ve muson yağmuruna çıkmadan önce olabildiğince korunmaya çalışıyorum. Fırtına bir anda ortaya çıktı ve çok kötüydü.

Dışarı adımımı atar atmaz yağmur neredeyse acı verecek kadar şiddetli bir şekilde üzerime yağıyor ve hemen sıırıslıklam oluyorum. Kapıyı hızla kilitledikten sonra zifiri karanlıkta koşarak caddeye iniyorum, bu gece araba kullanmaya karar verdiğim için şükrediyorum. İnıltılı bir ses beni yolumda durduruyor ve dikkatimi yan sokağa çekiyor. Karanlık patikadan aşağı bakıyorum ama sağanak yağmurda bir şey görmekte zorlanıyorum.

Tam devam etmek üzereyken, tekrar duyuyorum. "Alo? Aşağıda kimse var mı?" Sesleniyorum. Sızlanma daha da yükseliyor ve tanıdık ses beni araştırmaya itiyor. Gürültünün nereden geldiğini görmeden önce çok fazla yürümem gerekmiyor.

Haydut.

Eğildiğimde, Çavuş'un binanın yan tarafına yaslandığını ve Bandit'le birlikte üzerlerinde onları yağmurdan korumak için hiçbir şey yapmayan dayanıksız bir karton parçası olduğunu görüyorum.

"Anna?" diyor şaşkınlıkla, belli ki daha önce beni duymamış. "Yağmurun altında ne yapıyorsun kızım?"

"Ne yapıyorum ben? Ne yapıyorsun, Çavuş?" Yağmurdan duyulacak kadar yüksek sesle bağıriyorum. "Neden sığınakta değilsin?"

"Bu gece için dolular."

"Dolu mu?" Bıkkınlıkla tekrarlıyorum.

Bu havada birini nasıl geri çevirebilirler?

"Evet, dolu, ama merak etme, Bandit ve ben iyi olacağız." Bunu söyler söylemez, son birkaç gündür geçirdiği öksürük nöbetlerinden birine daha giriyor.

"Sizin için uygun başka bir yer yok mu?" Onları yurduma geri getirirdim ama orada evcil hayvan ve erkeklere izin verilmiyor.

"Hayır, şimdi git ve buradan çık. İkimizin de sırlıslık olmasının bir anlamı yok. Yarın gece görüşürüz."

Onları burada böyle bırakmak istemediğim için olduğum yerde kalıyorum, bütün gece burada olacakları düşüncesi kalbimi acıtıyor.

"Şimdi, Anna!" diye bağıyor, itaat etmediğimde sinirleniyor.

Boğazım konuşmak için çok gergin olduğundan ona kısa bir baş selamı veriyorum ve sonra yola çıkıyorum. Arabama biner binmez bir an durup onlara yardım etmek için aklıma gelen tüm seçenekleri gözden geçiriyorum ve bir kişi buluyorum. Telefonumu çıkararak, istediğim kişiye bağlanan bir düğmeye basıyorum.

Jaxson ilk zil sesinde cevap verir. "Anna?"

"Hey, evet, benim. Bu kadar geç olduğu için üzgünüm," diye cevap veriyorum, sesim hissettiğim kadar üzgün çıkıyor.

"Sorun nedir?"

"Yardımaınıza ihtiyacım var. St. Mary's'e gelebilir misin?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Ben şimdi gidiyorum. Kapıların kilitli olduğundan emin ol." "Arabamdayım ama kapılar kilitli," diye onu rahatlatıyorum.

"Birazdan orada olacağım."

"Teşekkür ederim." Telefonu kapattıktan sonra arabamın metaline çarpan yağmurun sesini dinliyorum. İçimden Çavuş'u çağırıp burada benimle bekletmek geliyor ama bunun anlamsız olacağını biliyorum. Jaxson'ın ona yardım edebilmesi için dua ediyorum. Sarge'ın gidişini daha fazla izleyemem ve uyuyacak kuru bir yeri ya da Bandit'le yiyeceği olup olmadığını bilemem.

Yirmi dakika kadar sonra Jaxson'ın kamyoneti arabamın arkasına yanaştığında, yağmur şiddetli bir sağanak yerine çiselemeye başlamıştı. Arabadan inerek onu araçlarımızın arasında karşılıyorum. Ona ulaştığımda şemsiyesini çıkarmış ve benim için açmıştı ama tabii ki kendisi için değil.

Tipik.

Sırlıslık ıslak bedenimi kendine doğru çekiyor ve beni o meşhur, güçlü sarılışlarından biriyle sarıyor. "N'aber evlat? Ödümü kopardın."

"Özür dilerim, sizi endişelendirmek istememiştim. Ben sadece... Bana bir konuda yardımcı olabileceğinizi umuyorum."

"Yapacağımı biliyorsun."

Derin bir nefes alarak ona Çavuş hakkında her şeyi anlatıyorum, Deniz Kuvvetleri'nde geçirdiği zamandan buraya nasıl geldiğine kadar. Hikâyeyi anlatmayı bitirdiğimde bunun nereye varacağını bildiğini söyleyebilirim.

"Anna," diye başlıyor tereddütle.

"Ona yardım etmek için yapabileceğin bir şey var mı?" "Herkesi kurtaramazsınız."

"Bunu biliyorum. Bunu yapmaya çalışmıyorum. Ona yardım etmeye çalışıyorum. O iyi bir adam Jaxson, tıpkı senin gibi. O sadece... düştü ve ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacı var." Gözlerinde kararsızlık vardı. "Lütfen mi? Benim için mi?" Bastırıyorum.

İnliyor. "Evet."

Bir çığlık atarak kendimi ona doğru attım. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!" Onu yanağından defalarca öperek kıkırdamasına neden oluyorum.

"Pekala, bana nerede olduğunu göster."

"Tamam, ama bunu yapmadan önce sizi uyarmalıyım - huysuz olabilir ve yardımınızı kabul etmek istemeyecektir."

Kollarını havaya kaldırıyor. "O zaman istemiyorsa nasıl yardım edebilirim ki?"

"İstemediğinden değil, çok gururlu olduğundan. Sadece ikna edici ol. Julia'nın seni dinlemesini istediğinde ona ne yapıyorsan onu yap." Ona ne yapması gerektiğini söylemeye çalıştığında her zaman karşı çıktığını bildiğim için ona takılıyorum.

Bana ukala bir sırıtişla bakıyor ve ben hatamı çok geç fark ediyorum. "Bunu yapamazsın. Bu tür teknikler sadece karım içindir."

"Ew! Beni bağışla. O zaman en iyi yaptığın şeyi yap ve patronluk tasla." Homurdanması beni kıkırdattı.

"Her neyse, beni ona götür, ukala herif," diye emrederek bir kolunu omuzlarıma doluyor.

Onu Sarge ve Bandit'in birbirine sokulmuş halde oturduğu sokağa götürüyorum. "Anna," diyor Çavuş, pek de mutlu görünmüyor. "Hâlâ burada ne yapıyorsun? Sana eve gitmeni söylemiştim."

Kalp atışlarım, beni beklediğinden emin olduğum yüzleşmeyle hızlanıyor. "Yaptığını biliyorum ama yapamadım. Seni burada böyle bırakamam." İtiraz etmeye başladığında elimi kaldırıyorum. "Lütfen, sadece beni dinle." Ağzını kapatıyor ve yorgun bir ifadeyle Jaxson'a bakıyor. "Bu sana bahsettiğim kardeşim," diye gergin bir şekilde başlıyorum. "Sana yardım edebilir ve-"

"Sadaka kabul etmiyorum, sana söylemiştim."

Ben daha itiraz edemedi Jaxson kamburunun üzerine çökerek Çavuş'la göz hizasına geldi. "O zaman bir kardeşten diğerine bir iş teklifine ne dersin?"

Tüm askerlerin birbirlerine böyle hitap ettiğini bildiğimden, kardeş dili için sırtını sıvazlamak istiyorum.

Çavuş'un bakışları şüpheyile kararır. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir sonraki kasabada bir spor salonum var ve biraz yardıma ihtiyacım var."

"Ne gibi?" Sarges'in ses tonunda birkaç dakika önceki sıcaklık yok ve bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

"Burayı temiz tutmaya yardım etmek gibi. Dövüşçülerimiz için başka bir ring kenarı eğitmeni kullanabiliriz. Onlara su vermek, ellerini bantlamak ve hatta kesikleri temizlemek gibi." Jaxson omuz silkiyor. "Orada yapacak çok şey var ve hepimizin daha fazla zaman geçirmek istediğimiz aileleri var. Ayrıca orada bir karyola var ve işi kabul edersen o da senin."

Sarge bunu düşünmek için zaman ayırır. "Köpeğim gelebilir mi?"

Nefesimi tutuyorum ve göğsümde umut alevleniyor. Jaxson hemen cevap vermeyince ayağımla onu dürtüyorum. Bana ters ters bakıyor ama görmezden geliyorum ve cevap vermesi için elimle işaret ediyorum. Arkasını dönüyor ve kabul etmeden önce soyut bir şeyler mırıldanıyor. "Evet, gelebilir, yeter ki onu temiz, sessiz ve müşterilerden uzak tut."

"Tamam, o zaman iş teklifini kabul ediyorum." Gülümseyerek nefes veriyorum; çok fazla karşı koymadığı için rahatlamıştım. "Çünkü bu bir iş, sadaka değil," diye ısrar ediyor sertçe.

"Kesinlikle." Ayağa kalkan Jaxson, Çavuş'un tutması için elini uzatır ve o da isteksizce tutar.

Ayağa kalktığında kollarımı beline doluyorum. "Teşekkür ederim."

"Ben mi? Neden bana teşekkür ediyorsun?"

"Teklifi kabul ettiğin ve bana çok kızmadığın için." Bana sıkıca sarıldı. "Sana asla kızgın olamam, Anna."

Gülümsüyorum ama ben cevap veremedi Jaxson boğazını temizliyor. "Hadi, yağmurdan kurtulalım."

Bizi kamyonetine götürürken Çavuş ve ben de onu takip ediyoruz. Biraz uzakta durdum ve tam vedalaşmak üzereydim ki Jaxson geceyi onun evinde geçirmemi önerdi.

"Ama arabam burada ve kıyafetim yok."

"Yarın seni arabana geri götüreceğiz ve Julia'nın bir şeyini ödünç alabilirsin." Bir an düşündüm, okul için yapmam gereken şeyleri gözden geçirdim. "Hadi ama Anna, geç oldu ve uzun bir gün geçirdin. Bu gece benim evimde olmanı istiyorum."

Başım la onaylıyorum. Gerçek şu ki, orada kalmayalı uzun zaman oldu. Kaldığım zamanları seviyorum, orası benim konfor alanım ve geçen haftadan sonra bunu kullanabilirim. "Pekâlâ, kapıyı kilitleyeyim." Arabamdan çantamı alıp kapıyı kilitledikten sonra, Çavuş ve Haydut arkada olduğu için Jaxson'ın kamyonetinin yolcu koltuğuna atlıyorum.

Kısa bir süre sonra SEAL Extreme'e yaşıyoruz ve spor salonuna giriyoruz. Jaxson, Sarge'a hızlı bir tur attırıp soyunma odasının yerini gösterirken ve duş alabileceğini söylerken arkasından takip ediyorum. Ayrıca ona temiz kıyafetler de veriyor. Sarge bunları almakta isteksiz ama elindekilerle kalamayacağını biliyor, özellikle de burada çalışacaksa. Bu yüzden mırıldanarak teşekkür eder ve ilk maaş çekiyle birlikte geri ödeyeceğini söyler.

Jaxson omuz silkerek, "Bunu sonra düşünürüz," diyor. Daha sonra ona mutfağı gösteriyor ve ne isterse alabileceğini söylüyor, ardından da yarın Bandit için bir şeyler getireceğini söylüyor.

Sarge için her şeyin ötesine geçmesine kalbim ısınıyor ama buna şaşırma mamalıyım. Jaxson zorba ve öfkeli biri olabilir ama kalbinin her zaman daha büyük olduğunu inkar etmek mümkün değil.

Sarge'a veda ettikten sonra Jaxson'ın evine gidiyoruz. Yolda gülümsememi durduramıyorum ve ne olduğunu anlamadan emniyet kemerimi çıkarıp koltuğa sürünerek ona sarılıyorum ve yanağına kocaman bir öpücük konduruyorum.

"Bu ne için?"

"Bu kadar iyi bir insan olduğun için," diyorum ona dürüstçe. "Ona yardım ettiğin ve sana ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim."

Boğazını temizleyerek koltuğunda kayıyor, övgülerimden rahatsız oluyor. "Bir şey değil evlat. Her zaman yanında olacağımı biliyorsun."

Bunu biliyorum. Hayatımın en acı zamanlarında yanımdaydı. Irak ve... *Onu düşünme, Anna.*

Birkaç dakika sonra Jaxson'ın taşradaki evine varıyoruz ve bahçelerindeki büyük ağacı ve ona bağlı tahta salıncağı gördüğümde her zaman olduğu gibi kalbim eriyor.

İçeri girdiğimizde Julia bizi bekliyor ve sırlıslık olmama rağmen beni hemen kucaklıyor. "Hey, her şey yolunda mı?" diye soruyor endişeyle.

"Evet, Jaxson sayesinde artık her şey yolunda."

Geri adım atıyor ve kocasına gülümsüyor. "İşleri daha iyi hale getirme konusunda her zaman iyidir."

Homurdanarak onu kendine çekiyor ve üzerine tutkulu bir öpücük bırakıyor. "Anna bu gece burada kalacak, ona giyecek bir şeyler getirebilir misin?"

"Tabii ki." Bana döndü. "Odana git, sana bir şeyler getireyim. Çay ister misin?"

"Bu iyi olur, teşekkür ederim."

Başını sallayarak mutfığa yöneliyor. Jaxson'a son bir kez sarılıp her şey için tekrar teşekkür ettikten sonra benim odam sayılan boş yatak odasına gidiyorum. Annabelle'inkinin yanında ve onunki gibi kapısında benim adım yazıyor. Her gördüğümde gülümsüyorum. Kendimi ailenin bir parçası, ikinci ailem gibi hissediyorum.

Bu düşünce bana annemi ve babamı düşündürdü. Onları yarın mutlaka aramaya karar verdim. Her zaman haftada iki kez aramaya çalışıyorum yoksa endişeleniyorlar, özellikle de babam. Jaxson'a yakın olmasaydım, babam sadece birkaç saat uzaklıkta olmama rağmen üniversite için bu kadar uzağa gitmeme asla izin vermezdi. Her zaman korumacıydı ama Tayland'da başıma gelenlerden sonra çok daha fazla... Düşüncelerimden sıyrılıp odaya giriyorum ve ön bahçeye bakan pencere kenarındaki koltuğa oturmadan önce kapıyı arkamdan kapatıyorum. Jaxson'ın Julia için yaptığı salıncağa bakıyorum. Çocukken hep istediği ama bir türlü sahip olamadığı salıncağa. Genellikle Annabelle kucağımdayken o şeyin üzerinde birçok kez sallanmışımdır.

Kapıya hafifçe vurulunca düşüncelerimden sıyrılıyorum ve kapı Julia'yı görmek için açılıyor. "Hey, işte biraz çay ve pijama," diye fısıldıyor, çayımı komodinin üzerine, giysilerimi de yatağımın üzerine koyuyor. "Neden ıslak kıyafetlerini bana vermiyorsun, bu gece onları yıkayabilirim."

"Teşekkürler."

Kapıyı kapatıyor ve ben yumuşak bir pijama pantolonu ve atlet giyerken yatağa oturuyor. "Jax bana Çavuş'tan bahsetti," diyor gülümseyerek. "Yardım edebilmesine ve senin ondan yardım istemene sevindim."

"Ben de öyle. Çavuş'un yardımı kabul etmeyeceğinden korkuyordum ama neyse ki kabul etti. Umarım herkes için iyi olur."

"Eminim öyle olacaktır. Çocuklar onunla ilgilenecektir."

"Haklısın." Başımı sallayarak kabul ediyorum. Yatağa uzanıp çayımın büyük bir yudum alıyorum, sıcak sıvı beni içten dışa doğru ısıtıyor.

Julia yastıkların üzerine uzanıyor ve ben de onu takip ederek yastıklardan birini göğsüme sarıyorum. Birbirimize bakıyoruz ve yüz ifadesinden aklında bir şey olduğunu anlayabiliyorum. "Jax geçen gün bana Logan'dan bahsetti."

Derin bir nefes alıyorum, sanki geçen gece onu gördüğümde beri göğsümde sıkışıp kalmış gibi hissediyorum. "Evet, büyük bir sürpriz oldu, orası kesin."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Öyle mi? Onu düşünmekten bile nefret ediyorum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu imkansız. O her zaman aklımda, hep öyle oldu ve Julia da bunu biliyor. Aramızdaki her şeyi anlattığım tek kişi o çünkü beni anladığını biliyorum.

"Bilmiyorum Julia," diye sessizce başlıyorum, bu konuda biriyle konuşmam gerektiğini fark ediyorum. "Onu tekrar görsem nasıl olurdu diye hep merak etmişimdir. Ne derdim? Nasıl tepki verirdim ya da hissederdim? Hiç de düşündüğüm gibi olmadı ama doğrusunu söylemek gerekirse büyük bir şoktu."

"Eminim öyledir ve kolay olmadığına da eminim."

"Hayır, değildi ve bu konuda çok çelişkiliyim. Bir yandan oradan çıkmasına seviniyorum, orada kilitli kalmasından ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun." Başını sallıyor. "Ama diğer yandan hala kızgınım. Kimsenin bana onun dışarıda olduğunu söylemediği için üzgünüm, söyleyemeyeceklerini anlasam da. Onu her gördüğümde sanki beni fırlatıp atmamış ve kalbimi söküp atmamış gibi davrandığı için kızgınım."

"Bekle, ne demek *her seferinde*? Onu kaç kere gördün? Jax'in sadece bir kez olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"İki kez," diyorum ona. "Jaxson'a söyleme ama geçen gece aşevine geldi. Vardiyam bittikten sonra beni dışarıda bekliyordu, bu da beni kızdıran bir başka şey - ben onun hakkında hiçbir şey bilmezken o benim hakkımda her şeyi biliyor gibi görünüyor." Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. "Kulüpte kaybettiğim bir şeyi bana geri vermek için oradaydı." Bileğimi kaldırıp bana aldığını bildiği bileziği gösteriyorum. "Sonra beni eve bırakmaya çalıştı, yalnız gitmemin güvenli olmadığını söyledi. Otoriter pislik." Gülümsüyor ama gözlerim dolunca gülümsemesi kayboluyor.

"Birbirimize girdik

Korkunç bir kavga, daha doğrusu ona bağırdım. Bu kadar acımasız olmaktan nefret ediyorum. Bunca zaman sonra beni hala bu kadar güçlü bir şekilde etkilemesinden nefret ediyorum."

"Oh, Anna." Yaklaşıyor ve bir kolunu üzerime atarak rahatlamamı sağlıyor. "Böyle hissetmekte sonuna kadar haklısın. Bunu kabullenmek çok zor ve seni tamamen hazırlıksız yakaladı. Logan senin için sıradan bir erkek arkadaş değildi, onu derinden sevdin ve biliyorum ki o da seni seviyordu." Başımı sallıyorum ama itiraz etmeme izin vermiyor. "İnan bana seviyordu, bunu herkes gördü. Olayları çok kötü idare etti ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüğünü biliyorum. Bu seçimi senden almaya hakkı yoktu ama seni sevdiği ve korumak istediği için böyle davrandığını biliyorum."

Onun mantığı beni gözyaşlarına boğdu, sonunda kendimi bıraktım ve onun dönüşünün yol açtığı tüm hayal kırıklığımı ve acımı haykırdım. İçimde bastırılmış çok fazla öfke, acı ve en önemlisi de suçluluk duygusu var. Onu her gördüğümde bağırdığım için kendimi çok kötü hissediyorum. İşlerin onun için de kolay olmadığını biliyorum. Tüm bunlar için hala çok kızgınım ama biliyorum ki onunla barışmam gerekiyor. Onunla barışmalıyım.

Julia sessiz kalıyor ve tüm bunlar olurken sırtımı ovuyor, ben kendimi toparlayana kadar sabırla bekliyor. "Daha iyi misin?" diye soruyor, gözyaşlarımın çoğu dindikten sonra.

"Evet, biraz. Teşekkürler."

"Güven bana, her gün daha iyi olacak. Büyükannem bana her zaman, anlamasak bile bazen her şeyin bir nedeni olduğunu söyler. Her şeyin yoluna gireceğini biliyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "Çünkü Logan'la olan deneyimleriniz bir aynaya bakmak gibi ve Jax'le benim şu anda nerede olduğumuza bakın."

Sözleri beni hareketsiz bırakıyor, ama onunla tartışmadan başımın üstünü öpüyor ve oturuyor. "Sadece bir düşün. Kıyafetlerini yıkayacağım. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, ama teşekkür ederim... her şey için." Gülümsüyor. "Ne zaman istersen. İyi geceler."

"İyi geceler," diye cevap veriyorum usulca.

Işığı kapatıyor ve kapıyı kapatıyor. Ay ışığıyla yıkanan karanlık odada uzanırken az önce söylediği her şeyi düşünüyorum. Logan ve ben hep onun

ve Jaxson'ın gençliğine benzetilirdik, özellikle de Logan'a. İkisi hakkında hissettiklerim tamamen farklı olsa da benzerlikleri olduğunu ben bile kabul edebilirim. Ama Jaxson ve Julia'nın aksine, Logan ve ben

asla mutlu sona ulaşamayacağız. Çok fazla hasar verildi. Bazen hiç mutlu sonum olacak mı diye merak ediyorum. Son birkaç yıldır birkaç randevuya çıktım ama hiçbiri ilgimi çekmedi ya da bana o kıvılcımı hissettirmedi. Bunun benden kaynaklandığını ve belki de artık bunu hissedemeyeceğimi düşünmeye başladım. Ta ki bir hafta önce Logan'ı görene ve o kıvılcım 4 Temmuz'daki havai fişek gösterisi gibi geri gelene kadar.

Bu konu hakkında düşündükçe, her ikimizin de iyiliği için olanlarla barışmam gerektiğini daha iyi anlıyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Logan

"Sağ, sol! Sol, sağ! Sağ, sağ!" Jaxson'ın emirlerine uyuyorum, bir o yana bir bu yana hareket edip yumruklarından kaçıyorum. Yüzümden ter boşanıyor ve kaslarım alev alev yanıyor, vazgeçmem için bağılıyor ama tabii ki vazgeçmiyorum.

Asla pes etmem.

Saatlerdir bunu yapıyoruz, çocuklar yaklaşan dövüş için beni sınırlarıma kadar zorluyorlar. *Dokuzuncu raunt*, finalden önceki son raunt ve bir yılı aşkın süredir kimsenin geçemediği bir raunt.

"Dizine dikkat et!" Sawyer bir saniye geç uyarıyor ve ben de kaburgalarımın öyle bir darbe alıyorum ki neredeyse kıkımın üstüne düşecektim.

"Ayrılın!" Jaxson sesleniyor. Köşeme gidip su şişemi alıyorum ve soğuk sıvıyı kavrulmuş boğazımdan aşağı fişkirtiyorum. "Bugün neyin var senin?" diye soruyor bana doğru yürürken. "Kafan her zamanki gibi yerinde değil."

Haklı, çünkü üzerimde çok fazla yük var. Kontrol edemediğim şeyler ve bu beni delirtiyor. Tabii ki bunu kabul etmiyorum. "Sanırım iyi gidiyorum, senin kığın beni henüz yere sermedi." Ukala bir sırıtışla alay ediyorum. Bununla gurur duyuyorum çünkü iyi bir dövüşçü olduğuma ve kendi başımın çaresine bakabileceğime şüphe yok. Ama buradaki adamlar çıplak elleriyle öldürmek için eğitilmişler, bu yüzden onlara bu iş için ihtiyacım olacağını biliyordum.

Jaxson bir şey söyleyemeden yeni adam Çavuş konuşur. "Katılıyorum. Çocuk tam bir makine." Sırtımı sıvazladı. "Dinle evlat, bence bu iş bittikten sonra senin geleceğin hakkında konuşmalıyız. Profesyonel dünyada gerçekten bir şey olabilirsin ve ben de senin menajerin olabilirim. Bir sürü para kazanırsın. Bu herkes için bir kazanç."

Homurdanıyorum ama dudaklarımda bir gülümseme seğirdiğini hissediyorum.

"Hiç yardımcı olmuyorsun, Çavuş," diye homurdanıyor Jaxson. "Hem ben sana o lanet köpek hakkında ne demiştim?" diyor, dili ağzından dışarı

sarkmış, çirkin görünümlü köpeği işaret ederek.

"Peki ya o? Bence buradaki küçük çemberimize katkıda bulunuyor."

"Müşteriler etraftayken uzak durması gerekiyor. Bunu sana söylemiştim."

"Neden? Baksana kaç tane hatun ona yaltaklanıyor. O bir amcık mıknaatısı ve işinize mükemmel bir katkı."

Sawyer ve ben kıkırdıyoruz ama Jaxson bunu bizim kadar eğlenceli bulmuyor. Sawyer'a bakmadan önce, "Burası bir amcık mıknaatısı olmamalı," diye tersliyor. "İşte bu yüzden egzersiz saçmalığını bir kenara bırakıp burayı sadece dövüşçüler için yapmalıyız. Burası lanet olası bir randevu servisine dönüşmeye başladı ve bu beni çileden çıkarıyor."

Bu konuda ona katılıyorum. Antrenman yaptığım birkaç hafta içinde burada bana neredeyse kulüpte yaşadığım kadar kedi teklif edildi ki bu da bir şey ifade ediyor. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor. Tanrı aşkına, dört yıl oldu ama şu anda neye öncelik vermem gerektiğini biliyorum ve bu am değil. Tabii söz konusu olan... *Oraya gitme dostum, bu ayrıcalığı bir daha asla elde edemeyeceksin.*

Bu düşünce beni çok sinirlendirdi. Artık şakalaşacak havamda değilim ve bir şeylere vurmak için yere atlayıp kum torbasına yöneliyorum. Jaxson tavır değişikliği mi seziyor ve çok geçmeden yanıma gelip bana katılıyor. Ben torbayı döverken o da torbayı tutuyor. Gözlerini üzerimde hissediyorum ve ne düşündüğünü biliyorum.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diyorum, bunun konuyu açmasını engelleyeceğini umarak, ama tabii ki daha iyisini biliyorum.

"Onunla karşılaştığını bana söylemeliydin."

"Evet, madem paylaşmaktan bahsediyoruz, o zaman bana annem ve kız kardeşim için ne yaptığını söylemeliydin."

Ben yumruklamaya devam ederken aramızda sessizlik uzuyor.

"Ne yani, annene yardım ettiğim için kızgın mısın?"

Durdum ve sonunda ona baktım. "Hayır, bana söylemediğin için kızgınım. En azından hazırlıklı olabilirdim. Geri dönüp onları bu şekilde görmeyi beklemiyordum. Her şeyin aynı, hatta daha kötü olmasını bekliyordum!"

"Ve öyle olmadığı için kızgın mısın?" diye soruyor, sesi kuşkulu. Kafası karıştığı için onu suçlamıyorum; ben bile ne hissettiğimi anlamıyorum.

"Hayır, ben sadece... siktir!" Ellerimi saçlarımda gezdirip doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Bilmiyorum. Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum." Düşüncelerimi toparlamak için bir an duruyorum. "Bak, yaptığın şeyi takdir ediyorum, özellikle de kız kardeşimin iyiliği için. Ama doğrusunu istersen, hayatımı olduğu gibi görmem hiç hoşuma gitmedi. Kendimi sana borçlu hissetmekten hoşlanmıyorum ve daha da ötesi, benim değil de senin yardımınla değişmiş olmasından nefret ediyorum." Başımı eğerek duvara yaslanıyorum, bunu ona itiraf ettiğim için nefret ediyorum ama gerçek bu. Sanırım beni en çok kızdıran şey de bu. Kaç kez onu rehabilitasyona götürmeye çalıştım ama o reddetti? Jaxson'ın muhtemelen onu göndereceği yeri karşılayamayacağımı biliyordum ama o bu fikri düşünmedi bile.

"Gerçekten ev hayatının benim algımı bir şekilde çarpıttığını mı düşünüyorsun?" diye soruyor. "Nereden geldiğim hakkında hiçbir fikrin yok. Senin hayatının güneş ışığı ve gökkuşağı gibi olduğunu söylemiyorum ama inan bana ben de kendi cehennemimden geliyorum. Annen her şeyi berbat etti ve bunu biliyor ama benim için değişmedi, senin için değişti. Ben sadece ona yardım ettim. Borcuna gelince, bana bir bok borçlusun. Bunu sadece senin için yapmadım, Anna için de yaptım." Ondan bahsedilince başım dikleşiyor, isminin sesi açık bir yaraya tuz basar gibi yakıyor. Jaxson yanımdaki duvara yaslanıp benim duruşuma uyuyor. "Ne istediysen yaptım. Bu kadar acı çekmemesi için elimden gelen her şeyi yaptım. Onu o şekilde gönderdiğinde uzun bir süre boyunca mahvolmuştu."

Hapishanedeki o günkü görüntüsü gözümün önünden geçiyor ve bu anıya karşı dişlerimi sıkıyorum. "Yanlış bir şey yaptığımı mı söylüyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Hiç de değil. Bence doğru olanı yaptın. Ben de olsam aynısını yapardım. Aslında ben de Julia'ya benzer bir şey yaptım ve zor oldu ama kararımın arkasındayım. Bazen doğru şeyi yapmak berbat bir şeydir."

Bu konuda haklı.

"Yardım etme nedeniniz ne olursa olsun, teşekkür ederim. Gittiğim süre boyunca kız kardeşimin acı çekmediğini bilmek beni mutlu etti."

İkimiz de annemi denklemin dışında bıraktığım gerçeğini özlemiyoruz ama neyse ki o buna izin veriyor. "Bir şey değil. Şimdi Anna'nın dövüşe gelmesine gelelim."

Söyleyeceği şeyi savuşturmak için elimi kaldırıyorum. "Bak, sana söylemek bana düşmezdi ve eninde sonunda söyleyeceğini tahmin etmiştim. Ama şunu söyleyebilirim ki bir daha oraya adımını atmayacak."

"Aynen öyle. Ben de ona aynı şeyi söyledim."

Homurdanıyorum. "Umarım senden benden aldığından daha iyi almıştır."

Omuz silkiyor. "Muhtemelen aynı, ama geri dönmeyeceğini kabul etti. Görünüşe göre bu onun ilk seferiymiş, tek umursadığım bunun son olması." Ona hak vererek başımı salladım. "Dinle, neden gidip duş almıyorsun ve bugünlük bu kadar diyelim. Yarın yeni bir başlangıç yaparız. Dövüşten önce önümüzdeki hafta boyunca sıkı çalışmak istiyorum. Sektörden tanıdığım biriyle konuştum ve gelip yardım etmeyi kabul etti."

"Kim?"

"Kolan Slade," sanki kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi bu ismi söylüyor. "Doğru, sanırım bilemezsin. Katelyn'in kardeşi ve şu anda sektördeki en iyi MMA dövüşçülerinden biri."

"Neden ona ihtiyacımız varmış gibi hissediyorsun?"

"Çünkü o size bizim veremeyeceğimiz ipuçları verebilecek. Biz dövüş eğitimi aldık, o da MMA; birlikte seni yenilmez yapabiliriz. Ricketts'in bu işi ertelemesi beni geriyor ve senin zirveye çıkacağından emin olmak istiyorum."

"Onunla başa çıkabilirim," diye cevap veriyorum kendimden emin bir şekilde, duvarı itip soyunma odasına gitmeden önce.

"Kendini fazla beğenme, kimse yenilmez değildir," diye bağılıyor geri çekilen sırtıma.

"Ben hariç!" Sawyer salonun öbür ucundan bağılıyor, belli ki kulak misafiri olmuş.

Başımı sallayarak duşa girdim, kabinler ayrı olduğu için minnettarım yoksa burada bir tane bile olmazdı. Sıcak spreyin altında normalden daha uzun süre duruyorum, sıcaklık sıkı kaslarımda iyi hissettiriyor.

İşimi bitirip üstümü değiştirmeye başladıktan sonra spor salonundan çok güzel bir kahkaha yükseldiğini duyuyorum, tanıdık ses beni yıkıyor ve göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Sawyer, beni yere bırak yoksa Bandit'e seni dövdürtürüm." Anna kıkırdayarak tehdit ediyor.

Kahretsin! Onu tekrar görmeye hazır değilim. Ne diyorum ben ya? Onu görmek için can atıyorum ama ne zaman görsem sonu kötü bitiyor ve ona acı çektirmekten nefret ediyorum.

Gömleğimi çekmeyi bitiriyorum ve spor salonuna çıkmadan önce derin bir nefes alıyorum. Her zaman olduğu gibi, ona ilk bakışım göğsüme bir darbe gibi çarpıyor ve ciğerlerimdeki oksijeni emiyor.

Tanrım, kız çok güzel.

Yumuşak sarı atleti ve jean şortu sıcak ten rengini ve sıkı, kıvrak vücudunu tamamlıyor. Neredeyse kızın kendisi kadar özlediğim bir vücut.

Sanki bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi başını kaldırıyor ve bakışları benimkilerle çarpışıyor. Yumuşak kahverengi gözleri şaşkınlıkla ve başka bir şeyle, çözemediğim bir şeyle parlıyor. Geleceğini bildiğim acı ve öfkeyi görmek istemediğim için önce göz temasını kesiyorum, sonra ringe doğru ilerleyip eşyalarımı alıyorum. Eşyalarımı çantama tıktırırken yumuşak bir parmağın kolumda gezindiğini hissediyorum. Dönüp baktım ve bir laneti ısırmak zorunda kaldım. *Lanet olsun.* Bu hatun pes etmiyor. Adı Lindsay'di sanırım. Hayır bekle, Lana. Hayır... Lauren? Kimin umurunda, kaltak acımasız.

"Hey, Logan."

Mızmız sesine sinirlenmek istiyorum ama kendimi tutmayı başarıyorum. "Hey." "Şu anda ne yapıyorsun?"

"Eve gidiyorum."

"Arkadaş ister misin?" Baştan çıkarıcı görünmeye çalışıyor ama bu sinir bozucu oluyor ve sinirlerimi bozuyor.

"Hayır."

Yanımda gerildiğini hissediyorum ama başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmiyorum. "Belki değişirsen diye numaramı bırakabilirim-"

"İlgilenmiyorum." *Tıpkı son dört seferde olduğu gibi.*

Bir hışımınla uzaklaştığını duyuyorum ya da en azından ben öyle sanıyorum, ama bir an sonra kolumda tekrar bir el hissettiğimde kendimi kaybediyorum ve ona saldırıyorum. "Bak, siktir git dedim..." Her gece rüyalarımın giren meleğin yüzüne baktığımda dalıp gidiyorum.

"Özür dilerim," diyor Anna usulca, kolumu bırakarak. "Hayır, ben özür dilerim. Sen olduğunu fark etmemiştim."

"Sorun yok." Kendimi yüzleşmeye hazırlayarak bir şey söylemesini bekliyorum. "Merak ediyordum da belki sen de... şey..." Kekeleyişine sinirlenerek nefesini bırakıyor ve başını sallıyor. "Benimle sokağın aşağısındaki Grace'in turta fırınına gelip... konuşmak ister misin?" Teklifi karşısında nutkum tutuldu ve o da bunu yanlış anladı.

"Evet, tamam, boş ver. Sorduğumu unut." Uzaklaşmak için dönüyor ama o kaçamadan kolunu tutuyorum ve bu doğrudan sistemime elektrik çarpması gibi oluyor. Hafifçe soluması bir şey ifade ediyorsa, onun da bunu hissettiğini söyleyebilirim. Ona dokunduğum yere bakıyor ama bırakmıyorum.

"Evet, Anna, seninle geleceğim." Onunla her yere giderim.

"Tamam, veda etmeme izin ver."

Başımı sallayarak geri çekiliyorum ve çantasını almaya gidişini izliyorum, gözlerim onun inanılmaz kıcına yapışmış durumda. Sonunda bakışlarımı çektiğimde, Jaxson'ın beni alt etmek üzereymiş gibi bana dik dik baktığını görüyorum. Çok iyi hatırladığım bir bakıştı bu, ama beni caydırmasına izin vermedim ve özür dilemeden omuz silktim.

Anna ona doğru yürüyor ve kollarını beline doluyor. İlk birlikteliğimizde bu görüntü beni gerçekten sinirlendirirdi. Aslında, tüm ilişkileri beni rahatsız ediyordu. Ona karşı hep bir kahraman hayranlığı vardı. Beni yanlış anlamayın, adamın onun yanında olmasından memnundum, sadece başka birinin onun yanında olmasından nefret ediyordum çünkü onun döndüğü tek kişi ben olmak istiyordum. Ama sonra kafamı kıcımdan çıkardım ve ilişkilerini olduğu gibi kabul ettim ve ona sahip olduğu için mutluyum. Özellikle de her şeyi berbat ettiğim ve onun yanında olamadığım için.

Bana doğru yürüdüğünde düşüncelerimden sıyrılıyorum ve ona bir aptal gibi baktığımı fark ediyorum. "Hazır mısınız?"

"Evet." Çantamı şimdilik bırakmaya karar veriyorum ve önce onun gitmesini işaret ediyorum. Tam kapıya varmıştık ki Çavuş ona seslendi.

"Hey, Anna kızım, Bandit ve benim için biraz turta getirir misin? O tatlı kadına söyle

Bu adamın hesabına yazalım," diyor Sawyer'ı göstererek.

Jaxson, "O köpek bu çatı altındayken turta falan yemeyecek," diyor.

"Neden olmasın?"

"Çünkü sıçacak ve bu benim spor salonumda isteyeceğim en son şey."

Anna kıkırdayarak kapıyı açıp dışarı çıktığında Çavuş'un tartışması kesiliyor. Ben de onu takip ediyorum, havadaki hafif esintiden onun inanılmaz kokusunu alıyorum ve anında sikim sertleşiyor. Yan yana yürürken aramıza sessizlik yerleşiyor. Elini tutmak ya da ona bir şekilde dokunmak için tanıdık bir dürtü duyuyorum, bu yüzden ellerimi meşgul etmek için cebime uzanıp sigaralarımı çıkarıyorum. Bu gerginliği biraz olsun azaltmayı umarak bir tane yakıyorum.

"Buna ne zaman başladın?" Ses tonunu hafif tutmaya çalışıyor ama onaylamadığını sezebiliyorum. İlk seferinde onun için bırakmışım çünkü nefret etmişti, ölmemi istemediğini söylemişti.

"Dört yıl önce." Bu sahip olabileceğim neredeyse tek lükstü ve o lanet yerde kilitli kaldığım süre boyunca içimde sürekli kaynayan gerilimi hafifletmeye yardımcı oldu. Bana artık sahip olmadığım küçük bir seçim ve özgürlük hissi veriyordu. Başını salladığını görmek için ona bakıyorum ama bunun onu daha önce olduğu kadar şimdi de rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Bir kez daha çekip yere atıyorum ve botumun altına alıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye mırıldanıyor usulca.

Cevap vermek yerine konuyu değiştirmeye karar verdim. "Peki Çavuş'un nesi var?"

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silktim. "Onu barınaktan çıktığın o geceden tanıdım. Jaxson'a nereden geldiğini sorduğumda bana senin için yaptığı şeylerden bahsetti."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Onunla St. Mary's'de ilk gönüllü çalışmaya başladığımda tanıştım ve hemen kaynaştık. Kafasını ısırmadığı tek kişi neredeyse bendim. Nazik bir adam ama bazen huysuz olabiliyor," diye şefkatle açıklıyor ama sonraki sözleriyle rahat tavrı değişiyor. "Kendisi eski bir denizci ve buraya nasıl geldiğine dair anlattığı hikâye yürek parçalayıcı. Geçen gece onu görmek için yağmur altında dışarı çıktım çünkü barınak doluydu. Onu öylece bırakamazdım ve onu yurttan tutamayacağım için Jaxson'ı aradım." Gülümsemesi ve kahramana tapınması geri dönüyor. "Haydut'la ilgili bariz farklılıklar dışında her şey yolunda gidiyor gibi görünüyor," diyor kıkırdarak.

"Evet, onlara uyuyor gibi görünüyor. Tam bir karakter. Bugün benim menajerim olmaya çalışıyordu."

"Müdür mü?"

"Evet, benim bir makine olduğumu ve bu iş bittikten sonra bize bir sürü para kazandırabileceğimi düşünüyor. Onun sözleri, benim değil," diye ekliyorum sırtarak.

"Tam olarak ne bittikten sonra?" diye fısıldıyor ve hatamı çok geç fark etmeme neden oluyor. Hemen bir elini havada gezdiriyor. "Boş ver, sorduğum için özür dilerim. Zaten bu konuda konuşamayacağın konusunda bilgilendirildim." Ses tonu hafif ama hayal kırıklığını hissedebiliyorum.

Onun bilmesini istemiyorum. Bu pislige bulaşmasını istemiyorum. "Haklısın, bu konuda konuşamam ama erken çıktığım için ne yaptığımı ve kimin için yaptığımı iyi bildiğinden eminim."

Bakışlarında daha da fazla soruyla bana bakıyor ama neyse ki detaylandırmama gerek kalmıyor çünkü tam zamanında pastaneye varıyoruz. *A Slice Of Hope With A Sprinkle of Grace* adında pembe, küçük, Viktoryen tarzı, beyaz süslemeli bir dükkan.

İçeri girdiğimizde oldukça kalabalık olduğunu görüyoruz ve buna hiç şaşırmadım. Anna'nın davet edildiği toplantılarda Grace'in turtalarını yeme zevkini daha önce birçok kez tatmıştım. Bu dünyanın sunduğu en iyi turtalar.

"Anna, Anna, Anna." Küçük bir kız çığlık atarak bize doğru koşuyor ve Anna'nın bekleyen kollarına atlıyor. Sarı saçları ve parlak yeşil gözleriyle Sawyer ve Grace'in kızı olduğundan hiç şüphem yok.

"Merhaba küçük Bayan Hope, bugün annenize yardım mı ediyorsunuz?"

"Elbette. Parker ve Beckett oyun oynayacaklar, annem de bugün ona yardımcı olabileceğimi söyledi. Babama Baba Sevgisi Turtası adında özel bir turta yaptık, bu akşam yemekten sonra onu bununla şaşırtacağız."

"Eminim çok lezzetlidir ve ikimiz de biliyoruz ki baban paylaşmadan hepsini yemeye çalışacaktır."

"Pwobably." Kıkırdıyor ama bana bakınca kıkırdaması kesiliyor. Gözlerinde merak kıvılcımları.

Anna hemen bizi tanıştırıyor. "Hope, bu Logan. Logan, bu küçük tatlı şey Hope Evans."

"Merhaba Hope, tanıştığımıza memnun oldum." "Merhaba."

Utangaç bir gülümsemeyle el sallıyor.

"Ah, Anna, ne hoş bir sürpriz," diyor Grace, arka kapıdan çıkarken. Beni görünce hafifçe bocalıyor ama hemen toparlanıyor. Anna'ya sarıldıktan sonra dönüp beni de kucaklıyor. "Logan, seni görmek çok güzel."

İstmeden gerildim, onun şefkatinden rahatsız oldum, ama bir pislik olmak istemediğim için beceriksizce sırtını sıvazladım. "Teşekkürler Grace, sana da."

"Hope ve ben size içecek bir şeyler getirirken siz de en arkadaki masaya oturun."

"Kulağa hoş geliyor." Anna Hope'u tekrar ayağa kaldırıyor ve küçük kızın tıpkı annesi gibi giyindiğini hemen fark ediyorum, sarı bir 50'ler

kıyafeti giymiş.

küçük beyaz önlüklü üniforması var. Göğsünün sol üst köşesinde adı bile işlenmiş. Sawyer'ın yeşil gözleri dışında tıpkı Grace'e benziyor.

Anna ve ben birer soda sipariş ettikten sonra arka taraftaki tek masaya oturmaya gittik. Anna duvara dayalı sandalyeye oturuyor, bu da benim tüm mekâna sırtımı dönerek oturmak zorunda kalacağım anlamına geliyor. Bu düşünce midemi bulandırıyor ve kalbimi hızlandırıyor. "Yer değiştirmemizin bir sakıncası var mı?"

İsteğime hazırlıksız yakalandı ama hemen kabul etti. "Elbette."

Koltuğa oturuyorum ve duvarın sırtıma yaslandığını hissedince biraz daha rahat nefes alıyorum. Anna beni değerlendiren bakışlarla izliyor ve bundan nefret ediyorum.

Neyse ki o daha fazla düşünemedi sözümüz kesildi. "İşte sodalarınız." Hope bir bardağı iki minik eliyle tutarken Grace diğerini taşıyor. Hope'un elindeki bardağı alıyorum, bardağın kenarından yapışkan bir sıvı damlıyor ama Grace hemen siliyor.

"Özür dilerim," diye sessizce özür diliyor ama ben onun endişesini elimle savuşturuyorum.

"Pekâlâ, sizin için ne yapabiliriz?" Hope, önlüğünün önünden küçük bir not defteri ve kulağının arkasından bir kalem çıkararak şöyle diyor. "Günün spesiyalini duymak ister misiniz?"

Anna kahkahasını bastırarak, "Çok isterim," diye yanıtlıyor.

"Spesiyalimiz True Wove Pie. Ondan biraz ister misin? Seni kendine aşık edebilir," diyor kıkırdayarak.

Anna'nın gülümsemesi kararır. "Ben sadece dondurmali sıcak elmalı turta alayım lütfen," diyerek siparişini sessizce verir.

Hope not defterine bir şeyler karalıyor, sonra bana bakıyor. "Ben de aynısından alayım." Başka ne var bilmiyorum ve Hope dışında herkesin hissedebileceği bu garip anı uzatmak istemiyorum.

"Tamam, geliyorum."

Onlar siparişlerimizi almaya giderken biz yalnız kalıyoruz. Anna yere bakıyor ve gergin bir şekilde elleriyle oynuyor. Aklında bir şey olduğunu söyleyebilirim ama nasıl başlayacağını bilemiyor. Onu yanımda böyle görmekten nefret ediyorum ve sonunda bu gerginliğe daha fazla dayanamıyorum. Ona doğru uzanarak, kıvrılan ellerini kendi ellerimle kapatıyorum ve ne kadar soğuk olduklarını fark ediyorum. "Benim Anna, ne söyleyeceksen söyleyebilirsin."

Kıpırdanmayı bırakıp bana bakıyor, bakışları savunmasız ve bu beni ağlatıyor. Aynı zamanda söyleyeceği her şey için beni geriyor.

"Sadece üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı, bunu söylemesini beklemiyordum. "Ne için üzgünsün?"

"Geçen gece seninle nasıl konuştuğum için, daha doğrusu karşılaştığımız her an için. Açıkçası, geçmişle ilgili hala kırgınım ama artık kırılmak istemiyorum. Sadece her şeyi unutmak istiyorum. Eğer karşılaşsak bunun bir kavga ya da rahatsız edici bir durum olmasını istemiyorum, özellikle de etrafımızdaki insanlar için. Anladığım kadarıyla çocuklar her ne yapıyorsan sana yardım ediyor ve bunda bir sorun yok." Bir nefes veriyor ve omuz silkiyor. "Sadece bunu söylemek ve havayı temizlemek istedim."

Sessizce onu izliyorum, az önce söylediği her şeyi özümsemeye çalışıyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum ama bir sorun var."

"O da ne?" diye soruyor tereddütle.

"Birlikte geçirdiğimiz zamanın bir saniyesini bile unutmayacağım ve unutmak da istemiyorum."

Dudakları hafif bir solukla ayrılıyor, gözleri benimkilerle kilitli kalıyor. Hava aniden beş dakika öncesinden farklı bir gerilimle doluyor. Ne kadar uzun süredir birlikte olursak olalım, Anna ve beni her zaman çevreleyen türden bir gerilim.

"İşte turtanız ve dondurmanız." Hope'un sesi anımıza nüfuz ediyor ve Anna ellerini benimkilerin altından hızla kaydırıyor.

"Size başka bir şey getirebilir miyiz?" Grace soruyor.

İkimiz de başımızı sallıyoruz ve bir kez daha yanımızdan ayrılıyorlar. Yemeğimizi yerken ortalık sessiz ve ben de konuşmaktan korktuğum ama yapılması gereken bir konuyu açmak için iyi bir zaman olduğunu düşünüyorum. "Geçen gün gidip kız kardeşimi ve annemi gördüm."

Başını şaşkınlıkla kaldırdı. "Oh?"

Bakışlarını tutuyorum. "Onları böyle görmeyi beklemiyordum. Daha kötüsü olmasa bile, her şeyin aynı olmasını bekliyordum."

Gözleri tekrar tabağına düşüyor. "Jaxson yardım etmek istedi," diye fısıldıyor. "Evet, senin yüzünden." Yemeğini izlemeye devam ediyor.

"Sen yapmadın

bunu yapmak zorundasın, Anna. Senden hiçbir zaman benim sorumluluğumu üstlenmeni beklemedim."

Omuz silkiyor. "Önemli bir şey değil. Kız kardeşin acı çekiyordu ve annenin ona yardım edecek durumda olmadığını biliyordum."

"Katılmıyorum, bu çok büyük bir mesele. Bu bokla uğraştığını bilmekten nefret ediyorum ama teşekkür ederim, yardım ettiğin için minnettarım. Annemden çok kız kardeşimin iyiliği için, çünkü haklısın, Janey'nin yanında olması gerektiği gibi olamazdı."

Tekrar bana baktı. "O artık farklı." "Ben de öyle duydum."

"Buna inanmıyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Şu anda ne düşüneceğimi bilmiyorum ve bu konuda konuşmak da istemiyorum."

Ses tonum onu caydırmıyor ama cevabıma saygı duyuyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet." Sormak üzere olduğu şey için kendimi hazırlıyorum.

"Geri dönmek zorunda mısın?" Gözlerim şaşkınlıkla kısılıyor, o da detaylandırıyor. "Burada her ne yapıyorsan bitirdikten sonra. Hapishaneye geri dönmek zorunda mısın?" Cevabım karşısında dehşete düşmüş görünüyor.

"Hayır, ben temelli yokum."

Gözle görülür bir şekilde rahatlıyor ve başını sallıyor. "Bu çok iyi."

Evet, güzel ama burası eskisi gibi olmayacak. Bu iş bittikten sonra önümde bir sürü sınav var, iş gibi. Eski bir mahkûmu kim işe alır ki? Çavuş'un daha önce söyledikleri kafamda tekrarlanıyor, ama başka bir zaman için bir kenara itiyorum, şu anda tabağımda yeterince bok var.

Turtamızın geri kalanını sessizce bitiriyoruz. Çıkmaya hazırlanırken Anna ödeme yapmak için çantasını kapıyor.

"Kaldır onu, Anna." Ses tonum niyetlendiğimden daha sert ve emir karşısında sertleşiyor.

"Seni ben davet ettim Logan, unuttun mu? Parasını ödeyebilirim ya da en azından kendim ödeyebilirim." Ona ters ters bakmaya devam ettiğimde gözlerini deviriyor ve hışımla cüzdanını bir kenara bırakıyor. "Görüyorum ki hâlâ inatçısın," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Sinirlenmesi beni gülümsetiyor. Sonunda fark etmiyor çünkü ödemeye gittiğimde Grace paramı reddediyor. Bunun yerine cömert bir bahşiş bırakıyorum ve heyecanla önlüğünün ön tarafına sakladığı Hope'a vermeyi ihmal etmiyorum. Grace, Anna'ya bir orduyu doyurmaya yetecek kadar yiyeceklerle dolu bir kutu veriyor, Bandit için de ayrı bir kutu var. Görünüşe göre o da Çavuş'tan hoşlanmış.

Vedalaştıktan sonra spor salonuna geri dönüyoruz. Yavaş yürümeye çalışıyorum, zamanımızın sona ermesini istemiyorum, çünkü onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum.

"Sara Claiborne'u tanıdığını gördüm," diyerek sessizliği bozuyor.

"Kim?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Seninle eve gitmeye çalışan kız."

Demek adı Sara. Kahretsin, Lauren konusunda yanılmışım.

Anna alay ediyor. "Sakın bana onunla yattığını ve adını bile bilmediğini söyleme?"

Gözlerimi ona dikip bakıyorum, etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyor ama ben daha iyi biliyorum. "Kıskandın mı, Anna?" Bu düşünce beni hasta ediyor.

"Evet doğru, hiç sanmıyorum."

Küstahlığı sikimi taş gibi sertleştirdi. Spor salonunun dışına çıktığımızda dirseğinden tutup onu döndürüyorum ve arabasına yaslıyorum. Keskin bir nefes alıyor, ellerimi başının iki yanına koyup onu kafeslediğimde gözleri parlıyor.

"Güzel. Hiç kimseyi kıskanmamalısın çünkü bu dünyada seninle kıyaslanabilecek hiç kimse yok." Yüz ifadesi yumuşuyor ve biz birbirimize bakarken zaman durmuş gibi görünüyor. Kendimi durduramadan yakınına eğilip burnumu yumuşak yanağının kenarından geçiriyorum ve ağzımı kulağına götürüyorum. "Ve hayır, onunla yatmadım, istediğim tek bir amcık var Anna ve sanırım ikimiz de onun kim olduğunu biliyoruz."

Nefes alış verişi kısa ve düzensiz hale gelirken göğsü benimkinin altında kabarıyor. Ben bir pisliğim ve bunu biliyorum. Ona bunu hissettirmeye hakkım yok ama bunu arzuluyorum. Onun da bunu en az benim kadar hissettiğini bilmem gerek.

"Logan." Dudaklarından dökülen nefes nefese ismimi duyunca aletim sarsılıyor ama içindeki titremeden bunun bir protesto mu yoksa hoş geldin mi olduğunu anlamak zor. Ben ikincisini umuyorum.

Ona bakmak için arkama yaslanıyorum, güvenceye ihtiyacım var, o sırada içimi bir tedirginlik kaplıyor. Bu alışkın olduğum ve her zaman güvendiğim bir his. Etrafıma baktığımda dikkatimi hemen caddenin karşısına park etmiş siyah bir cip çekiyor. Sürücü koltuğundaki kişi doğrudan bana bakıyor. Adımı daha yakından görebilmek için gözlerimi kısıyorum ama yüzünün üst yarısını kapatan bir şapka takmış olması şüphelerimi artırıyor.

"Logan, ne oldu?" Anna'nın sesi beni harekete geçiriyor ve her kim izliyorsa ona karşı açıkta olduğunu fark etmemi sağlıyor.

Başımı sallayarak ondan uzaklaşıyorum. "Yok bir şey, hadi içeri girelim."

Ani mesafem kafasını karıştırıyor, onu suçlamıyorum ama soru sormasına da fırsat vermiyorum. Elim onu içeri yönlendirmek için sırtının alt kısmını buluyor ama sonunda kendi başına içeri giriyor. Onu takip etmeden hemen önce arkamı döndüğümde o pisliğin arabadan inip hızla uzaklaştığını görüyorum. Ona daha yakından bakıyorum ama hala tanıyamıyorum, yine de kim olabileceğine dair çok iyi bir his var içimde.

İçeri geri döndüğümde herkesin Anna'nın etrafını sardığını ve taşıdığı yiyecek için kavga ettiğini görüyorum. Bana bakıyor, gözleri acı ve hayal kırıklığıyla dolu. Bu beni bok gibi hissettiriyor. Açıklamam gerektiğini biliyorum ama neler olup bittiğini öğrenene kadar hiçbir şey söylemek istemiyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Jaxson'ın sesiyle bakışlarımı Anna'dan ayırıp ona bakıyorum. "Evet, her şey yolunda. Yarın görüşürüz."

Bana inanmadığını söyleyebilirim ama boş veriyorum. "Yarın görüşürüz, sabah erkenden."

Başımı sallayarak çantamı almaya gidiyorum ve Anna'ya son bir kez bakıyorum; diz çökmüş, sırtı bana dönük, Bandit'i okşuyor. Veda etmeden isteksizce dışarı çıkıyorum.

Bisikletime biner binmez Lewis'i aradım. İlk çalışta cevap verdi. "Hey, kardeşim, naber?"

"Ricketts'in bana gönderebileceğin bir fotoğrafı olma ihtimali var mı?"

Bir an sessiz kaldı, sorum onu hazırlıksız yakalamıştı. "Hayır, ama eminim sana bir tane bulabilirim."

"Bunu yap, sonra da alır almaz mesajla gönder." "Uh, tamam."

"Teşekkürler." Soru sormasına fırsat vermeden telefonu kapattım. Daireme dönerken bir yandan da etrafıma göz kulak oluyorum. Kapıdan içeri girdiğimde beni bekleyen bir mesaj var. Mesajı açınca resmi görüyorum. Cipteki adama çok yakından bakamasam da yeterince yakındı, çünkü beni izleyen adamdan hiç şüphem yoktu

-Bizi izleyen Johnny Ricketts'tan başkası değildi.

Orospu çocuğu!

DOKUZUNCU BÖLÜM

Logan

Caddenin karşısına park ettim, kaskımı çıkardım ve ıssız kampüse baktım. Ricketts'ın beni izlediğini öğrendikten sonra kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı. Bir gezintiye çıkmaya karar verdim ve sonunda buraya geldim. Büyük bir sürpriz değildi, çünkü bugün karşılaştığımızdan beri Anna'yı düşünmeden edemiyordum. Vücudunun benimkine nasıl yakın hissettirdiğinden ve güzel sıcak gözlerinin içimde çarpan aynı ihtiyaçla nasıl yandığından. Tanrım, hâlâ o kadar gerginim ki, mastürbasyon yapmak bile bu gerginliği azaltmadı.

Şimdi burada kendime daha fazla işkence ediyorum, peki ne için? Geç oldu, karanlık ve görünürde kimse yok. Eminim uyuyordur, bu yüzden ne giydiğini merak ediyorum. Hâlâ atlet ve külotla mı uyuyor? Yarı ereksiyon halindeki sikim bu düşünceyle acı verici bir şekilde sertleşiyor. Son dört yılda ne kadar değiştiğini hep merak etmişimdir. Görünüş olarak hala aynı görünüyor, sadece biraz daha büyümüş, daha... güzel, ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Peki ya diğer her şey? Onu Anna yapan her şey. En sevdiği yemek hâlâ İtalyan yemeği mi? Hâlâ okumayı seviyor mu? Kıkırdarken hâlâ ağzını kapatıyor mu ya da düşüncelere dalmışken en sevdiği şarkıyı mırıldanıyor mu? Kahretsin, onu tanımayı özledim. Şu an burada olmak göğsümdeki ağrıyı daha da kötüleştiriyor.

Başımı sallayarak tam bisikletimi çalıştırmak üzereydim ki onun tanıdık kahkaha sesi kulağıma çarptı. Gerildim ve nereden geldiğini anlamaya çalışarak etrafıma bakındım. Aklımı kaçırdığımı düşünmeye başlıyorum ama sonra onu kampüste yürürken görüyorum, kazak yelekli tiki bir ineğe çok yakın. Adamın onu güldürmek için ne yaptığını görmek zor, ama her ne ise hiç hoşuma gitmiyor.

Hiç de bile.

"Aman Tanrım, cidden, dur. Gıdıklanmaktan nefret ediyorum."

Gıdıklanıyor mu? Onu gıdıklıyor mu?

Devam ediyor, onu kıvrandırıyor, elleri göğsüne bastırıldığı ders kitaplarıyla dolu. İçimde sahiplenici bir öfke birikiyor. Vedalaşmak için yurdun girişinde duruyorlar. İnek çocuk yaklaşıyor ve kızın kitaplarını düşürmesine neden olacak bir şey yapıyor. Onları almak için eğildiğinde, orospu çocuğu kışını kontrol ediyor.

Kışımın kenarı.

Ve göt herif kaderini belirledi.

Anna

Kitaplarımı almak için eğildim, bunu sundress elbisemin içinde mümkün olduğunca mütevazı bir şekilde yapmaya çalıştım. Elimden düşürdüğü için onları Toby'nin almamasına biraz sinirleniyorum. Bu gece ne yaptığını bilmiyorum; daha önce hiç böyle olmamıştı. Her zaman platonik bir arkadaşlığımız vardı ama bu gece bunu başka bir seviyeye taşıdı. Nazik olmaya ve kurnazca yaklaşımlarından uzaklaşmaya çalışıyorum ama o ipucunu almıyor, bu yüzden çalışma seansımızı erken bitirdim. Sanırım Charity onun bana karşı benim ona karşı hissettiğimden daha güçlü duygular beslediği konusunda haklı, bu da beni kötü hissettiriyor. Gerçekten iyi bir çocuk ama benim tipim değil.

Birden *tipime* dair bir görüntü zihnimde beliriyor ama onu hızla uzaklaştırıyorum.

Tekrar ayağa kalktığımda Toby çok yakınımda, bir kez daha kişisel alanımı işgal ediyor. "Peki çalışmayı ne zaman bitirmek istersin? Yarın sabah kahve içmeye ne dersin?"

"Üzgünüm, yarın yapamam," diye yalan söyledim. Bu geceden sonra bizim için başka çalışma seansı olmayacak.

"Hadi ama Anna, seni bir daha gıdıklamak zorunda bırakma beni," diyor gözlerinde alaycı bir parıltıyla.

Vücudumun büyük bir kısmını ders kitaplarımla kapatmaya çalışıyorum. "Hayır, gerçekten Toby, durmanı istiyorum."

Ciddi olduğumu anlamıyor ve ilerliyor, ama elleri bana dokunamadan önu kesiliyor. "Geri çekil lan!"

Ben ne olduğunu anlayana kadar Toby bir metre kadar önümde kış üstü yatmış oluyor. "Bu da ne?" diye şaşkınlıkla söyleniyor, çok sinirli bir Logan ona doğru yürürken gözleri korkudan kocaman açılmış.

Hangi cehennemden geldi bu?

"Durmanın ne demek olduğunu anlamıyor musun?"

Toby'yi kıyma yapamadan önce Logan'ın önüne atlıyorum. "Logan, dur. Her şey yolunda, sadece şaka yapıyordu."

"Her şey yolunda değil," diye tersliyor.

Ayağa kalkarken Toby'nin sesi titriyordu. "Anna, bu adam da kim?"

"Önümüzdeki üç saniye içinde buradan defolup gitmezsen kışına tekme basacak olan adam benim."

"Logan, kes şunu artık!" Onu tüm gücümle geri itiyorum, Toby'ye ne yapacağından korkuyorum. Toby'ye gitmesini söylemek için dönüyorum ama onun çoktan kampüsü yarılamış, canını kurtarmak için koştuğunu görüyorum. Dönüp Logan'ı sert bir şekilde itiyorum. "Senin derdin ne be?"

"Ben mi?" İnanılmaz bir şekilde kendini işaret ediyor. "Senin derdin ne be? O adamla ne yaptığını sanıyorsun?"

Geri çekiliyorum, beni sorgulamaya hakkı olduğunu düşündüğü için dehşete düşüyorum. Ondan dalga dalga şiddet akıyor ve başka bir şey de akıyor, sadece vahşi olarak tanımlanabilecek bir şey. "Seni ilgilendirmez ama Toby çalışma seansımızdan dönerken bana eşlik ediyordu."

"Çalışma seansı mı? Ne çalışma seansı lan bu? Bir hatunun kışını kontrol etmenin tüm farklı yolları, ders 101 mi?"

Alaycılığı karşısında gözlerim kısılıyor. "Şimdi de ukalalık yapıyorsun!" Önüne atladığım kitaplarımı yol boyunca toplayarak hışım ile uzaklaştım.

"Tabii ki öyleyim. O küçük pislik, kışını kontrol edebilmek için kitaplarını bilerek elinden aldı."

Durdum ve ona döndüm. "Bizi ne zamandır izliyordun? Burada ne işin var Logan? Beni mi gözetliyorsun?"

Ne diyeceğini bilemez bir halde bana bakıyor, sonra suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor. "Benim hakkımda konuşmuyoruz, sen ve inek çocuk hakkında konuşuyoruz."

Ona bakakaldım. Kim olduğunu sanıyor da beni sorguluyor? "Biliyor musun, unut bunu, ben buradan gidiyorum." Çantamdan anahtar kartımı çıkarıp

Arka girişe doğru gidiyorum.

"Buraya gel, konuşmamız bitmedi!"

"Evet, öyleyiz. Size hiçbir şey açıklamak zorunda değilim, en azından Toby'ye."

Homurdanarak beni binanın içinde takip ediyor. "Toby, ne biçim bir isim bu böyle?"

"Gayet güzel bir isim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Herif tam bir pislik."

"Onu tanımıyorsun bile." Toby'yi neden savunduğumu bilmiyorum; şu anda ona da Logan'a kızdığım kadar kızgınım. İkisinin de iyi bir boğaz yumruğuna ihtiyacı var.

Logan sanki buranın sahibiymiş gibi arkamdan odama dalıyor ve Charity'nin burada olmadığını gördüğüm için şükrediyorum. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kibirli ve kararlı bir şekilde duruyor. Bu gece ilk kez, her zamanki gibi dağınık saçlarının kaskından dolayı daha da dağınık olduğunu ve parçalarının yüzüne düştüğünü fark ediyorum. Bol, yırtık pırtık kot pantolonunun zayıf kalçalarına nasıl tam oturduğunu ve siyah tişörtünün geniş omuzları boyunca uzanarak kollarını saran siyah girdaplı mürekkebi nasıl gösterdiğini fark ediyorum.

Seksi pislik.

"Sakın bana o inekle gerçekten görüştüğünü söyleme." "Görüşüp görüşmediğim seni ilgilendirmez."

Bana doğru ilerliyor, bana avını takip eden bir yırtıcıyı hatırlatıyor. Kalbim boğazımda, sırtım duvarla buluşana kadar geri çekiliyorum ve gidecek başka yerim yok. Tıpkı bugün olduğu gibi beni kafese kapatıyor, elleri başımın iki yanına gidiyor. Kokusu etrafımı sarıyor ve etrafımızdaki hava boğucu hale geliyor.

Yakına eğiliyor, gözleri öfkeli. "Yapma, Anna. Sakın bana ikinizin daha fazlasına sahip olduğunuzu söylemeye kalkma, çünkü ikimiz de farklı olduğunu biliyoruz."

Onun cesareti karşısında kanım kaynıyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Böyle davranmaya hakkın yok. Biz bittik! Yıllardır bitmiş durumdayız ve-"

"Cehennem gibiyiz," diye homurdanıyor.

Bunlar, ağzı nefesimi kesen bir sahiplenmeyle benimkini ele geçirmeden hemen önce söylenen son sözler. Bu beklenmedik hareket karşısında nefesim kesiliyor ve o da dilini dudaklarımın arasından geçirerek bunu kendi avantajına kullanıyor. Hiç unutmadığım o tanıdık tadı

dudaklarıma dolduğu anda içimden bir inilti kaçıyor.

ve beni içimden sarsıyor. Sadece bir saniye sonra kollarımı boynuna doluyor ve onun vuruşlarına karşılık veriyorum.

Bir iniltiyle elleri elbisemin altından kayarak popomu kavlıyor ve beni ayaklarımdan kaldırıyor. Beni duvara yapıştırırken bacaklarım beline dolanıyor. Birbirimizi yutarken ağızlarımız şiddetli ve çılgınca, dillerimiz en güzel şekilde savaşıyor. Bir elini yukarı kaldırıp saçlarımı kavlıyor ve başımı geriye çekiyor. Benimkiyle eşleşen yoğun bir açlıkla bana bakarken ihtiyacım olan havayı geri çekiyorum. Kalçaları bana çarparken inliyorum, siki onun için acı çektiğim yerde bana sertçe vuruyor.

"Hatırla," diye hırlıyor, gözleri vahşi. "Dokunuşumun nasıl bir his olduğunu hatırlamanı istiyorum."

Gözlerimi ona dikiyorum, sözlerinden dökülen çaresizlik karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Hatırlamama gerek yok, ben hiç unutmadım."

İtirafım karşısında yüz ifadesi yumuşuyor ve alnını benimkine dayamadan hemen önce gözleri kapanıyor. "Çünkü sen *benim Anna*'msın. Her zaman öyleydin."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ve uzun zamandır duymak istediğim sözler nihayet söylendiğinde boğazımdan boğuk bir ses çıkıyor. Logan bir hıçkırık bile çıkamadan ağzımı kapıyor ve acımı içine çekiyor. Parmaklarım saçlarını kavlıyor, pişmanlık, tutku ve özleminden oluşan hararetle bir fırtınanın içinde sürüklenirken canımı kurtarmak için ona tutunuyorum.

Duvardan uzaklaşarak beni yatağa taşıyor ve üzerine oturtuyor. Öpüşürken inliyorum ve jean giymiş ereksiyonunu aşağı doğru çekiyorum. Gözlerimin içine bakmak için bağlantımızı kesiyor, bakışları ham ve güçlü. "Şu anda benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın olduğunu söyle. Bunu istediğini söyle Anna."

Gelecekte bizi nelerin beklediğini bilmiyorum. Geçmişimizden kalan bir sürü acı var ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok. İkimizin de uzun zamandır özlemine çektiğimiz şeyi elde etmekten başka hiçbir şeyin önemi yok. Elimi uzatıp güçlü çenesinin yan tarafını tutuyorum ve gözlerinde gördüğüm kırılganlıktan nefret ediyorum. Onda daha önce hiç görmediğim bir şeydi bu. "Evet, bunu istiyorum. Sana ihtiyacım var Logan."

Tekrar birbirimize sarılmadan hemen önce onu bir rahatlama kaplıyor. Ellerimiz ve ağızlarımız aciliyetle besleniyor. Tenini tenimde hissetme ihtiyacıyla gömleğini çekiştiriyorum. Başının üzerinden çekecek kadar geriye eğiliyor ve ellerim hemen sert vücudunda gezinerek hatırladıklarımı yeniden keşfediyor. O

Daha sert, daha belirgin. Daha önce böyle bir eksikliği olduğundan değil ama... bu farklı.

Beni takip ederek sundress elbisemi başımın üzerinden yukarı çekiyor ve beni yumuşak pembe uyumlu sütyenim ve külotumla bırakıyor. Parmaklarının ustaca bir hareketiyle sütyenimi çıkarıyor ve göğüslerim beni bekleyen ellerinin arasında serbest kalıyor. Tanıdık dokunuşu tenimle buluştuğunda başım bir iniltiyle geriye düşüyor.

"Hatırladığım kadar güzel." Eğilerek, işkence görmüş bir tomurcuğu ağzına alıyor, dişleriyle keskin bir şekilde sıyrıyor ve acı doğrudan zonklayan merkezime fırlıyor. Bunu her bir meme ucuyla ileri geri yapıyor ve vücudumu o kadar sıcak hale getiriyor ki yanmak üzere olduğuma yemin edebilirim. Umutsuzca kalçalarımın arasındaki şiddetli ağrıyı dindirmek için kalçalarımı gıcırdatıyorum ama o bir iniltiyle çılgınca girişimlerimi durduruyor. "Bu tatlı vücudunun her santimini yutmak istiyorum, ama lanet olsun Anna, seni almak için daha fazla bekleyemem. Çok uzun zaman oldu."

"Evet," diye nefes nefese kabul ediyorum.

"Biraz dik otur, bebeğim." Dediğini yapıyorum ve pantolonunu çıkarmak için aramıza uzanıyor. Tam fermuarını indirecekken dondu kaldı. "Kahretsin!"

"Ne?"

"Prezervatifim yok."

Onu içimde hissedemeyeceğim düşüncesiyle kalbim duracak gibi oluyor. "Temiz misin? Başka biriyle birlikte oldun mu?" Cevabından dehşete düşerek kendimi tutuyorum. Sara'yla birlikte olmadığını söylediğini biliyorum ama ya o dövüşlerdeyken kendini ona atan diğer kızlar? Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Ben temizim. Senden sonra kimseyle birlikte olmadım." Hapsolmuş nefesimi bıraktım. Logan rahatladığımı hissediyor ve yüzümü avuçlamak için uzanıyor. "Sana söyledim Anna, istediğim tek bir amcık var." Eli bacaklarımın arasında geziniyor, şimdiye kadar sadece ona ait olanı arıyor. "Sadece bu."

Sahiplenici sözleri karşısında içimde bir sıcaklık dalgası parlıyor. "Kondomu unut, ihtiyacımız yok. Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve başka kimseyle de birlikte olmadım."

"Şükürler olsun!"

Verdiği cevaba gülüyorum ama külotumu vücudumdan sıyrıp çıkardığında nefesim kesiliyor. Eli hemen ağrıyan merkezimi buluyor ve parmaklarını ıslak etimde gezdiriyor. "Oh Tanrım." Vücudumu titreten

noktanın üzerinden geçerken sözlerim bir iniltiye dönüşüyor.

"Ah, benim için çok ıslaksın, bebeğim."

Daha fazla bekleyemeyerek aramıza uzandım ve pantolonunu, sikini kavrayacak kadar aşağı ittim, sonra da kendimi onun üzerine bıraktım. Keskin bir nefes alıyorum ve sadece bedenimi değil ruhumu da doldurduğu için alnımı onunkinin üzerine bırakıyorum.

"Tanrım, Anna." Ondan kaçan inilti, benimle aynı şeyi hissettiğini kanıtlayan işkence edici bir inilti.

Alnımız birbirine yakinken kalçalarımı sallamaya başlıyorum, ona bir kez daha bağlanma hissinin tadını çıkarıyorum. Doğru insanla birlikte olmanın ne kadar inanılmaz bir his olduğunu unutmuşum. Sadece onunla aynı odada bulunarak bile kalbinizin daha hızlı atmasını sağlayan kişi. Ve sadece basit bir dokunuşla tüm vücudunuza elektrik yayılmasını. Ya da birbirinize doyamadığınız için nefesiniz kesilene kadar öpüştüğünüzde. Bir daha hissedebileceğimi hiç düşünmediğim bir duygu. Bu yüzden nadiren birileriyle çıkıyordum, herkesi Logan'la kıyaslıyordum ve asla onunla boy ölçüşemiyorlardı.

Yoğun gözleri, sanki düşüncelerimin her birini görüyormuşçasına gözlerimin içine bakıyor. Uzanıp yüzümü çerçeveledikten sonra ayrık dudaklarımdan yumuşak bir öpücük çaldı. "Benim Anna'm," diye mırıldanıyor. "Söyle bana bebeğim, benim Anna'm olduğunu söyle."

"Ben senin Anna'nım," diye fısıldıyorum, onu inkar edemiyorum, özellikle de bu gerçek olduğu için.

"Aynen öyle." Bana bir öpücük daha vererek sırt üstü uzanıyor, bu pozisyon onu daha derine almamı sağlıyor. "Tanrım, şu anda üzerimde bir melek gibi duruyorsun."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. Beni güzel hissettiren sadece sözleri değil, aynı zamanda bana bakışları. Bu çok iyi hatırladığım ve neredeyse onun kadar özlediğim bir bakış. Hiç kimse bana kendimi onun kadar güzel hissettirmemişti.

Ellerimi sert karnına dayayarak ritmimi çabucak buluyorum. "Şu kız, sık beni."

İnliyorum, ben çılgınca rahatlama ararken onun kirli ağzı beni körüklüyor.

Bir iniltiyle kalçalarını pompalıyor, ciğerlerimdeki havayı zorluyor, sonra duruyor. "İyi misin, Anna?" diye soruyor, çenesi kısıtlamayla gergin.

Emin olmasını takdir ediyorum ama buna ihtiyacım yok. Artık değil ve onunla değil. "Evet, sorun değil. Bana verebileceğin her şeyi istiyorum."

"O zaman alacağın şey bu, bebeğim." Güçlü elleriyle kalçalarımı kavırıyor, tüm ihtiyatı bir kenara bırakıp içime giriyor. Dudağımı ısırıyorum

Ondan sadece hayvani olarak tanımlanabilecek sesler çıkarken çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Şişmiş klitorisimi okŐamak için ellerinden birini aramıza sokuyor.

"Oh Tanrım." Yerinde tutmak için bileğini tutuyorum ve beni sert ve hızlı bir Şekilde sikerken parmağını sryorum. Sınıra çok yakınım ve onun da öyle olduğunu hissedebiliyorum, siki içimde sertleşiyor.

"Benimle gel, Anna." Diğer eli yukarı uzanıyor, hassas meme ucumu imdikliyor. Sonra her Şey oluyor -ecstasy bana sert ve hızlı bir Şekilde arpıyor. Bir ığlık atarak başımı geriye atıyorum ve vücudumda patlayan inanılmaz hislerin tadını çıkarıyorum. Hızını koruyor, benimle birlikte takip etmeden önce zevkimi sürüklüyor. Daha fazla dik duramıyorum ve onun üstüne yuvarlanıyorum. Nefes almak için mücadele ederken Logan'ın güçlü kolları beni sıkıca tutuyor. Kalplerimiz birbirimize karşı çılgınca atarken terden sıırıslıklam olmuş bedenlerimiz birbirine karışıyor.

Gerçekliğe geri döndüğümde, yüzümü onunkiyle aynı hızaya getiriyorum ve karanlık ve sessiz odada birbirimizin gözlerine bakarak sabit kalıyoruz. Konuşmaya gerek yok.

Birkaç dakika sonra etrafıma bir çarŐaf sararak isteksizce banyoya gidiyorum. Bir an durdum ve az önce yaşadığım duygusal iniŐ çıkıştan sonra kendimi toparlamaya çalıştım. Geri döndüğümde Logan'ı yatağımın ucunda pantolonunu giymiş ama hala gömleksiz bir Şekilde otururken görüyorum.

"Gidiyor musun?" Daha iyi dŐnemeden ağzımdan kaçırıyorum ve bu kadar savunmasız grndğm için kendimi tekmelemek istiyorum.

"Duruma göre deęiŐir."

"DeęiŐir mi?"

"Sen." Beni izliyor, bakışları kararsız. "Gitmemi istiyor musun, Anna?"

Başımı sallıyorum. Gelecekte bizi nelerin beklediğini hâlâ bilmiyorum ama henüz onun gitmesine hazır olmadığımı biliyorum.

Elime uzandı. Elimi tutuyorum ve kollarını belime dolamadan önce beni kendine doğru çekiyor. "O zaman ben kalıyorum."

Ona rahatlamış bir gülümseme verdikten sonra küçük yatağıma giriyorum. Ona olabildiğince yer açmak için duvara yaslanıyorum ama o beni takip etmiyor.

"Onun yerine orada uyuyabilir miyim?" Onu tekrar gördüğümden beri ikinci kez huzursuz görünüyor. Hayır, bakışları düpedüz işkence gibi, sanki hastalanacakmıŐ gibi.

Yüzündeki acı dolu ifade içime işliyor. Onu sırtı açık bir yere oturmaya korkutan şeyin ne olduğunu bilmek beni dehşete düşürüyor. Psikoloji eğitimi almış biri olarak birkaç şüphem var ama hiçbiri iyi değil.

"Evet, tabii ki." Diğer tarafa geçiyorum ve o yerini aldıktan sonra yüzümü ona dönüyorum.

Bedenimi kendine doğru çekiyor ve ben de olabildiğince yakın olmak için bir bacağımı çarşafımın altından çıkarıp üzerine örtüyorum. Karanlıkta birbirimize bakıyoruz, yüzü pencereden içeri süzülen ay ışığıyla aydınlanıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Ona usulca sordum. "Seni ve seni ne kadar özlediğimi."

Onun bu itirafı karşısında kalbim göğsümde yerinden çıkacak gibi oldu. Onu özlemekten öte, onun için acı çekiyordum. Bazı günler o kadar acı vericiydi ki asla hayatta kalamayacağımı düşündüm. Gözlerimdeki yaşların sızısını gizlemek için yüzümü göğsüne gömüyorum ama ne yazık ki yaşlar akıyor.

Omzumu öpüyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Ağlama, Anna. Her şey yoluna girecek."

Bundan pek emin olmasam da başımı sallıyorum. Hâlâ bilmediğim, çözmem gereken çok şey var ama şu anda bunları düşünmek istemiyorum. Bu gecenin tadını çıkarmak istiyorum ve bu da uyurken Logan'ı yanımda hissetmek. Kollarının bana arzuladığım teselliği getirmesi ve derin bir uykuya dalmam uzun sürmüyor.

Ertesi sabah uyandığımda kendimi uyuduğumdan çok daha soğuk hissediyorum. Yanıma uzandığımda yatağın boş olduğunu hissediyorum ve Logan'ın gittiğini fark ediyorum.

"Yaklaşık bir saat önce gitti." Bir çığlıkla sıçradım ve Charity'nin yatağımın yanında oturup beni izlediğini görmek için döndüm.

"Tanrım, Charity, ödümü kopardın." Bir elimi çarpan kalbimin üzerine koyuyorum ve bir alakarga kuşu kadar çıplak olduğumu hatırladığımda çarşafı etrafımda biraz daha sıkı çekiyorum.

"Şu haline bak, lanet bir fener gibi parlıyorsun." Gülümseyerek gözlemliyor. "Ben içeri girdiğimde gitti ve iyi ki de gitti, çünkü kısa bir süre önce yaşlı Franny'nin koridorlarda yürüdüğünü duydum." Yaşlı kadın Franny, diğer adıyla

Frances Cartier, yurdumuzun güvenlik başkanı; sürekli yanlış bir şey yapanları yakalamaya çalışan zavallı, yaşlı bir kadın. Sanırsınız ki üniversitede değil de yatılı okuldayız. "Dökül bakalım kızım. Tüm ilginç detayları istiyorum."

"Bayan Nosey'e söyleyecek bir şey yok." Yalan söyledim. "Saçmalık. İyi sevişmiş gibi görünüyorsun."

Tanrım, keşke bilseydi. Logan'ın gecenin bir yarısı beni kaç kez uyandırdığını düşündükçe gülümsüyorum. Bacaklarımın arasındaki hassas ağrı sürekli hatırlatıyor. Charity sabırla bir yanıt bekliyor. Genellikle ona Logan'la olan geçmişim de dahil olmak üzere her şeyi anlatırım. Kavgada olanlardan sonra anlatmak zorundaydım ama dün gece en azından bir süre daha kendime saklamak istediğim bir şeydi. Özellikle de hâlâ olanları kafamda, daha doğrusu kalbimde toparlamaya çalıştığım için.

"İyi, o kötü çocuğu kendine sakla. O gitmeden önce en azından mallara bir göz atabildiğime sevindim. Vücudu, o dövmelemler... Kahretsin Anna, neredeyse oracıkta boşalacaktım."

Onun hayranlığı içimde küçük bir kıskançlık duygusu uyandırıyor. Onun sabah nasıl görüldüğünü görüp benim göremememden nefret ediyorum. Keşke o gitmeden önce vedalaşabilseydim. Telefon numarası bile yok bende.

Bunu düşünürken telefonum bir mesajla çalıyor. Eğilip komodinin üzerinde duran ve oraya koyduğumu hatırlamadığım cep telefonuma uzanıyorum ve ekrandaki isme bakınca karnım zonkluyor.

Veda etmeden ayrıldığım için üzgünüm. Bu sabah spor salonuna erken gideceğim ve seni uyandırmak istemedim. Huzurlu görünüyordun, ki her zaman böyle olmalısın. Sadece seni ve dün geceyi düşündüğümü bil.

Yakında görüşeceğiz, Anna.

Not: Oda arkadaşın biraz garip.

Son kısma gülüyorum ve Charity delirmişim gibi bana kaşlarını çatıyor ama onu görmezden geliyorum. Birkaç dakika önce hissettiğim ağır duygu, şimdi onun numarasına sahip olduğumu bildiğim için göğsümden kalkıyor. Mesajı tekrar okuyorum, gözlerim özellikle bir şeye odaklanıyor. *Yakında görüşeceğiz, Anna.*

İç çekerek telefonu kalbime yakın tutuyorum ve gülümsememin büyüklüğünden yanaklarım ağrımaya başlıyor. Bu uzun zamandır hissetmediğim gerçek bir gülümseme. Aynı anda hem korkutucu hem de güzel.

ONUNCU BÖLÜM

Logan

Ringe doğru ilerlerken **Jaxson**, Cade, Sawyer ve Sarge beni bekliyordu. İplerden tırmanırken Jaxson'ın beni değerlendiren bakışlarını üzerimde hissediyorum. "Neyin var senin?" diye soruyor, sözlerine şüphe karışıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum, bir şeyler farklı, sen... bilmiyorum- farklı görünüyorsun."

Çünkü dört uzun lanet yıldan sonra nihayet düşünmeden edemediğim tek kıza sahip oldum. Bir daha asla dokunma zevkine erişemeyeceğimi düşündüğüm kız. Dün gece Anna'nın içine gömüldüğümü düşünmek bile sikimi kaldırıyor.

Kendimi toparlıyorum ve değerlendirmesini omuz silkiyorum. Teçhizatımı giyerken göz teması kurmamaya dikkat ediyorum çünkü o gözlemci bir piç ve hiçbir şeyi kaçırmıyor. Ne yazık ki Çavuş da öyle. "Yeni sevişmiş gibi görünüyor." Ağzında kahvaltı burritosuyla alay ediyor. "Söyle bize evlat, kim bu kız? Dünkü piliç mi?" İstmeden gerildim ve her yer sessizliğe gömüldü.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Başımı kaldırdığımda Jaxson'ın bana doğru geldiğini görüyorum, kafamı koparmak üzereymiş gibi görünüyor ama Cade onu geri çekiyor. "Aklından ne geçiyor senin?"

Bu yüzleşmenin er ya da geç gerçekleşmesi kaçınılmazdı. Rahat bir duruşla iplere yaslanıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Bu salonun dışında ve özel hayatımda ne yaptığım seni ilgilendirmez."

Parmağıyla beni işaret ediyor. "Anna söz konusu olduğunda öyle ve bunu sen de biliyorsun!"

"Anna?" Çavuş şok içinde kekeliyor. "Ne olmuş ona?" Parçaları bir araya getirmesi uzun sürmez. "Oy..." Alçak bir ısıklıkla bitiriyor.

Onu tanımıyorum ve sadece Jaxson'a odaklanıyorum. "Onun hayatındaki ağabey olmak istiyorsun, tamam, bunu anlıyorum ama konu biz olunca bu senin

iş. Hiçbir zaman da olmadı."

"Tekrar canının yanmasına gerek yok."

Soğukkanlı görüntüm parçalanıyor. "Ona zarar vermeye çalışmıyorum. Benim olanı geri alıyorum ve hiç kimse -sen bile- bunu yapmamı engelleyemeyecek!" Her kelimesinde ciddiydim. Dün gecedan sonra ondan uzak durmamın imkânı yok. Bensiz daha iyi olduğunu biliyorum, bunu hep biliyordum ama ben bencil bir piçim ve eğer bana tekrar sahip olmak istiyorsa kendimi inkar etmeyeceğim. Zaten çok uzun zamandır ondan uzak kaldım. Dört yıl önce Anna'nın iyiliği için yapmam gerekeni yaptım, ama ikimizi de mutsuz edecekse bu seçimi tekrar ondan almayacağım.

Birbirimize bakarken sessizlik hakim olur. Sawyer Cade'e bakıyor ve bu ağır anı bozuyor. "Yemin ederim çocuğun taşakları büyümüş."

Bunu ilk kez söylemiyor. Her zaman Jaxson'a meydan okuduğum için deli olduğumu düşündüler ama söz konusu Anna olduğunda, uğruna savaşacağım tek şey o.

Beni korkutacak hiçbir şey olmadığını anlamıyorlar, artık değil.

"Şu anda tehlikeli bir durumdasın, onu gerçekten riske atmak istiyor musun?" Jaxson soruyor, sorusu sinirimi bir kademe daha yükseltiyor.

"Onun bu işe karışmasını istemiyorum ve bunu sen de biliyorsun, ama fark edilmeyecek gibi de değil."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Herkes onu o gece kulüpte benimle birlikte gördü ve sonra dün..." Onun da benim kadar kızacağını bildiğim için sözümü kesiyorum.

"Dün ne?"

"Ricketts dışarıda mekânı izliyordu." "Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Fotoğrafını görene kadar o olduğunu bilmiyordum." "Siktir!"

Sawyer geri atlar. "Tamam, sakın ol. Muhtemelen yarışmayı izliyordu, nerede ve kiminle antrenman yaptığınızı görmek istiyordu."

"Lewis de böyle düşünüyor. Bunun alışılmadık bir şey olmadığını söyledi ama yine de beni onunla görmesinden hoşlanmadım."

"O zamandan beri onu gördün mü?" Cade soruyor.

"Hayır, ben de onu arıyordum."

Başını sallar. "O zaman muhtemelen hepsi bu kadar. Bir daha olmadığı sürece endişelenmemiz gerektiğini sanmıyorum. Bize onun bir fotoğrafını getir ki gözümüzü dört açabilelim."

"Yapacağım." Dikkatimi tekrar Jaxson'a veriyorum ve onun hâlâ bana ters ters baktığını görüyorum. "İşimiz bitti mi? Çünkü sana söylüyorum, Anna söz konusu olduğunda geri adım atmayacağım. Eğer bunu kabul edemiyorsan o zaman gidip başka bir yerde antrenman yapacağım çünkü ondan vazgeçmeyeceğim. Bir daha olmaz."

Başka bir yerde eğitim almak istemiyorum. Onların yardımını istiyorum ama Anna'yı kaybetmek pahasına değil. Onunla herhangi bir gelecek konusunda küstahça davrandığımın farkındayım ama bunu onun da en az benim kadar hissettiğini biliyorum ve onu hak etmesem bile bunun için savaşıacağım - bizim için savaşıacağım.

Sawyer onu sırtından alkışlar. "Hadi ama Jaxson, bunu daha önce de yaşadık. Anna kendi kararlarını verebilecek kapasitede biri. Ne kadar incindiğini biliyorsun, eğer onu tekrar gülümsetecekse bırak gülümsesin." Beni işaret ediyor. "Ama onu ağlatırsan kıkına tekme basarsın."

"Evet!" Çavuş söze girdi. "Güney Carolina'nın her yerinde kıkınıza tekme basacağız çünkü kimse Anna'mızı incitemez."

Homurdanıyorum. "Merak etme, öyle bir şey olursa kendi kıkıma tekme basarım."

Jaxson'ın onayını beklerken herkes sessiz. Buradan çekip gitmek zorunda kalacağımı düşünmeye başlıyorum ama sonunda sinirli bir nefesle razı oluyor. "Bu sadece onunla ilgili değil, seninle de ilgili. Kafanı bu işe vermelisin, böylece kafan kopup gitmez."

Benim için endişelenmesine biraz şaşırarak duraksadım. Her zaman bir şekilde iyi geçinmiştik ama bu her şeyden çok Anna'nın iyiliği içindi ya da en azından ben öyle sanıyordum. Ama şimdi, ailem için yaptıklarını ve hatta beni eğitmeye yardım ettiğini düşününce, belki de bundan daha fazlasıdır. İhtiyacım olduğundan değil ama birinin arkamı kolladığını bilmek güzel.

"Önemli olduğunu biliyorum ama Anna da öyle. İkisiyle de başa çıkabilirim. Ben hallederim."

Başını sallıyor, hoşuna gitmese de kabul ediyor. "Pekâlâ, o zaman başlayalım. Slade her an burada olabilir."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kapı açılıyor ve Kolan Slade olduğunu tahmin ettiğim kişi içeri giriyor. Yaklaşık benim boyumda, belki biraz daha uzun ve aynı zayıf yapıda, ancak bir orospu çocuğu gibi kesilmiş. Ters bir

şapka ve güneş gözlüğü takıyor. Gözlüklerini çıkardığında bir aşinalık hissediyorum, neden bilmiyorum ama onu daha önce bir yerde gördüğüme yemin edebilirim. Hafifçe

Bir an duraksıyor ve gözlerinde bir şey beliriyor ama hemen toparlanıyor ve acaba hayal mi gördüm diye düşünmeme neden oluyor.

"Tanrım, o da koca bir orospu çocuğu, değil mi?" Çavuş nefesinin altında mırıldanıyor.

Jaxson onu selamlamak için ringden aşağı atladı. "Geldiğiniz için teşekkürler." Kolan başını sallayarak onu onaylıyor ve ikisi de ringe çıkmadan önce elini sıkıyor. "Bu Logan, senin bazı tavsiyelerde bulunabileceğini umduğum kişi."

Kolan beni öyle bir süzüyor ki alarm zilleri çalıyor ama ben yine de şakalaşmak için elimi uzatıyorum. "Hey, daha önce tanışmış mıydık?"

Uzattığım eli kabul etmesi bir an alıyor. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

"Tanıdık geliyorsun."

Jaxson, "Muhtemelen onu televizyonda görmüşsünüzdür, son birkaç aydır tüm spor kanallarını kasıp kavuruyor," diyor.

O olamaz çünkü ben televizyon izlemiyorum. Belki de tanıdığım birine benziyordur? Beni tanıdığı konusunda yalan söylemesi için bir sebep yok.

"Ve şuradaki adam da Çavuş." Jaxson arkamı gösteriyor. "O eski bir denizci ve şu anda ring kenarı eğitmenlerimizden biri. Ve tabii ki Cade ve Sawyer'ı zaten tanıyorsunuz."

Kolan, Jaxson'a verdiği aynı baş işaretiyle hepsini onaylıyor.

"Gerçekten konuşkan bir adam gibi görünüyor," diye homurdanıyor Çavuş sadece benim kulaklarım için. "Peki ne yapıyorsun da yardıma ihtiyacın var?" Kolan soruyor.

Ben cevap veremedim Jaxson cevap verdi ve ona bulduğumuz kapak hikayesini anlattı. "Logan EFC'ye girmek istiyor. Çavuş onun ilerleme şansı olduğuna inanıyor ve ben de aynı fikirdeyim, o iyi bir dövüşçü. Biz ona çok şey gösterdik ama senin ona MMA'i bizden daha iyi gösterebileceğini biliyorum."

EFC'nin açılımı Extreme Fighting Challenge, Kolan'ın yaptığı iş de bu ve anlaşıldığı kadarıyla bu işi iyi yapıyor.

Kolan beni izlerken etrafı sessizlik kaplıyor, bakışları hesaplıyor ve yine o lanet alarm zilleri çalıyor. Tam ona ne halt ettiğini sormak üzereydim ki benden önce konuştu. "Tamam, sana bazı şeyler göstereceğim. Kaç kilosun? 190?"

"203," diye cevap veriyorum.

Başını sallıyor. "Boyun yardımcı oluyor. Hafif ağır sıklet olarak sınıflandırılacaksın. Ben boyum nedeniyle ağır sıkletteyim. Hafif ağır sıkletlerin çoğu bir süredir antrenman yapan adamlar, bu yüzden oyunda olmanız ve kuralları hızlı bir şekilde bilmeniz gerekiyor. Ve çok fazla kural var, sokak dövüşü gibi değil."

İçten içe gerildim, bunun bir alay olup olmadığını merak ettim, bana bildiğini söylüyordu.

Jaxson da keskin bakışlarına bakılırsa aynı şeyi düşünüyor.

"Sokak dövüşü hakkında bir şey bildiğini nereden çıkardınız?" Cade hepimizin düşündüğü şeyi dile getirerek soruyor.

Kolan omuz silkiyor. "Yok bir şey. Zaten iyi bir dövüşçü olduğunu söylemiştin, o yüzden bunu bir yerlerde öğrenmesi gerektiğini düşündüm. Sadece kavgaya alıştıysa kuralların farklı olduğunu söylüyorum."

Kaslarımdaki gerginliğin bir kısmı hafifliyor. "Her zaman kendi başımın çaresine bakabildim," diye kolayca cevap veriyorum.

Başını sallıyor. "Yeterince makul. O zaman başlayalım."

Sonraki üç saat boyunca bir kez daha sınırlarımı zorluyorum, hepsi de hiç durmadan. Kaslarım yanıyor, vücudum terden sıırılsıklam oluyor ve midem isyan etmek istiyor ama ben devam ediyorum. Bu süreçte düşündüğümünden çok daha fazla şey öğreniyorum. Kolan'ın hesaba katılması gereken bir güç olduğuna hiç şüphe yok. Onun talimatları ve hareketleri, diğerlerinin bana gösterdiklerine eklendiğinde, kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.

Rakipsiz.

Cade ve Sawyer yaklaşık bir saat önce diğer dövüşçülerle çalışmak için ayrıldılar. Spor salonu müdavimleriyle dolup taşıyor ama ben her şeyden ve herkesten habersizim, zihnim keskin bir şekilde odaklanmış durumda. Ta ki içime işlemiş bir kız kapıdan içeri girene kadar ve artık ondan başka hiçbir şey yok.

Gözlerimiz anında birleşiyor ve Jaxson'dan gelen talimatın tam ortasında yaptığım şeyi bırakıyorum. Anna'nın bakışları tereddütle bana bakıyor, onun burada olmasına vereceğim tepkiden emin değil. Sinirli bir şekilde dudağını ısırtıyor ve gözlerim bu sabah yanından ayrıldığımdan beri tatmak için yanıp tutuştuğum ağzına kayıyor. Etrafıma bakındığımda mekandaki diğer tüm pisliklerin ona ilgiyle baktığını görüyorum ve bu beni delirtiyor.

"Knight, beni dinliyor musun lan sen?" Jaxson yüzüme bakarak bağırtıyor ama onu duymazdan geliyorum. Tek kelime etmeden etrafından dolanıyorum ve

ringden aşağı atlayıp kızına gideceğim.

Anna'm.

Ona doğru yaklaştığında gözleri açılıyor. "Hey, um, ben sadece geldim-" Onu ayaklarından kaldırıp ağzına sıcak bir öpücük kondurduğunda sözleri soluksuz kalıyor. Terden sıırıslıklam olduğum ve her tarafına bulaştırdığım için kötü hissetmeliyim ama hayır, umurumda bile değil. Onu kendi kokumla damgalamak istiyorum ki herkes onun kime ait olduğunu bilsin.

Görünüşe göre onun da umurunda değil çünkü ince parmakları terli sa larımin arasından geçiyor ve aldığı kadar iyi veriyor. Aletim karnına karşı sertleşiyor, tatlı tadı ağzıma dolup damarlarımdan akarken bir hırıltı benden kaçıyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!" Jaxson'ın hararetli sözleri bana sahip olduğumuz seyircileri hatırlatıyor. Normalde umurumda olmazdı ama adam bu konuda soğukkanlı olmaya çalıştığı için şansımı zorlamamanın en iyisi olduğuna karar veriyorum. En azından hemen değil.

İsteksizce geri çekiliyorum ama Anna'yı kollarımda ve ayaklarının üzerinde tutuyorum. Gözlerini a ması biraz zaman alıyor ama sabırla bekliyorum, tatlı ifadesini izlemek için zaman ayırıyorum. Gözlerini açtığında, o sıcak gözleri göğsüme inen bir yumruk gibi içime işliyor.

"Bu ne içindi?" diye soruyor, nefes nefese sesi sikimi daha da sertleştiriyor.

"Seni tatmadan bir saniye daha duramazdım."  p c ğ mle şişen dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. "Ve buradaki her orospu çocuğunun senin tam olarak kime ait olduğunu bildiğinden emin olmak için."

Bana o tatlı kıkırdamalarından birini yapıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Kendinden çok eminsin, Knight."

"Evet bebeğim, söz konusu sen olduğunda her zaman emin oldum."

Gülümsemesi kayboluyor ve alnını benimkinin üzerine düşürüyor, bakışlarında kırılганlık parlıyor. Bundan nefret ediyorum ama hâlâ incindiğini biliyorum. Bana tekrar güvenmesini sağlayacağım.

"Lütfen yapmanız gereken işe geri dönebilir miyiz?" Jaxson ringden bağırarak Anna'nın yüzüne yeniden bir gülümseme getirdi.

"Hulk'a dönüşüp seni ezmeden önce beni yere bıraksan iyi edersin."

Ona dürüstçe "Her darbeye değer" diyorum ve bu doğru, hiçbir şey bu kızın hayatımda olmamasından daha fazla acı veremez. Bu acıyla yaşadım

ve zar zor hayatta kaldı. "Bana bir öpücük daha verirsen seni yere sererim."

Kaşlarını çattı. "Benimle takas mı yapıyorsun?"

"Belki." Aslında sadece beni tekrar öpmesini istiyorum ve eğer acele etmezse bunu kabul edeceğim.

"Bir öpücük için benimle asla pazarlık yapmak zorunda değilsin." Eğilerek bana istediğimi, sürekli arzuladığım şeyi veriyor.

Jaxson'ın hırlama sesini duyunca, onu zorladığımı fark ediyorum. Onu yavaşça ayağa kaldırıyorum ama yere inene kadar öpmeye devam ediyorum. "Bu gece ne yapıyorsun?" Bana söylemesini umarak soruyorum.

"St. Mary's'de saat 10'da bitecek bir vardiyam var, sonra hiçbir şey yok." "Seni ben alsam nasıl olur?"

Gülümsüyor, bu fikri en az benim kadar beğendiği belli. "Evet, tamam."

"Tamam." Ona bir öpücük daha vermeye gidiyorum ama temas kuramadan kenara itiliyorum.

"Ne halt ediyorsun sen? Ringe geri dön," diye homurdanıyor Jaxson, beni gömmeye hazır görünüyor.

Sırtarak başımın yan tarafına değmeye çalışan elini savuşturuyorum. Ringe geri dönerken Anna'nın kıkırdadığını duyuyorum ve ona göz kırpmak için geri dönüyorum. "Bu gece görüşürüz, bebeğim."

"Güle güle." Utangaç bir şekilde el sallıyor.

Jaxson, Anna'yı güldüren bir şey mırıldanır. Kendini ona doğru fırlatır ve yanağından öper. "Bu kadar huysuz olmayı bırak."

Homurdanıyor ama bana bakmadan önce kollarını ona doluyor. Bu bir uyarı, asla aralarına girmeyeceğimi bilmemi istiyor. Buna gerek yok. Onunla zaman geçirmesine izin vereceğim, her zaman vereceğim, çünkü sonunda Anna her zaman benim olacak. Hiçbir şey ya da hiç kimse bunu değiştiremeyecek.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Anna

Mary's'in önünde dururken saatime tekrar bakıyorum ve onu yedi dakika geçtiğini görüyorum ve içimi bir endişe kaplıyor. Logan asla geç kalmaz, en azından eskiden hiç kalmazdı ve kaldığında da mutlaka arardı.

Tam ona bir mesaj göndermek üzereydim ki ayak sesleri dikkatimi sol tarafa çekti. Gecenin karanlığında, uzakta bana doğru yürüyen bir silüet görüyorum. Omuzlarının duruşu ve kararlı adımlarıyla ilgili bir şey içimde alarm çığlıkları attırıyor. Ben her zaman içgüdülerimi dinleyen biriyimdir. St. Mary's kapalı olduğu ve anahtarlar Nancy'de olduğu için caddenin karşısına geçip yakınlardaki bir kafeye yöneliyorum. Adamın da karşıya geçtiğini görmek için arkama baktığımda kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve bana doğru geliyor, hızı endişe verici bir şekilde artıyor.

Kahretsin. Sakin ol, Anna.

Kendi kendime moral konuşması yaparken, Jaxson'ın bana kendini savunmak için öğrettiği her senaryoyu gözden geçiriyorum. Tam biber gazımı almak için çantama uzanacakken titreyen elimde cep telefonum titriyor. Logan'ın numarası olduğunu görünce şükrediyorum. Cevap tuşuna basıyorum ve bana konuşma fırsatı vermiyor. "Çok özür dilerim, yoldayım. Ben-"

"Logan," diye fısıldıyorum, hızla yaklaşan ayak sesleri gittikçe yaklaşırken kalbim boğazımda düğümleniyor.

"Anna, sorun ne?"

"Sanırım biri beni takip ediyor. I-"

Bir kol belime dolandığında sözlerim bir çığlıkla kesiliyor. Logan'ın telefon elimden düşmeden hemen önce adımı haykırdığını duyuyorum ve acımasız bir güçle beton duvara doğru fırlatıyorum. Ciğerlerimdeki hava boşalıyor ama nefes almakta zorlansam da sahip olduğum her şeyle savaşmaya devam ediyorum. Dizimi saldırganın kasığına doğru kaldırıyorum ama o bunu seziyor. Onu engelliyor ve kafamı duvara çarparak görüşüm boyunca siyah noktaların dans etmesine neden oluyor. Bu beni yeterince sersemletti.

avantaj. Birinin beni duyması için dua ederek ılık atmaya başlıyorum ama eldivenli elini ağızıma kapatıyor. Keskin bir bıçak boynumun hassas derisini ısıyor ve buz gibi dehşet beni kavrarken korku dolu bir inilti boğazımda kilitleniyor.

Saldırganım kapüşonlu yüzünü benimkine sadece birkaç santim yaklaştırıyor ve ben bir çift karanlık, kötü niyetli göze bakıyorum. "Beni dikkatle dinle. Erkek arkadaşına kavgayı bırakmasını söyleyeceksin. Beni duyuyor musun?" Logan'dan bahsettiğinin farkına varınca geriliyorum. Ağızıma yaptığı baskı acı verici bir hal alıyor. "Cevap ver bana, sürtük! Anladın mı?" Başımı sallıyorum. "Güzel, dinlediğinden emin ol, çünkü dinlemezse sonu kötü olur ve bedenini sana parça parça teslim ederim." Bu tehdit beni hıçkırıklara boğdu.

Bana bakarken başını yana eğiyor, gözleri yumuşuyor ve biraz ılgınlaşıyor. "Gerçekten çok güzelsin." Boğazımda safra birikiyor ve korkum yepyeni bir seviyeye tırmanıyor. Daha da yaklaşarak burnunu yanağımda gezdiriyor ve ağızını kulağıma yaklaştırıyor. "Ama her ne kadar kalıp oynamak istesem de, gitmem gerek." Benden uzaklaşarak içeri girdiğinden daha hızlı uzaklaşıyor.

Sinir bozucu bir şekilde, bacaklarım altımdan çekiliyor ve tek yapmak istediğim koşmakken yere düşüyorum. Dizlerimi titreyen bedenime çekip hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, yıllardır ağlamadığım kadar çok ağlıyorum. Yedi yıl öncesinin uzun süredir gömülü olan anıları yeniden su yüzüne çıkınca panik beni ele geçiriyor. Beni tam anlamıyla bir panik atağa sürüklerken onlara karşı tamamen çaresiz hissediyorum.

"Nefes al Anna, her şey yolunda. Lütfen bebeğim, nefes al." Kelimeler histerimi delip geçiyor ve kalp atışları tanıdık, yatıştırıcı sesle durulmaya başlıyor. Etrafımı saran sıcak kucaklamayı ve beni çevreleyen rahatlatıcı kokuyu algılamaya başlıyorum. Kendime geliyorum ve Logan'ın yerde, yüzüm boynuna gömülü halde beni tuttuğunu fark ediyorum - yıllar önce panik atak geçirdiğimde beni hep tuttuğu pozisyon. "Aferin kızıma. Sadece nefes al, seni tutuyorum."

Ona sarılıyorum ve düzensiz kalp atışları kendini dengelemeye çalışırken kollarının güvenliğini içime çekiyor. Dakikalar sonra yüzümü tutuyor ve bakışlarını endişeli yüzüne çeviriyor. "Sen iyi misin? Seni incitti mi?"

Yaralandım mı? Herhangi bir yerimde acı hissedip hissetmediğime bakmak için bir an duruyorum ama tek hissedebildiğim Logan'ın sıcaklığı.

"Anna, lütfen bana cevap ver."

"Sanmıyorum," diye mırıldanıyorum boğazımın acılığından. "Beni her

şeyden çok korkuttu." Adamın Logan'ı tehdit edişini düşünüyorum.

ve içimde yeni bir korku dalgasının yükselmesine neden oluyor. "Dedi ki... Bana söyledi." Kelimeleri bile çıkaramıyorum.

"Ne dediğini duydum," diye homurdanıyor, sesini öfke kaplıyor. Ona neler olup bittiğini sormadan yanımıza bir araba yanaşüyor ve takım elbiseli bir adam yolcu tarafından iniyor. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Adam Logan'ın sorusuna cevap vermedi. Arka kapıyı açmadan önce üzüntüyle bana baktı. "Burada olmaz. Gir içeri."

Onlarla bir yere gitmek istemediğim için gerginim.

"Sorun yok bebeğim, onları tanıyorum. Benim evime dönüyoruz." Logan beni kollarına alıp ayağa kalkıyor ve arabanın arkasına taşıyor. Yıllardır ihtiyaç duymadığım, bir daha asla ihtiyaç duymayacağımı düşündüğüm bir şeye, onun gücüne ihtiyaç duyarak bedenine kıvrılıyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Logan

Kucağımda titreyen Anna'yı tutarken vücuduma **öfke** pompalanıyor. Çılgınlığını duyduğumda hissettiğim korku hâlâ beni hasta edecekmiş gibi hissettiriyor. Oturma odasının karşısındaki özel ajanlara bakıyorum, bir sonraki hamlenin ne olacağını merak ediyorum, benim yüzümden hedef alınmasından nefret ediyorum.

"Bayan Roberts, saldırganı iyice görebildiniz mi? Onu tarif edebilir misiniz?"

"Kim olduğunu biliyorum!" Anna irkildiğinde kendimi bok gibi hissediyorum. Onu daha yakına çekip nefes alıyorum ve içime dolan öfkeyi yatıştırmaya çalışıyorum. "Ricketts'ti. Dün beni onunla gördü."

Anna geriliyor, sonra bana dönüyor, yüzü şaşkınlıkla buruşmuş. "Ne oldu?
Ne zaman?"

"Spor salonunun dışında, lokantadan sonra."

Ani ruh hali değişikliğimin nedenini anladığında bakışlarında bir tanıma beliriyor. "Neden bana söylemedin?"

Ben daha açıklama yapamadan kapım açıldı ve içeriye Jaxson girdi, Cooper da peşinden geliyordu. "Anna!" Bir hışımla yanıma geldi ve onu benden koparıp kendine çekti. "Tanrım, iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Yalan söylediğini anlayabiliyorum, sesi hala korkudan titriyor. Gözleri yıllar öncesinin anılarıyla dolu ve bundan nefret ediyorum. "Bana öğrettiğin her şeyi hatırlamaya çalıştım ama o bunu tahmin etti ve sonra o kadar korktum ki düzgün düşünemedim. Hareket edemedim. Donup kaldım, Jaxson."

Onun korkusu ve hayal kırıklığı öfkemi yepyeni bir seviyeye ulaştırdı. Zamanı geldiğinde o orospu çocuğunu öldüreceğim.

"Sorun yok, evlat. Kendini hırpalama, olur böyle şeyler, üzerinde çalışacağız." Jaxson'ın elleri sırtında aşağı yukarı gezinirken kızgınlığım öfkemle karışıyor. I

Şu anda onu teselli eden kişinin kendisi olmasından nefret ediyorum. "Hadi, seni eve götüreceğim."

Şu anda onu benden alma düşüncesi içimde paniğe yol açıyor. Ayağa kalktım ve Anna'yı ondan geri çektim. "Böyle bir şey olmayacak, Jaxson."

Gözleri ölümcül bir hal alıyor ve bana doğru tehditkâr bir adım atıyor. "Bu konuda hiçbir söz hakkın yok. Hoşuna gitse de gitmese de benimle geliyor."

"Hayır, değil."

"Çocuklar, hemen kesin şunu!"

Anna'nın korku dolu emrini duymazdan gelip birbirimizin duruşuna karşılık veriyoruz, etrafımızdaki hava tehlikeli bir gerilimle dolu. "Bu senin lanet olası hatan." Suçluyor.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun! Bu yüzden benimle kalıyor. Bunu düzeltereğim. Kahrolası bir kahraman gibi araya girmene ihtiyacımız yok."

Beni gömleğimden yakaladı ve yüzüme vurdu. "Beni dinle, seni küçük serseri-"

Sonunda kontrolüm kırılıyor ve hissettiğim tüm şiddet ve hüsrana patlak veriyor. Onu kendimden uzaklaştırıp peşinden gidiyorum, kavgaya hazırım. Ona çarptığım anda ikimiz de yere düştük.

"Hayır! Dur, lütfen!" Anna'nın çaresiz yakarışı odayı dağıtırken, biz de birbirimizi sıkıştırmaya çalışıyoruz. Birbirimize sarılma mücadelemiz çok uzun sürmüyor ve birbirimizden ayrılıyoruz.

"İkiniz de kesin şunu." Cooper bizi ayırdı ve Ajan Davis beni geri çekti.

Jaxson ve ben birbirimize dik dik bakıyoruz, göğüslerimiz aynı kararlılıkla kabarıyor. Kesik kesik bir nefes sesi duyunca Anna'ya bakıyorum ve onun ağladığını, kalp acısının narin yüz hatlarını buruşturduğunu görüyorum. Bu beni bok gibi hissettiriyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Özür dilerim bebeğim, çok özür dilerim."

Yüzünü göğsüme gömüyor ve kollarını bana doluyor. "Neler oluyor Logan?"

Benim yüzümden ve bu lanet dava yüzünden sesinin bu kadar kaybolmuş ve korkmuş çıkmasından dolayı suçluluk duyuyorum.

Ben daha bir şey söyleyemeden Ajan Brooks konuştu, "Üzgünüm Bayan Roberts, ama bu konuda bilgi veremeyiz-"

"Kesinlikle yapamayız," diye karşı çıkıyorum. "Az önce olanlardan sonra bunu bilmeye hakkı var."

Cooper beni destekleyerek, "Haklı, öyle," diyor. "Hoşumuza gitse de gitmese de o artık bu işin tam ortasında."

Brooks'un gözleri kısılır, kimsenin ona karşı gelmesini istemez ama sonunda gönülsüzce başını sallayarak kabul eder.

"Gel otur, her şeyi açıklayacağım." Kanepeye oturuyorum ve onu tekrar kucağıma oturtuyorum, ona sarılma ihtiyacı duyuyorum. Derin bir nefes alarak ona her şeyi anlattım, ajanların ve Cooper'ın bana gelip onlar için gizli görev yaparsam ceza pazarlığı teklif ettikleri andan itibaren. Dövüşleri ve kuralları açıkladıktan sonra Ricketts'in finalden önceki son dövüşüm olduğunu söylüyorum ama o raundla ilgili ayrıntıları atladığımdan emin oluyorum. "Dün onu spor salonunun dışında bizi izlerken yakaladım. O olduğundan emin olana kadar bir şey söylemek istemedim. Doğrulandığında sadece antrenman yaptığım yeri gözetlediğini düşündüm ve seni korkutmak istemedim."

Ona her şeyi anlaması için bir dakika veriyorum. Tepkisini ölçmeye çalışıyorum ama yapamıyorum ve onun sessiz kargaşası beni çok endişelendiriyor. Bana bir şey sormak yerine ajanlara dönüyor, bakışları daralıyor. "Neden o?"

"Ne demek istiyorsun?" Brooks şaşkınlıkla sorar.

"Yani, bunu yapmak için neden onu seçtiniz? Neden gizli bir ajan koymadığınızı anlamıyorum. Seçebileceğiniz onca insan varken, neden onu seçtiniz?"

Cevap vermeden önce rahatsız bir şekilde kayıyor. "Kendimize göre sebeplerimiz var."

Anna çabuk kavırıyor, çünkü aptal olmadığı bir şey var. "İnanılmazsın." Sözleri alçak sesle ve daha önce ondan hiç duymadığım bir öfkeyle söyleniyor.

"Bakın, Bayan Roberts, ne düşünüyor olabileceğinizi anlıyorum ama-"

Bir anda ayağa fırladı. "Sakın bana saçmalıklarını yutturmaya kalkma!" Herkes onun bu çıkışına tepki gösterdi, özellikle de ben. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Eski bir mahkûma kirli işlerini yaptırıyorsun çünkü onun hayatı senin için ajanlarından birinden daha mı az önemli?"

"Bu doğru değil."

"Evet, öyle! Mesele tam da bu, ama yanılıyorsunuz, o gerçekten önemli. Onun hayatı bizim için, onu seven ve önemseyen insanlar için önemli,

ve şimdi senin lanet olası öz değerin yüzünden onun hayatı tehlikede. Senin de davanın da canı cehenneme!"

Odayı şaşkın bir sessizlik kaplıyor, sözleri beni şoke ediyor ama aynı zamanda göğsümde bir şeylerin yerinden oynamasına neden oluyor. Aynı şeyleri benim de düşündüğümü inkâr etmeyeceğim ama onun bunları dile getirdiğini duymak, onun için önemli olduğumu söylemek, onu öpüp başımdan atmak istememe neden oluyor.

Jaxson'a baktığımda onun da benim kadar şaşkın ama aynı zamanda gururlu olduğunu görüyorum. Cooper da hemen hemen aynı şekilde bakıyordu.

Sessizliği bozan Ajan Davis oldu. "Haklısınız, eski bir hükümlüyü istememizin bir nedeni var ama düşündüğünüz gibi değil. Orada bir ajanımızı kaybettik çünkü kimliği ortaya çıktı. Kimse Logan'ın polisle çalıştığından şüphelenmeyecektir. Ayrıca içeriden birini tanıyor, bu yüzden onu içeri almak daha kolay oldu ve dövüş yeteneği onu bizimkilerden çok daha nitelikli kılıyor. Bu dava bizim için önemli. Son ölüm raundunda pek çok hayat kaybedildi ve daha fazlasını istemiyoruz."

Gözle görülür şekilde gerilmesini izliyorum. "Son ölüm raundu mu?"

Kahretsin!

"Onuncu tur özel bir grup insan için düzenlenen bir etkinlik. Henüz kim olduğundan emin değilim, öğrenmemiz gereken de bu. O turda ölümüne dövüşüyorlar," diye açıklıyor Davis, davasına yardımcı olmadığının farkında olmadan. "Şimdi bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlıyor musun? Ona neden ihtiyacımız olduğunu?"

"Hayır, anladığım kadarıyla başka birini bulmanız gerekiyor çünkü o bu işi yapmıyor. Artık yapmıyor."

"Üzgünüm ama bunu yapamayız, neredeyse işi bitti. Son raunda kadar sadece bir raunt kaldı."

"Bunların hiçbiri umurumda değil. Ben onu önemsiyorum!" diye bağırıyor. "O adam az önce bana, bunu yapmaya devam ederse erkek arkadaşımın cesedini parçalar halinde bana teslim edeceğini söyledi. Bunu anlıyor musun?" Sözleri boğazımda düğümleniyor ve lanet kalbimi ikiye bölüyor.

Onu tekrar üstüme çekiyorum. "Her şey yoluna girecek bebeğim, söz veriyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Hayır, değil. Bunların hiçbiri iyi değil." Bana döndü, bakışları yalvarıyordu. "Lütfen Logan, bunu yapma, sana yalvarıyorum. Hayatını riske atmaya değmez."

Keşke ona bunun sözünü verebilseydim. Bu şekilde incinmemesi için

her şeyi yapardım ama yapamam. "Üzgünüm ama onlara söz verdim." Söz vermek üzere.

ama ona izin vermedim. Yüzünü tutuyorum ve çok özlediğim sıcak gözlerine bakıp ona gerçeği söylüyorum. Sesimi alçak tutuyorum ki beni sadece o duyabilsin. "Bunu yapmalıyım Anna, oraya geri dönmek istemiyorum." Bunu ona itiraf etmekten, bu kadar zayıf görünmekten nefret ediyorum ama anlamasına ihtiyacım var. O yere geri dönmektense ölmeyi tercih ederim.

Sözlerim kaydedildi. Bir hıçkırıkla alnını benimkinin üzerine koymadan hemen önce gözlerine keskin bir acı çarpıyor ve bu beni kahrediyor.

"Şşş, sorun yok." Dudaklarımı ıslak yanağında gezdiriyorum ve düşen gözyaşlarını yakalıyorum. "Bana hiçbir şey olmayacağına söz veriyorum. Bunu yapabilirim Anna ve o orospu çocuğu bu gece sana yaptıklarının bedelini ödeyecek."

"Onun güvenliğini sağlamak için neler yaptığınızı bilmek istiyorum." Ajanları sorgularken kafam Jaxson'a kayıyor.

"Merak etmeyin, biz hallederiz," diyor Davis, ses tonunda kızgınlık var.

Jaxson'ın ajanın fırçası karşısında çenesini sıktığını, gözlerini öfkenin kapladığını görüyorum. Bu iyi bildiğim bir bakış. Davis bilinmeyen bir bölgeye giriyor. Daha nazık olsaydım onu uyardırdım ama yapmamaya karar verdim, bir çentik aşağı çekilmesi gerekiyor.

"Senden istediğim bu değildi."

"Sana cevap vermiyorum, SEAL çocuğu, o yüzden kendi lanet işine bak." "Uh oh," diye fısıldar Anna, başına gelecekleri bilmektedir.

Jaxson bir anda ajanı boğazından tutup duvara yasladı.

Cooper, ortağını kurtarmak için ilerleyen Brooks'un önüne geçer.

"Beni dinle, seni kibirli pislik. Bu çocuklar benim işim, o yüzden sorularıma cevap ver ve kendini beğenmiş saçmalıklarını göm yoksa ben seni gömerim, anladın mı?"

Çocuk olmaktan çok uzak olduğumuzu belirtmek istiyorum ama bunu başka bir zamana saklamaya karar veriyorum çünkü Davis'e haddini bildirmekten oldukça keyif alıyorum. Adam bazen tam bir pislik olabiliyor.

"Pekala, Jaxson, bu kadar yeter. Bırak şimdi." Jaxson Davis'i ayağa düşürür ve Cooper'ın onu çekmesine izin verir.

"Delirdin mi sen?" Davis kekeliyor.

"Bunu hak etmiştin ve bunu biliyorsun." Cooper haklı, o yaptı ve ajan da bunu biliyor.

Davis ters ters bakarak ayağa kalkar ve Jaxson'ı işaret eder. "Bu senin tek serbest geçiş hakkın, bir dahaki sefere seni içeri tıkarım."

Jaxson homurdanıyor. "Beni korkutamazsın, seni küçük pislik. Güç triplerini al ve kışına sok."

"Tanrım, Jaxson, çeneni kapatır mısın?" Cooper burnunun kenarını çimdikliyor. Stresli olduğunda sık sık yaptığı bir şey.

"Bu sizi ilgilendirmeyen federal bir dava. Cevap talep etmeye hakkınız yok."

Bu sidik yarışından bıktığım için araya girmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdim. "Soru sormak için her türlü hakkı var. Az önce saldırıya uğrayan onun kız kardeşi ve ihtiyacınız olan bilgileri alabilmem için bu dövüşleri yaşamama yardım eden kişi de o. Bu yüzden kimin daha büyük aleti olduğunu ölçmek yerine burada önemli olan şeye odaklanalım, o da Ricketts. Anna'yı dahil ederek bu işi tamamen yeni bir boyuta taşıdı ve bunun bedelini ödemesi gerekiyor."

"Katılıyorum," diyor Cooper, her zamanki gibi beni destekliyor, bunu takdir ediyorum.

Davis ve Brooks sonunda kafalarını kışlarından çıkardılar. "Dinleyin, henüz bir şey yapamayız, dövüş bir hafta içinde. Dövüş bittikten sonra onun icabına bakarız ama ondan önce olmaz. Yapamayız, bu her şeyi tehlikeye atar. Bu arada güvende olmak için Bayan Roberts'ın başına birini koyacağız."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi.

"Ben mi? Peki ya Logan? Tehlikede olan o."

Anna'nın endişesi karşısında başımı sallıyorum. "Ben iyiyim bebeğim, kendi başımın çaresine bakabilirim ve o da bunu biliyor. Bu yüzden bana değil sana geldi."

"Katılıyorum," diyor Brooks. "Tehlikede olduğunu sanmıyorum. Bu bir korkutma taktiği idi çünkü Ricketts düşeceğini biliyor. Şimdilik plana sadık kalıyoruz ama dediğim gibi, dövüşten sonra icabına bakılacak."

Tabii önce ben onu öldürmezsem, ama bu düşünceyi kendime saklıyorum.

"İrtibat halinde olacağız. Başka bir şey olursa bizimle temasa geçin," der Davis. Ajanlar çıkarken Davis, Jaxson'a son bir kez küçümseyen bir bakış fırlatır.

"Tanrım, federallerden nefret ediyorum. Bir avuç kibirli puştan başka bir şey değiller," diye mırıldanıyor Cooper.

Jaxson'ın gözleri benimkilere dikilmişti ve ben de onun bakışlarını tutarak kendimi emin olduğum kavgaya hazırlıyordum. "İkiniz de benimle eve gelin."

Bunu söylemesini beklemediğim için gözlerimi kırptırıyorum ve bu

fikri hızla reddediyorum. "Hayatta olmaz, senin evine gitmiyorum. Julia ve Annabelle oradayken olmaz." O daha tartışmadan Anna'ya dönüyorum. "Belki de gitmelisin, sadece güvende olmak için. En azından

kavga bitene ve polisler Ricketts'ı yakalayana kadar." Ağzımdan çıkan her kelimededen nefret ediyorum ama en iyisini yapmaya çalışıyorum. Anna'yı hayatım pahasına korurum ama eğer bu bir korkutma taktiği değilse ve ben bir hedefsem, bu iş bitene kadar Jaxson'ın evinde daha güvende olur.

"Hayır, seni bırakmıyorum."

Jaxson, "Anna, en iyisi bu," diye söze başlıyor ama Anna onun sözünü kesiyor.

"Hayır, onu bırakmayacağım." Bana dönüyor, kararlılık bakışlarını ateşliyor. "Ciddiyim Logan, beni kendinden uzaklaştırma, bir daha olmaz." Sözleri beni dört yıl önce hapishanedeki o güne geri götürerek bir ton tuğla gibi çarptı. "Lütfen," diye fısıldıyor, "bunu bana bir daha yapma."

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum. "Yapmayacağım, bu sadece bir öneriydi. Eğer benimle kalmak istiyorsan bunu başarabiliriz."

Başını rahatlamış bir şekilde benimkinin üzerine bırakıyor. "Teşekkür ederim."

"Lanet olsun!" Jaxson küfrediyor, karardan memnun olmadığı belli, olmayacağını biliyordum.

Anna ona doğru gider ve kollarını beline dolar. "Lütfen anlamaya çalış, onu bırakamam ve bırakmak da istemiyorum. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun Jaxson. Onunla birlikte olmaya ihtiyacım var."

Yumuşak sözleri karnıma bir yumruk gibi çarptı. Onun da benim kadar bana ihtiyacı olduğunu bilmek içimde bir şeyleri serbest bıraktı. Sıkı sıkıya kilitlenmiş ama şimdi daha rahat nefes almamı sağlayan bir şey.

"Sadece endişeleniyorum evlat, sana bir şey olmasını istemiyorum."

Tam ona buna izin vermeyeceğimi söyleyecektim ki o benden önce davrandı. "Logan bana bir şey olmasına izin vermez."

Bu ifadenin inandırıcılığı içimde başka bir değişime neden oluyor. Sadece onunla ilgilenecek kadar bana güvendiği için değil, aynı zamanda bunu yapmak için Jaxson yerine beni seçtiği için de mutluyum. Her ne kadar aralarındaki ilişkiye anlayış göstermeye çalışsam da, onun gittiği kişi olmak, onu koruması için güvendiği kişi olmak istiyorum. Bir kez olsun onun kahramanı olmak istiyorum, Jaxson'ın değil.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Logan'la ya da okulda olmadığım zamanlarda spor salonuna ya da senin evine gelmeme ne dersin?"

Zaten ona yaptıracağım şey de tam olarak buydu, ama mümkün olan her an yanımda olacak.

Jaxson'ın pes etmeye yakın olduğunu söyleyebilirim ama onu ikna etmek için bir kez daha deniyor. "Evimde silahlarım var."

Homurdanıyorum. "Ben de öyle."

"Ne? Senin nasıl silahın olur?" Cooper soruyor ama bana konuşma fırsatı vermiyor. "Biliyor musun, buna cevap verme, bilmek istemiyorum. Tanrım, biri yasadışı lanet silahlara sahip, diğeri de lanet federallere tehditler savuruyor. Yemin ederim, siz pislikler midemi bulandırılıyorsunuz."

"Beni bulaştırdıkları bu pislikten kendimi koruyacak bir şeyim olmayacağını mı düşündün gerçekten? Bunun yasadışı olduğunu nereden biliyorsun, belki de değildir."

Bana şaka yapıyor olmalısın bakışı attı. Omuz silktim, denemeye değerdi. Gerçeği söylemek gerekirse, bunun çok uzun süreceğini biliyordum ve bir tane için onay alma şansımın sıfıra yakın olduğunu düşündüm. Yapmam gerekeni yaptım, korumasız bir şekilde hazırlıksız yakalanmamın imkanı yoktu.

Bir daha asla.

"Onunla olamadığın zamanlarda seni yanımda istiyorum. Anladın mı?" Jaxson Anna'ya şöyle diyor, talebi beni düşüncelerimin gitmek üzere olduğu yerden koparıyor.

"Söz veriyorum."

Cooper bana doğru yürüdü. "Federallere yardım ettiğini ve plana uyman gerektiğini anlıyorum ama unutma, hiçbir şey senin hayatından daha önemli değil, özellikle de bu dava. Eğer bir şeyler doğru gelmiyorsa, o planı bozarsın. Kendini içinden çıkamayacağın bir duruma sokma." Başımı sallıyorum ve o da bana elini uzatıyor. "Bana ihtiyacın olursa numaram sende var."

"Teşekkürler." İnsanların arkamı kollamasına alışık değilim. Her zaman tüm sorumluluğu üstlenen ben olmuşumdur ve genelde böyle olmasını severim ama şu anda onun yardımını takdir ediyorum. Ona çalıştığım ajanlardan çok daha fazla güveniyorum.

Son bir veda ile ikisi de kapıdan çıkıp gidiyorlar ve Anna ile beni yalnız bırakıyorlar. Beni tereddüt ile izliyor, gözleri bu geceki olaylardan dolayı yorgun ve perili görünüyor.

"İyi misin?" Sorunun ne kadar aptalca olduğunu fark etmeden önce ağzımdan kaçırdım.

"Evet, sanırım öyle. Sadece yorgunum." Boğazını temizliyor. "Um, şimdi fark ettim ki ikimizin de araçları burada değil ve benim bu gece için hiçbir şeyim yok." "Bütün bunları sabah düşünürüz. Yedek bir diş fırçam var.

kullanabilirsin ve giymek için benim bir şeyimi ödünç alabilirsin."

Başını sallıyor. "Tamam, teşekkürler. Duş almamın bir sakıncası var mı?"

Onu duşumda düşününce sikim anında kabarıyor, ama olanlardan sonra

şimdi zamanı olmadığını bildiğim için bastırmaya çalışıyorum.

"Evet." Sesim sert, iyi niyetime ihanet ediyor. Gidip ona bir çift eşofman ve tişörtlerimden birini, ardından da bir havlu alıp banyoya götürüyorum. Kapıyı kapattığında ve duşun açıldığını duyduğumda, zaten sert olan aletim bir orospu çocuğu gibi zonkluyor.

Başımı sallayarak sigara içmek için balkona çıkıyorum, içimdeki gerginliği hafifletmeye ihtiyacım var. Bu lanet olası uzun bir gece olacak.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anna

Banyodan çıkarken kendimi biraz daha dinlenmiş hissediyorum ama bu geceki olaylardan daha az rahatsız olmuş değilim. Hâlâ her şeyi kafamda toplamakta zorlanıyorum.

Oturma odasına girdiğimde boş buluyorum ama balkon kapısının açık olduğunu fark ediyorum. Oraya doğru yürürken, kafamı dışarı uzattığımda Logan'ın bir sandalyede oturmuş sigara içtiğini ve düşüncelere dalmış olduğunu görüyorum. Bu anı onu tanımak için kullanıyorum, buruşuk, dağınık saçlarından sıkıntılı ifadesine kadar, her zaman tanıdığım kendinden emin, kendinden emin adamdan ziyade kaybolmuş görünüyor. Önündeki dünyaya bakarken sırtının binaya dönük olduğunu da fark ediyorum. Gittiği yıllar içinde onda bir şeyler değişmiş. Hâlâ eski halini görüyorum, her zaman temkinliydi ama şimdi... daha mı sert? Bunun için doğru kelimeyi bilmiyorum ama bu kalbimi acıtıyor.

Sanki bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi bana bakıyor ve sıkıntılı ifadesi yumuşuyor. "Hey, her şeyi yolunda buldun mu?"

"Evet, öyle yaptım, teşekkür ederim," diye sessizce cevap veriyorum, hâlâ sadece başım kapının arkasından görünüyor.

"Buraya gel, Anna. Güzel bir gece ve temiz havanın tadını çıkarıyorum." "Aldığın hava pek de temiz sayılmaz." Bunu alaycı bir şekilde söylememe rağmen tekrar sigara içmeye başlamasından gerçekten nefret ediyorum.

Kalbimin göğsümde çarpmasına neden olan o seksi sırtışını takınıyor. "Touché." Sigarasından son bir nefes çekip söndürüyor. "İşte, şimdi buraya gel."

Etrafını saran yarım duvar nedeniyle balkonu çoğunlukla özel olsa da, yine de dışarı çıkmadan önce etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için kontrol ediyorum. Logan'ın sırtışı kayboluyor ve bakışları yarı çıplak bedenimde gezinirken ateşe dönüşüyor. Onun ateşli bakışları altında kayıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Uh, pantolonun uymadı. Büzgüsünü olabildiğince sıkıtiğimde bile yine de düştü."

Gözleri yavaşça yukarı kalkıp benimkilerle buluşuyor. "Neden gerginsin?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı. Duygularımı daha iyi sakladığımı ummuştum ama sanırım saklayamamışım. "Çünkü korkuyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

Suçluluk duygusu gözlerinde parlıyor. "Olmana gerek yok, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Kendim için korkmuyorum, senin için korkuyorum."

İfadesini çözemiyorum ama aramızdaki gece havasında bir şey değişiyor, kalp atışlarımı hızlandıran bir şey. Elini bana doğru uzattı. "Buraya gel."

Almak için uzandım ve beni hızlı bir hareketle kaldırıp üzerine oturtmadan önce kendine doğru çekti. Bu beklenmedik hareket karşısında nefesim boğazımda düğümleniyor ve bacaklarımın arasındaki ereksiyon hissiyle bir iniltiyi bastırıyorum.

Beni kendine yakın tutarken sert bakışları benimkilere kilitleniyor. "Bana hiçbir şey olmayacak bebeğim, söz veriyorum."

Keşke ben de onun kadar kendime güvenebilsem ama o adamın korkunç tehdidini aklımdan çıkaramıyorum. "Seni bunun için kullanmalarından nefret ediyorum." Nefret etmekten de öte, bu konuda çok öfkeliyim.

Omuz silkiyor. "Sonunda hepimiz için işe yarıyor."

"Oraya geri dönmek zorunda olmadığın için mi?" Bana daha önce söylediği sözleri hatırlayarak usulca soruyorum, gözlerindeki çaresizlikten kalbimin acıyla çarpmasına neden olan sözleri.

"Evet, çünkü bu bana kendimi affettirme şansı da veriyor."

Başımı merakla eğiyorum. "Ne demek istiyorsun? Robert'la olanlar için mi?"

Başını sallıyor. "Birazcık. Sanırım bir parçam onlara yardım ederek herkesin düşündüğü gibi bir katil olmadığımı kanıtlayabileceğimi düşünüyor."

İyi bir insan olduğunu kanıtlama ihtiyacı hissetmesinden nefret ediyorum. Elimi uzatıp yüzünün yan tarafını tutuyorum. "Sen katil değilsin, olanlar bir kazaydı. Kötü olan oydu Logan, sen değil."

Bana bakıyor, bileğimi çevreleyip avucuma bir öpücük kondururken gözleri çok yoğun. "Sahip olduğum en önemli kefarete bu değil."

"Oh?" Aniden kuruyan boğazımın arasından fısıldıyorum. "O zaman ne?" "Sen."

Cevabının bu olacağını tahmin etmeme rağmen yine de beni derinden sarsıyor. Keskin bir nefes aldım ve başımı onunkinin üzerine bıraktım,

gözlerim

İçimde savaşılan duygu fırtınasına kapanıyorum. Kabarmaya çalışan pişmanlıkla savaşıyorum, kalbim birlikte kaybettiğimiz onca zaman için acıyor.

Logan'ın elleri saçlarıma dolanıyor ve bizi birbirimizden sadece bir nefes uzakta tutuyor. "Bizi düzelteceğim, Anna. Her şeyi yeniden yoluna koyacağım ya da bunu denerken öleceğim."

O daha fazlasını söyleyemedi ağzım onunkini buluyor. Bu geceki tüm korku ve hayal kırıklığı, birbirimizi içimize çekerken ikimizin de çaresizliğini körüklüyor. Ellerim yüzünü çevrelerken, onunki beni daha da yaklaştırmak için popomu kavırıyor, ama yeterince yakın değil. Aramızdan tişörtüne uzanıyorum ve onu yukarı çekiyorum. "Çıkar şunu, seni hissetmem gerek." Onun her şeyini, her parçasını hissetmeliyim. Bu gece beni almakla tehdit eden anıları silmesi için ona ihtiyacım var. Bunu benim için yapabilecek tek kişi o.

Öpüşmeye sadece gömleklerimizi çıkaracak kadar ara veriyoruz, sonra tekrar birbirimize dönüyoruz, ağız ağıza, ten tene. Benim nefesim ve onun iniltisi birbirine karışırken vücudumdaki her sinir ucundan elektrik fışkırıyor.

"Çıplak tenini benimde hissetmeyi seviyorum," diye itiraf ediyorum, öpüşürken nefes alıyorum.

"Ben de bebeğim. Seninle aynı havayı solumayı seviyorum."

Sözleri kalbimi ısıtıyor ve kalçalarım daha yakın olmak için sallanıyor. Ellerim aceleyle kot pantolonunun düğmesine gidiyor. Bir hırıltıyla pantolonunu çözmeme yardım ediyor ve kendini serbest bırakıyor. Pürüzsüz, sert sikini iki elimle kavırıyorum ve kalçalarını sıkı kavrayışıma doğru pompalıyor. Ondaki çıkan çiğ ve vahşi ses, onun da benim dokunuşum için benim kadar çaresiz olduğunu kanıtlıyor.

"Bir dahaki sefere sana sahip olduğumda, tatlı vücudunun her santimini yeniden keşfetmek için zaman ayıracağıma yemin ettim. Ama lanet olsun, şu anda yapamam, sana çok ihtiyacım var."

"Sana daha çok ihtiyacım var," diye nefes alıyorum.

"Mümkün değil." Bununla birlikte külotumu bedenimden ayırıyor ve ciğerlerimdeki nefesi kesen tek bir hamleyle içime dalıyor.

"Aman Tanrım!"

"Kahretsin, Anna, mükemmelsin." İnliyor. İkimiz de kıpırdamadan duruyoruz ve bir anlığına onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunun tadını çıkarıyoruz. Şu anda bundan ve birbirimizi nasıl tamamladığımızdan başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Birlikte mükemmeliz," diye fısıldıyorum.

"Bu doğru bebeğim, nedenini bilmek ister misin?" Bana söylemesini bekliyorum. "Çünkü sen benimsin, hep benim oldun. Her lanet parçan bana ait."

"Evet." Bunu itiraf etmek benim için korkutucu bir şey, özellikle de beni kendinden uzaklaştırdıktan sonra ona tekrar şans verirken, ama sonuçta gerçek bu. Kalbim her zaman ona ait olacak; yaşanan her şey sadece bunu kanıtladı.

"Aynen öyle. Ve kimse bununla dalga geçemeyecek. Bir daha *kimse* seni benden uzak tutamayacak."

"Söz mü?" Hissettiğim kadar savunmasız bir sesle soruyorum. Bana bu konuda söz vermesine ihtiyacım var çünkü onu ikinci kez kaybedersen hayatta kalamayacağımı biliyorum.

Cevap vermek yerine, bir elini boynuma doluyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor. Ruhumun derinliklerine dokunan uzun, güçlü bir öpücük. "Evet bebeğim, söz veriyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma karşı. Elleri göğüslerimi avuçlamak için hareket ediyor ve başparmakları sert meme uçlarımla üzerinde gezinerek benden bir inilti çıkarıyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet."

"Bu güzel meme uçlarını ağzıma almamı ister misin?"

Onun müstehcen sözleri karşısında içimden bir inilti geçiyor. "Evet."

Eğiliyor ve işkence görmüş bir tomurcuğu ağzına alıyor, içime kadar hissettiğim güzel bir acıyla sınırlanan bir basınçla emiyor. Başım bir çığlıkla geriye düşüyor ve parmaklarım onun buruşuk saçlarını öyle sıkı kavırıyor ki, tellerini kopardığımdan emin oluyorum. Ondaki kaçan hırıltıya bakılırsa, umursamadığını varsayıyorum. Her bir göğsüm arasında gidip geliyor, onlara özledikleri ilgiyi gösteriyor; bedenimi sadece onunla bildiğim doruklara çıkarıyor. Yanmaya daha fazla dayanamadığımda, çıplak ayaklarımı serin çimentoya koyuyorum ve şaftının ucu içime girene kadar yükseliyorum, sonra tekrar aşağı iniyorum.

Vücudumda bir his patlaması yaşanıyor ve Logan bir iniltiyle başını binanın üzerine bırakıyor. "Evet, işte benim kızım. Tekrar yap bebeğim." Parmaklarıyla kalçalarımı kavırıyor ve bana rehberlik ediyor. Tekrar yapıyorum, yavaşça parmak uçlarıma kadar yükseliyorum, sonra tekrar sertçe üzerine düşüyorum, onu içimde mümkün olduğunu düşündüğümde daha derine sokuyorum. Bunu defalarca yapıyorum, her seferinde içimde zevk patlamaları yaşıyorum. Logan kendini tutuyor, beni bırakıyor

Ta ki daha fazla dayanamayıp içime girene kadar. Keskin bir nefes çekiyorum ve kendimi sabitlemek için omuzlarına tutunuyorum.

Kıpırdamıyor. "Bu iyi mi?"

Başımı sallıyorum, çünkü şu anda konuşacak durumda değilim, ama bu onun için yeterince iyi değil.

"Söyle bana Anna, sorun olmadığını söyle. Seni becermemi istediğini söyle." Kuru dudaklarımı yalayıp fısıldıyorum, "Beni becermeni istiyorum."

Bir hırıltıyla tam olarak bunu yapıyor. Tekrar tekrar içime dalıyor. Ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor, itişlerinin yoğunluğu beni suskun bırakıyor. Can havliyle ona tutunurken tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum.

"Evet. Tırnaklarını hissetmeme izin ver bebeğim, beni işaretle."

"Logan." İnliyorum, karnım yaklaşan orgazmımla gerilmeye başlıyor.

"Bana bak, Anna." Komutuyla gözlerim açıldı, kapalı olduklarını fark etmemiştim bile. "Sikime boşalırken o güzel gözlerini görmek istiyorum."

Sözleri, lezzetli saldırısıyla birlikte beni uçurumun kenarına getirdi. Alnımı onunkinin üzerine koyuyorum ve o da beni ağzına çekiyor, coşku çığlıklarımı yutuyor. Zevkimin ortasında onun hareketsiz kaldığını ve kendi salıverilişini inleyerek haykırdığını hissediyorum. Yüzümü boynuna gömüyorum ve ikimiz de nefesimizi tutmaya çalışırken onu yakınımda tutuyorum. Hafif bir rüzgâr esiyor ve ısınan tenimde tüylerimi diken diken ederek bana dışarıda olduğumuzu hatırlatıyor.

"Aman Tanrım. Az önce dışarıda seks yaptık ve muhtemelen herkes bizi izliyor." Artık tutkunun sancıları içinde olmadığımıza göre, bu düşünce içimde panik yaratıyor.

Logan kıkırdıyor, belli ki benim hissettiğim eziyeti hissetmiyor. "Kimse bizi göremez. Karşımızdaki bina penceresiz bir depo."

Cesaretimi toplayıp arkama bakıyorum ve söylediklerinin doğru olduğunu görüyorum. Ayrıca her şeyin sessiz ve boş olduğunu görmek için karanlık ara sokakta hızlı bir tarama yapıyorum.

Logan'a döndüğümde yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Gerçekten birinin benim olanı görmesine izin vereceğimi mi düşündün? Pek çok sapkınlığa açığım ama birinin sevgilimi sikerken beni izlemesine izin vermek bunlardan biri değil."

Sözleriyle midem bulanıyor, ne tür sapıkça şeylerden bahsettiğini merak ediyorum. Kıkırdarak eğiliyor ve bana sert bir öpücük veriyor.

"Hadi, içeri girelim de gecenin geri kalanında seninle kollarımda uyuyabileyim."

"Kulağa cennet gibi geliyor. Ama bu sefer sabah benden gizlice kaçmak yok."

"Bu sefer değil bebeğim," diye söz veriyor beni içeri taşıırken. Temizlenmek için banyoya girmeden önce bana temiz bir gömleğini daha veriyor. Külotumu paramparça ettiği için bir çift boxer külotunu da çaldım. Düşüncesi bile karnımda kelekler uçuşmasına neden oluyor.

Dışarı çıkıp odasına girdiğimde çoktan yatağa girmiş, yorganını geriye çekmiş beni beklediğini görüyorum. Küçük alan, bir yatak ve şifonyer dışında tamamen çıplak, yatak duvara yaslandığı yerden yersiz görünüyor. Aklıma takılan neden sorusunu bir kenara itiyorum. Bulduğumuz rahat havayı hiçbir şeyin bozmasını istemiyorum. Küçük bir gülümsemeyle yanına doğru yürüyorum ve sürünerek yanına giriyorum. Beni kendine doğru çekiyor, böylece vücutlarımız aynı hizada ve yüzlerimiz sadece bir nefes uzaklıkta oluyor.

Elini yüzüme koyarak başparmağını gözümün altına sürüyor. "Konuş benimle."

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Bana seninle ilgili her şeyi, kaçırdığım her şeyi anlat ve tek bir şeyi bile atlama. Seni herkesten daha iyi tanımak istiyorum."

Beni hâlâ herkesten daha iyi tanıdığının farkında değil çünkü kimse bana onun sahip olduğu gibi sahip olamadı - ne kalbime ne de bedenime. "Uzun zaman geçtiğini düşünürsek sana anlatacak çok şeyim olduğunu düşünebilirsin ama yok. Ben hâlâ sıkıcı Anna'yım." Ortamı yumuşatmak için gönülsüzce şaka yapıyorum ama umduğum gibi gülümsemiyor.

"Sen asla sıkıcı olamazsın, Anna. İster yemek ye, ister gül, ister oku ya da uyu, seni tamamen büyüleyici buluyorum."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Kelimelerle aran çok iyi, bunu biliyor muydun?" "Sadece sana gelince."

Onun itirafı gülümsememi yaydı. Asıl sorusunu düşünüyorum ve nereden başlayacağımı merak ediyorum. "Mezun olduktan sonra Summerland'de kalmamaya karar verdim. Yaz için Jaxson ve Julia'nın yanına taşındım. Babam bazı torpillerle beni Charleston Üniversitesi'ne transfer ettirmeyi başardı, böylece okul başlayana kadar onlarla yaşadım." Neden ayrıldığım ile ilgili kısmı atlıyorum, eminim biliyordur ve bu konuyu deşmek istemiyorum.

"Hoşuna gidiyor mu? Psikoloji yani."

Başımı salladım. "Evet, öyle. İş yükü bazı günler gerçekten ürkütücü, aslında çoğu gün" diye gülümseyerek itiraf ediyorum. "Ama çok seviyorum. Hangi alana girmek istediğime karar vermem biraz zaman aldı ama danışmanlıkta karar kıldım. İnsanlara gerçekten yardım etmek istiyorum, belki benim yaşadıklarımı yaşayanlara bile." Omuz silkiyorum.

"Bu gece geçirdiğin panik atak oldukça kötüydü," diye temkinli bir şekilde başlıyor, sert bakışları yumuşak ses tonuyla çelişiyor. "Ne zaman geri geldiler?"

"Sen ilk gittiğinde," diye itiraf ediyorum sessizce. Onsuz uyumak zorunda kaldığım ilk geceden itibaren başladığını paylaşmaya zahmet etmiyorum, bunun sadece onu daha kötü hissettireceğini biliyorum. "Ama sonunda onları kontrol etmenin bir yolunu buldum ve bu geceye kadar iyiydim." Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. "Bundan nefret ediyorum. Beni uzun zamandır gömülü olan tüm o anıların geri gelmesine neden olacak kadar korkutmasından nefret ediyorum. Onlara karşı tamamen çaresizdim."

Çenesi öfkeyle bükülüyor ve gözlerinde suçluluk duygusu parlıyor. "Bu pisliğe bulaştığın için üzgünüm Anna. Bunun olmasını hiç istemezdim."

"Biliyorum. Bu senin hatan değil, diğer insanların davranışlarını kontrol edemezsin."

Bana inanmadığını söyleyebilirim, ama daha fazlasını söyleyemeden tekrar konuşuyor. "Anıların şimdi nerede?"

Ona bakıyorum ve gerçeği söylüyorum. "Gitti, senin sayende."

Bana kısa bir öpücük vermeden önce yüz ifadesinden rahatlama akıyor. "Güzel, şeytanlarını her zaman kovalayacağım bebeğim."

"Belki bir gün seninkini kovalamama izin verirsin."

Gözleri kapanmadan ve alnını benimkine dayamadan önce bakışlarında acı verici bir şey parlıyor. "Biliyorsun Anna, senin yanında olmak bile onları sakinleştiriyor."

Bunu söylediğini duymak beni daha iyi hissettirmeli ama hissettirmiyor. Onların *susturulmasını* değil, gitmelerini istiyorum ve bunca zaman sonra hala bunu yapmama izin vermemesi canımı acıtıyor.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Anna

Logan ve ben, Charleston ile Sunset Körfezi arasında yer alan White Corals Edge plajına yanaştık. Son birkaç gün gerginlik içinde geçti. Logan'ın katlanmak zorunda kaldığı ağır eğitim ve herkesin ruh halini bozan gerginlik arasında hepimizin bir molaya ihtiyacı vardı. Bu yüzden Julia sahilde bir gün geçirmeyi önerdiğinde hevesle kabul ettim. Buna ihtiyacımız var, eğlenmek ve gevşemek için bir gün, çünkü dövüş hızla yaklaşıyor ve benim tek yaptığım endişelenmek. Bunu Logan'dan saklamaya çalışıyorum, bunu yapmak zorunda olduğunu biliyorum ama çok zor, gerçekten çok zor.

Arka koltuktan plaj çantamı kaptığım gibi FBI'ın Logan için kiraladığı yeni kamyonetten aşağı atlıyorum ve beni bekleyen kollarına atılıyorum. Kapıyı çarpıp beni kapıya yapıştırıyor, sonra da üzerime bir öpücük konduruyor.

Geri çekildiğinde ikimiz de nefessiz kalmıştık. "Bu ne içindi?" Gülümseyerek sordum.

"Çünkü bu sundress'in altında ne olduğunu gördüğümde kendimi kontrol edemeyeceğimi biliyorum ve Jaxson etrafta olduğu için bu konuda hiçbir şey yapamıyorum."

Kıkırdıyorum. "Doğru, ayrıca etrafta çocuklar olacak." Yakınına eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Ama söz veriyorum bunu daha sonra telafi edeceğim." Yorumumun ardından dudağını dişlerimin arasına alıyorum ve bunun onu hâlâ çıldırtıp çıldırtmadığını merak ediyorum.

Ondan alçak bir hırıltı çıktığında cevabımı alıyorum. Eli yılan gibi elbisemden yukarı çıkıyor ve kışımı avuçlarken inliyorum. Tam tedbiri elden bırakmak üzereyken, ismimi haykıran çocukların sesi bizi ayırıyor. Logan beni ayağa kaldırıyor ve en sevdiğim küçük insanları selamlamak için kollarımı açarak diz çökmeden önce elbisemi hızla düzeltiyorum.

Önce Annabelle ve Hope yanıma geldi. İkisinin de minik bedenlerini kucaklamak için çekiyorum, sonra uzanıp Parker ve Beckett'ı öpüyorum.

Yanaklar. Beckett'ın yüzü her zamanki gibi kızarıyor ama Parker bunu hemen yutuyor. "Benim en sevdiğim ufaklıklar nasıl?"

"Harika," diye yanıtlıyor Annabelle. "Annemle babamın oynamamız için getirdikleri şeyleri görmeye gelmelisin. Kumdan kaleler inşa ediyoruz."

"Ve çamurdan turtalar yapmak," diye ekliyor Hope.

"Kulağa eğlenceli geliyor." Çocuklara bakıyorum. "Peki ya siz çocuklar, siz ne yapıyorsunuz?"

"Kız kardeşime çamurlu turtalarını yedirmeye çalışıyorum." Parker bir kahkaha atıyor ve Beckett da ona katılıyor, iki çocuk da bunu komik buluyor.

Baba oğul gibi.

Ancak Hope bunu o kadar komik bulmuyor. Bana bakıp başını sallamadan önce en iyi bakışıyla, "Bir daha denersen pişman olursun," diyor. "Çocuklar beladan başka bir şey değil."

Bir kahkaha patlattım. "Bu doğru, ama onlar olmadan ne yapardık?" "O olmasaydı ağzımda çok daha az kum olurdu," dedi. diyor, ikiz kardeşine başparmağını sallayarak.

Parker uzanıp kızın saç örgülerinden birini çekerken Beckett kaçmadan önce küreği kızın elinden alır.

"Hey! Buraya gel!" Küçük bacaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde peşlerinden koşuyor.

Başımı sallayıp ayağa kalkıyorum ve Annabelle'in elini tutuyorum. "Pekâlâ küçük kardeşim, Logan ve bana partinin nerede olduğunu göster." Logan'ın eline uzanıyorum ve onu çözemediğim bir ifadeyle bana bakarken buluyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Elimi tutuyor ve bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurmak için kaldırıyor. "Her şey yolunda."

Annabelle beni ileri itiyor. "Hadi aşk kuşları, bu taraftan." O anda sesinin babasına ne kadar çok benzediğine kıkırdıyorum ve bizi gruba doğru götürmesine izin veriyorum.

Biz yürürken Jaxson bize ters ters bakıyor. "Beş dakika önce geldiğinizi düşünürsek yeterince uzun sürdü," diye homurdanıyor, açıkça küçük öpüşme seansımızı ima ediyor.

Eğilip yanağından öpmeden önce gözlerimi deviriyorum. "Sana da merhaba, seni huysuz." Homurdanmasını duymazdan geliyorum ve Kayla ile Cooper'ın yanına gitmeden önce eğilip Julia'ya sarılıyorum. Kayla'nın kucağında oturan Ella'nın tatlı sarışın başına bir öpücük bırakıyorum. Daha iki yaşında ama onun kadar güzel olacağı belli.

Annesi gibi. Sonra Sawyer ve Grace'e doğru ilerliyorum. Sawyer beni hazırlıksız yakalıyor ve her zaman yaptığı gibi saçlarımı karıştırarak beni üstüne çekiyor.

Ona tokat atıyorum ama gülmekten kendimi alamıyorum. "Tanrım, çok sinir bozucusun. Çocukların için daha iyi bir örnek oluşturmalsın. Oğlun da senin izinden gidiyor ve kız kardeşine eziyet ediyor."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, çamurdan turtalarını yapmakta olan Hope'tan sinirli bir hırıltı yükseliyor. "İşte bu kadar! Bu son uyarınızdı çocuklar." Kendisinden daha büyük bir su tabancasını kapıldığı gibi ayağa kalkıyor ve gülmekte olan Beckett ve Parker'ın peşine düşüyor.

"Kendi başının çaresine bakabilir, ayrıca erkek kardeşlerin yapması gereken de budur," diyor Sawyer. "İnanın bana, o benim oğlum, yani büyüyünce tıpkı babası gibi mükemmel olacak."

Grace, "Egoya fazla yüklenme Evans," diye azarlıyor ama sırtışını gizleyemiyor.

Bir kıkırdamayla bacaklarından karnıma doğru yuvarlanıyorum ve gülümseyen en tatlı yüze bakıyorum. "Aman Tanrım, bu benim tatlı küçük Mia'm," diye mırıldanarak tombul yanaklarına öpücükler konduruyorum. Bir çığlık atarak saçlarımı çekiştiriyor.

Herkes onun bulaşıcı bebek kıkırdamasına gülüyor.

Şimdi dizlerimin üzerine çöküp Faith'e sarılıyorum, ona diğerlerine sarıldığımdan biraz daha uzun süre sarılıyorum. "Hey, Faith."

"Merhaba Anna," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor.

Her ne kadar Jaxson ve Julia ile en yakın olsam da, Faith ve ben kimsenin anlayamayacağı bir şeyi paylaşıyoruz. Faith de o hafta Irak'ta korkunç şeyler yaşadı; ikimizin de bedenleri bizden çalındı. Ama biz hayatta kalmayı başardık ve tüm bunlar etrafımızı saran erkekler sayesinde oldu.

"Ruthie ve Cade nerede?" Yarı kalabalık sahilde etrafa bakınarak soruyorum.

"Jet ski'ye binmişler."

"Ya Christopher? O da gitti mi?" Dikkatlice sordum.

"Öyle. Bu seferki çok uzun." Gülümsemek için elinden geleni yapıyor ama zümrüt gözlerindeki endişeyi görebiliyorsunuz.

Christopher'ın Cade'in izinden gidip donanmaya katılmaya karar verdiğini öğrendiğimizde herkes için büyük bir sürpriz oldu. Hepimiz müzikle ilgili bir şeyler yapacağını düşünmüştük. Alissa'dan ayrılmasının bu kararıyla bir ilgisi olduğuna dair içimde gizli bir şüphe var. Faith'i tanıyorum.

Sürekli onun için endişeleniyor ve onu suçlamıyorum, özellikle de bir görevin ne kadar yanlış gidebileceğini bildikten sonra, ama o ve Cade onunla gurur duyuyorlar. Çocuklar onu çok sıkı eğittiler ve o kadar iyi hale getirdiler ki Jaxson'ın BUD/S'de sahip olduğu bazı rekorları bile kırdı, Sawyer bunu her fırsatta yüzüne vuruyor.

"Otursana Logan," diyor Julia, beni düşüncelerimden çekip çıkararak.

Kafamı kaldırdığımda hâlâ ayakta olduğunu görüyorum. Dizlerimin üzerine çöküp battaniyenin üzerinde boş bir yer seçiyorum, sonra elini tutup kucağına oturmadan önce onu aşağı çekiyorum. Popomun altında ereksiyonunu hissettiğimde bir iniltiyi yutmak zorunda kalıyorum.

"Kim bira ister?" Sawyer arkasındaki soğutucuyu kaparak sorar.

Cooper'ın bakışları ona kayar. "Saçmalıyor olsan iyi olur. Sana halk plajında içki içemeyeceğini söylemiştim."

"Beni suçlama, bu karının fikriydi."

Cooper bakışlarını Kayla'ya çevirir. "Neden şaşırmadım? Her zaman başıma bela olmak zorunda mısın?"

"Coop, parti bozanlık yapma, sadece bir iki bira içeceğiz. Kimsenin bilmesine gerek yok."

Başını sallayarak soğutucuyu Sawyer'dan koparır. "Hey, ne halt ediyorsun sen?"

"Kamyonete koyuyorum. Jaxson ve Julia'lara döndüğümüzde içebiliriz, burada içmeyeceğiz ve bu son!" Hışımınla uzaklaşıyor, otoparka doğru ilerliyor.

Kayla, "Beni otobüsün altına attığın için çok teşekkürler Evans," diye homurdanıyor. Omuz silkiyor. "Seni benden daha kolay affedecektir."

"Evet, şu anda gerçekten bağışlayıcı görünüyor."

"Tanrı aşkına elbiseni çıkar, biraz tenini göster. Mayonu çıkarsaydın biramızı kurtarabilirdin."

"Sawyer!" Grace ona tokat atar ama herkesle birlikte güler.

"Biliyor musun, aslında bir şeyin peşinde olabilirsiniz." Kayla Ella'yı Julia'ya verdi. "Onu birkaç dakika tutabilir misin lütfen?"

"Bana iki kez sormana gerek yok." Julia onu alır ve Cooper geri döndüğünde herkes sessizliğe gömülür. Havacı gözlüklerinin arasından gözlerini göremiyorsunuz ama yüz ifadesi sert olduğu için kızgın olduğunu anlıyorsunuz. Tekrar yerine oturur ve kollarını başının arkasına koyarak arkasına yaslanır.

"Sandviç ister misiniz?" Grace garip anı kırmaya çalışarak teklif eder.

"Teşekkürler." Logan ve kendim için birer tane aldıktan sonra dikkatimi tekrar Cooper'a bakan Kayla'ya veriyorum.

"Soğuk kalması için en azından güneşten uzak tuttunuz mu?"

Julia kahkahasını bastırmaya çalışarak öksürüyor ve ben de aynısını yapmayı umarak sandviçimden büyük bir ısırık alıyorum. Cooper ona bakıyor, onu bizim kadar komik bulmuyor.

"Bütün gün beni görmezden mi geleceksin?" Adam hiçbir şey söylememeye devam ediyor. İç çeker ve ayağa kalkar. "Pekala, sen drama kraliçesi olurken, ben yüzmeye gidiyorum." Üzerindeki güneş elbisesini çıkarıp siyah bir bikini giyiyor. Mütevazı ama inanılmaz vücudunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor. Çocukları olduğunu asla bilemezsiniz, özellikle de iki yaşında bir çocuk.

Kayla suya doğru yürürken Cooper kaskatı kesilir. Yaklaşık on saniye boyunca kıpırdamadan durduktan sonra içinden küfrediyor ve ayağa kalkıp peşinden koşuyor. Cooper onu kucağına alıp suyun içine çektiğinde Kayla kahkahalarla ciyaklıyor.

"Anne, buraya gelebilir misin? Annabelle ve benim yaptığımız tarta hakkında karar vermek için yardıma ihtiyacımız var," diye sesleniyor Hope.

"Geliyorum." Grace kalkmadan önce Sawyer'a bir öpücük verir.

Ayağa kalktığında pervasızca sundress'inin altına bakmaya çalışıyor. "Sen de mayonu çıkarmalısın, Cupcake," diye sesleniyor geri çekilen kıza.

Kız onu el sallayarak kovar ve adam etkilenmemiş bir şekilde homurdanır. O anda Beckett ve Parker su tabancalarıyla koşarak yanlarına gelir.

"Hey, Parker, buraya gel," diye sesleniyor Sawyer ona. "Evet, baba?"

"Bana bir dakikalığına su tabancanı verir misin?"

"Uh oh," diyor Julia, kendi düşüncelerimi dile getirerek. "Tamam."

"Teşekkürler." Sawyer onu almaya gider ama Parker onu geri çeker. "Beş dolar için."

"Ne?" diye sorar, onu yanlış anladığını düşünerek. "Beş dolara dedim."

Logan arkamdan kıkırdıyor.

"Ne demek beş dolar? Parasını ben ödedim."

"Öksür ya da silah yok." Parker, küçük yüzüne kazınmış kararlılıkla inatla yerinde durur.

"Öksüreceğim, tamam, ver şu lanet şeyi bana." Sawyer silahı Parker'ın elinden alır ve onu kovalar. Parker bir çılgılık atarak kaçır ve Sawyer'ı Grace'in yanına götürür, ki zaten tam da oraya gitmektedir. Parker'ı bununla ıslattıktan sonra silahı Grace'e doğrultur.

"Sawyer, sakın bunu aklından bile geçirme yoksa yemin ederim-" Nefes nefese kalıyor ve adam onu ıslatırken bir çılgılıkla kendi içine kıvrılıyor.

Sawyer sözünü bitirdikten sonra silahı bırakır. "Kahretsin, sırılsıklam olmuşsun. Sanırım artık elbiseni çıkarsan iyi olur," der pis bir sırıtışla.

Grace yumruklarını sıkmış, saçları yüzünü ıslatmış bir halde duruyor.

Hope annesine bakarak, "Ah oh, baba, şimdi başın belada," diyor.

Katılıyorum, Grace cinayet işlemeye hazır görünüyor. Tam ona saldırmak üzere olduğunu düşündüğüm anda arkasını dönüp bize doğru yürümeye başlıyor. Bu sırada sırılsıklam olmuş elbisesini çıkarıyor, mayosunun içinde Kayla'nınki kadar güzel görünüyor.

Battaniyesine ulaştığında eğilir ve Sawyer'a ait olduğu anlaşılan bir sürü eşyayı, şapkasını, pahalı görünen bir çift Nike Slide sandaletini ve gömleğini alır, sonra onları iskeleye taşır. En sonunda Sawyer'a dönüp kaşlarını çatıyor ve tüm eşyaları suyun üzerinde tutuyor.

Onu eğlenerek izlerken duruşu rahattır. "İyi deneme Cupcake, ama ikimiz de biliyoruz ki o pisliği suya atmayacaksın, özellikle de uğurlu şapkamı. Bunun için fazla mantıklısın-" Kız hepsini suya bıraktığında sözleri kesiliyor.

"Kahretsin, bütün kıyafetlerin ıslak. Sanırım içeri girip onları alsan iyi olur." Elini küstahça kalçasına atarak onunla alay ediyor.

"Aferin Grace," diye fısıldıyor Julia kıkırdayarak.

"Yanlış, Cupcake, onları almak için içeri giriyorsun." Bununla birlikte Sawyer ona doğru hücum eder.

"Tamam, yakala onu baba!" Parker alkışlıyor.

Panik, Grace'in yüz ifadesini yıkıyor, tam da vites yükseltip kışını kaldırmadan önce. Tabii ki ondan kaçmaya yaklaşamaz bile. Daha iskeleden inmeden onu yakalıyor ve okyanusa götürüyor. A

Birkaç saniye sonra kafaları yukarı kalkar, Grace kekelemekte ve ona cehennemi yaşatmaktadır. Adam onu yakalayıp bir öpücük kondurarak sözünü keser.

"Baba, yakala beni," diye bağıyor Hope, atlamak için iskelenin kenarında beklerken. Sawyer hem onu hem de Parker'ı aynı anda yakalıyor.

Onları izlerken gülümsemekten kendimi alamıyorum, aslında herkesi aileleriyle birlikte izliyorum. Bir gün benim de böyle bir ailem olsun istiyorum.

"Okul nasıl gidiyor, Anna?" Julia düşüncelerimi bölerek soruyor.

Omuz silkiyorum. "Yoğun ama yine de seviyorum. Okuma haftasının yaklaşmasına sevindim, bu bana biraz dinlenme ve kendimi sınavlara hazırlama şansı verecek."

Jaxson, "Kendini hazırlamana gerek yok, sen bir dahisin ve yaptığın diğer her şey gibi bunu da başaracaksın," diyerek yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor.

Bir jet ski sesi konuşmamızı böldü. Ruthie ve Cade'in rıhtımlardan birinin ucuna park ettiklerini görmek için dönüyorum. Bize katılmak için yürürken Ruthie onun sırtına yapışıyor.

"Merhaba Anna ve Logan," diye neşeyle selamlıyor bizi, heyecandan gözleri parlıyor.

"Hey, Ruthie, nasıl gidiyor?"

"Güzel. Bizi orada gördünüz mü? Oldukça hızlı gidiyorduk."

"Kesinlikle gördük," diye cevaplıyor Faith. "Hepiniz çok hızlı gidiyordunuz."

"Biliyorum. Hıza ve biraz da tehlikeye ihtiyacımız vardı, öyle değil mi Koca Adam?"

"Bunu biliyorsun evlat." Cade bir yumruk kaldırır ve ona bir tokat atar.

Kıkırdayarak adamın sırtından aşağı atlar, sonra da Faith'ten Mia. "Buraya gel, benim değerli küçük kardeşim." Yeni yürümeye başlayan çocuğu kucağına oturtup yüzünü ona döner ve yanağından öper. Mia'nın tombul küçük kolları Ruthie'nin boynuna dolanıyor ve başını omzuna yaslıyor. Tüm bu manzara insanın içini eritiyor. Ruthie inanılmaz bir abla. Hepimiz, özellikle Cade'i paylaşmak söz konusu olduğunda, etrafta başka bir çocukla nasıl hissedeceği konusunda biraz endişeliydik, ancak herkesin boşuna endişelendiği ortaya çıktı. Mia'yı bu dünyayı şereflendirdiği andan itibaren herkes gibi o da çok sevdi. Onun ve Cade'in ilişkisi hiç değişmedi, hatta yıllar geçtikçe daha da güçlendi. Eminim Faith'le birlikte Christopher ve Ruthie'yi evlat edinmelerinin de yardımı olmuştur. Daha doğrusu Christopher evlat edinilmek için biraz yaşlıydı ama

Faith ve Ruthie'nin hatırı için soyadını Walker olarak değiştirmeyi kabul etti.

Cade Faith'in arkasına oturuyor ve onu kucağına çekiyor. Öğle yemeğimizi bitirirken havadan sudan konuşmaya başladık. Kimse yaklaşan kavgadan bahsetmiyor, ki bunun için minnettarım çünkü bunu duymak istemiyorum - bugün değil.

Karnımı doyurduktan sonra serinlemeye hazırım. Güneş zirveye yaklaşıyor ve tenimin gevreklemeye başladığını hissedebiliyorum. Dönüp Logan'a bakıyorum. "Yüzmeye gitmek ister misin?"

"Evet, hadi ama."

Ayağa kalkıp elbisemi çıkarıyorum ve Logan'ın arkamdan kısık bir hırıltı çıkardığını duyuyorum, bu da omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden oluyor.

Elbisem yere düşer düşmez Jaxson onu kapıyor ve bana geri fırlatıyor. "Ne giyiyorsun lan sen? Elbiseni geri giy!"

Onun hararetli emri karşısında arkamı döndüm. "Neden?" "Çünkü neredeyse çıplaksın."

"Jaxson!" Julia beni savunmak için bağıyor.

Mütevazı beyaz bikinime bakıyorum, dışarıdakilere kıyasla çok mütevazı, ama onun yorumu beni kendime karşı mahcup ve güvensiz hissettiriyor. "Bu, buradaki diğer kızların giydiklerinden farklı değil."

"Onlar yetişkin kadınlar."

"Ben de öyle," diye karşı çıkıyorum, ses tonumdan incindiğimi belli etmemeye çalışıyorum ama utançtan kızardığımı hissediyorum.

Logan arkamdan geldi. "Hadi ama, bu saçmalığı dinlemek zorunda değilsin." Beni uzaklaştırmak için elimi tutarken sözleri öfkeyle doluydu.

"Anna, bekle," diye itiraz ediyor Jaxson, sözleri daha yumuşak.

Logan hızla ona döner. "Geri çekil, yoksa bir sonraki sözlerin herkesin önünde istemeyeceğin bir olaya neden olacak."

Logan beni okyanusa doğru çekmeden önce Jaxson'ın tepkisini ölçme şansım olmadı. Serin su sıcak tenime ve incinmiş duygularıma hoş bir rahatlama getiriyor. Ayaklarım daha fazla dokunamayana kadar yürüyoruz ve kollarımı Logan'ın boynuna dolamak zorunda kalıyorum. Mahremiyet için bizi rıhtımın arkasına yüzdürüyor ve beni kendine yakın tutuyor, endişeli gözleri gözlerimin içine bakıyor. "Ona aldırma, her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

"Bana böyle bir şey söylememesi gerektiğini bilmeli," diye sessizce itiraf ediyorum.

"Haklısın, yapmalı ama sağlıklı düşünemiyor. Duygularının konuşmasına izin veriyor. Seni seviyor; seni koruyor. Beni istemiyor."

Şu anda düşündüğüm her şeyi düşünüyorum," diye ekliyor sırtarak ve ortamı yumuşatmaya çalışıyor.

Ona kaşlarını çatıyorum. "Gerçekten onun için mi ayağa kalkıyorsun?"

"Hayır, canının yanmasını engellemeye çalışıyorum. Sen güzelsin Anna, sakın farklı bir şey düşünme."

Yumuşak bir gülümsemeyle alnımı onunkinin üzerine bırakıyorum. "Beni güzel hissettiriyorsun."

"Güzel, çünkü öylesin. Mükemmelsin ve şu anda etrafta bir grup çocuk olmasaydı sana gösterirdim."

"Mmm, peki tam olarak ne yapacaksın?" Sesimi fısıltıya indirerek soruyorum.

Elleri sahiplenici bir kavrayışla popoma kayıyor. "Bunun cevabını bilmek istediğine emin misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim nefes nefese.

Eğildi ve boynumu okşamaya başladı. "Üstünü çıkararak başladım, güzel pembe meme uçlarını ağızıma almadan önce ellerimi mükemmel göğüslerinle doldururdum." Kulağımdaki sert sesiyle içimden bir ürperti geçiyor. "Sonra şu popolarını kenara çeker ve sana ilk dokunduğumda yaptığım gibi boşalmanı sağladım."

İnliyorum ve ona sürtünüyorum, sözleri soğuk okyanusta bile bedenimi ateşe veriyor.

"Parkta ağacımıza yaslanmış oturuyorduk, sen bacaklarımın arasındaydın, sırtın göğsüme dönüktü. Elimi güzel elbisenin altına ve ipeksi kalçalarının arasına sokmuştum. Sana dokundum, klitorisini güzelce ve yavaşça okşadım. Hatırlıyor musun?"

"Evet." Nasıl unutabilirdim ki? Hayatımı değiştirmişti. Çok gergindim ama o korkumu zevkle kovaladı ve bana vücudumun neler yapabileceğini gösterdi. O gün ruhumdaki utancı silmeye başlamış ve onun yerine güzel bir şey koymuştu.

"Ben de bebeğim. Senin zevk çılgınlıkların ve duyularımı istila eden saçlarının kokusu asla unutamayacağım bir şey. Hayatımın seninle geçirdiğim her anı asla unutamayacağım bir şey. Çünkü sen, Anna, unutulmazsın."

Yine de sözleri, beni gönderdiği günden beri paramparça olan ruhumu biraz daha onarıyor. Alnımı onunkinin üzerine koyuyorum ve o da fırsattan istifade dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Sessiz anımız birkaç dakika sonra Sawyer'ın bize seslenmesiyle bölünüyor. "Buraya gelin, bunun için yardımınıza ihtiyacımız var."

Bana bir öpücük daha veren Logan beni iskeleyle çıkarıyor ve peşimden geliyor. Jaxson hariç, çocukları da dahil olmak üzere hepsinin bir sonraki iskelede sıraya girdiğini görüyorum. O bizi rıhtımın sonunda bekliyor, yüz ifadesi okunmuyor.

Logan parmaklarımızı birbirine kenetliyor ve beni öne doğru çekmeden önce elimi güven verici bir şekilde sıkıyor. Yaklaştıkça daha da gerginleşiyorum. Jaxson'la kavga etmekten nefret ediyorum ama söyledikleri beni gerçekten incitti.

Ona ulaştığımızda "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" diye soruyor.

Logan onay için bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. Jaxson ve beni yalnız bırakarak diğerlerine katılmak üzere aşağıya doğru yürüyor. Hiç düşünmeden kollarımı kavuşturuyorum, kendimi örtme ihtiyacı hissediyorum.

"Yapma bunu." Elini uzatıp kollarımı çözüyor ve tekrar yanıma getiriyor. "Ben bir pisliğim, söylediklerim için özür dilerim."

Ona bakıyorum ve boğazımdaki ağrıyı bastırmak için yutkunuyorum. "Herkesin içinde senin daha iyi bilmen gerekirdi. Kendimi gerçekten kötü hissettirdin, kendimi ucuz hissettirdin."

Bir lanetle beni kendine doğru çekiyor, öyle sıkı sarılıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. "Özür dilerim Anna, gerçekten özür dilerim," diye özür diliyor, sesi suçlulukla kalınlaşmıştı. "Senin hakkında asla böyle düşünemezdim. Bazen artık on beş yaşında olmadığını hatırlamak benim için zor oluyor ve bu sahildeki her erkeğin sana bakarken aklından neler geçtiğini düşünmek beni deli ediyor."

"Mayom diğer tüm kızlarla aynı görünüyor," diyorum tekrar.

"Biliyorum ve inan bana, ben de karıma bakarken yakaladığım her orospu çocuğunun kafasını kırmak istiyorum. Elimde değil, ama bu tamamen benim ve kendi pisliğim. Gurur duymalısın. Güzelsin, güçlüsün ve mükemmelsin. Seni bir an bile şüpheyeye düşürdüğüm için nefret ediyorum."

Samimi ses tonu beni gevşetiyor ve kollarımı ona sarıp kucaklamasına karşılık veriyorum. "Seni affediyorum, sadece bir daha bana böyle bir şey söyleme."

"Asla, söz veriyorum." Göğsüne doğru başımı sallıyorum. "Hadi, gidip diğerlerine katılalım. Evans, Cade ve benim yardıma ihtiyacımız olan küçük bir yarışmamız var."

"Uh oh, buna tanık olmak isteyecek miyim?"

"Biliyorum, genelde Evans'ın bir fikri varsa kötüdür ama bu sefer değil. Bana güvenin, bunu kaçırmak istemeyeceksiniz çünkü ciddi bir kış tekmeleyeceğim."

Küstahlığı karşısında gözlerimi deviriyorum ama az sonra olacaklar daha da ilgimi çekiyor. Sahilde ilerlerken bakışlarım Logan'a kayıyor ve onun yarı çıplak mükemmelliğine bakmaktan kendimi alamıyorum. Siyah şortu ve sergilediği zayıf kaslı vücuduyla, görmekten asla bıkmayacağım bir manzara. Yanından geçen birkaç kızın ona ilgiyle baktığını ya da daha doğrusu tüm erkekleri süzdüğünü izlerken başkaları için de aynı şey geçerli gibi görünüyor. Bunu anlayabiliyorum, bu adamlar ayrı ayrı kızların hormonları için ölümcül ama hep birlikte... bunun için bir kelime yok. Kayla'nın kızlara ilerlemeleri için elini salladığını gördüğümde bir kıkırdamayı geri alıyorum. Erkeklerin hiçbiri bu ilgiyi fark etmiyor, özellikle de Logan çünkü gözleri Jaxson ve benim üzerimde.

"Ondan gerçekten nefret etmek istediğimi biliyorsun, değil mi?" Jaxson yaklaştıkça mırıldanıyor ve yüzüme bir gülümseme getiriyor.

"Bunu komik buluyorum çünkü sana çok benziyor."

"Biliyorum, berbat bir şey."

Verdiği yanıt beni güldürdü. "Sanırım çok daha kötüsünü bulabilirim. Ya da aslında daha iyisini asla bulamazdım," diyorum dürüstçe.

Homurdanıyor ama omzumu şefkatle sıkıyor. Gruba ulaştığımızda ondan ayrılıp kendimi Logan'a atıyorum.

Sırtarak beni yakalıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda."

"Güzel." O da bir öpücükle karşılık veriyor.

"Pekâlâ, şöyle yapacağız," diye başlar Sawyer. "Knight, sen Jaxson'ın jet ski'sini alacaksın, Cooper da benimkini alacak ve şuradaki şamandıraların iki yanına gideceksiniz." Uzakta, bir ipin üzerinde yüzen turuncu şamandıraları işaret ediyor. "Oraya yüzerek gideceğiz, o yüzden çok dikkatli olun ve hangimizin önce gideceğini izleyin. Bunu söylemek zor olmasa gerek, çünkü ben kış tekmeleyeceğim." Herkes onun kendini beğenmiş sözleri karşısında gözlerini deviriyor. "Anna, sen de çocukları sırtımıza yüklemeye yardım et ve bizi say."

Grace'in nefesi kesilir. "Hayır, yapamazsın Sawyer! Bebeklerimi aptalca bir yarışma için okyanusun ortasına götüremezsin."

"Neden?"

"Çünkü tehlikeli. Ya orada köpekbalıkları varsa?" "Tanrım, köpekbalığı falan yok, o kadar uzağa gitmiyoruz."

"Grace'e katılıyorum," diye araya giriyor Julia endişeyle. "Annabelle'in dışarıda olmasını istemiyorum. Neden hepiniz gitmiyorsunuz?"

"Bebeğim, ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Jaxson ona güvence vermeye çalışır. "Bizim işimiz bu, eğitimini aldığımız şey bu."

"Evet anne, ben de babamla gitmek istiyorum, eğlenceli olacak." İç çekerek razı oldu. "Tamam, sadece dikkatli ol."

Grace ise hâlâ ikna olmuş görünmüyor. "Sawyer Evans, sana ya da bebeklerime bir şey olursa yemin ederim ki-"

Uzun bir öpücükle onun sözünü kesiyor. "Ben hallederim Cupcake, bir şey olmasına asla izin vermem. Şimdi kazanan öpücüğümle beni bekliyor ol."

Alaycı bir tavırla onu itiyor ama dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Logan jet ski'ye atlarken Cooper da diğerine biner ve Beckett'in yerlerine gitmeden önce ona katılmasına izin verir.

Herkesle birlikte iskelenin sonuna kadar yürüyoruz. Julia daha ona yardım edemeden Annabelle heyecanla Jaxson'ın sırtına atlıyor. Sonra sıra ikizlere geliyor: Önce Hope biniyor, sonra Grace Parker'ın üstüne çıkmasına yardım ediyor.

"Şimdi babana sıkı tutun, tamam mı?"

"Merak etme anne, babam ve ben Hope'a bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Grace'in ifadesi bir gülümsemeyle yumuşar. "Biliyorum bebeğim. Birbirinize iyi bakın, tamam mı?"

Parker ona başparmağıyla onay veriyor.

Ruthie, Cade'in üzerine atlamadan önce, "Hadi yapalım şunu, Koca Adam," diye bağırır. Faith kıkırdar. "Ona sıkı tutun, Ruthie."

"Merak etme, biz hallederiz," diye cevap verir ve Faith'e başparmağıyla onay verir. "Pekâlâ Anna, bizi geri say," diye seslenir Sawyer.

Grace bir elini karnına koyarak, "Aman Tanrım, sanırım hasta olacağım," diye mırıldanıyor.

Faith onun sırtını sıvazlar. "Merak etme Grace, çocuklar bunu halleder. İyi olacaklar."

Derin bir nefes alıyor ve inandırıcı olmasa da gülümseyerek başını sallıyor.

"Pekala, işte başlıyoruz." "Yerlerinize, hazır olun." diye bağırıyorum.

Çocuklar da bana k a t ı l ı y o r : "Gooo!"

Göz açıp kapayıncaya kadar gidiyorlar. Aslında ne kadar hızlı olduklarını ve üzerlerinde ağırlık yapan çocuklarla ne kadar zarif kulaç attıklarını görünce şok oldum. Şu anda hepsi yakın görünüyor, gerçekten yakın, ama uzaklaştıkça bunu söylemek zorlaşıyor.

"Sawyer'ın kazanmamasını ummak benim için korkunç mu?" Grace fısıldar. "Bunun sonunu asla duyamayacağım ve onun egosu yeterince büyük."

Hepimiz bir kahkaha patlattık çünkü gerçek buydu. Uzaklarda bir yerde durduklarını görüyoruz. Beklediğimizden daha uzun süre orada kalıyorlar ve bu bizi tedirgin etmeye başlıyor.

"Neden geri gelmiyorlar?" Julia başparmağının tırnağını endişeyle çiğneyerek merak ediyor.

Tam tahminlerimi söyleyecektim ki Logan ve Cooper hızla geri gelip rıhtımın iki yanında sıraya girdiler, yüz ifadeleri eğleniyordu.

"Neler oluyor?" Grace motoru durdurduklarında sorar.

Cooper kıkırdayarak, "Berabere kaldık," diyor.

"Yok artık! Gerçekten mi?" Julia şaşkınlıkla sorar.

"Evet ve çok kızgınlar. Şimdi bu tarafa geri gelip tekrar yarışacaklar."

Bize doğru gelen çocukları görmek için dönüyoruz, hızları ve çeviklikleri neredeyse gerçek dışı görünüyor. Can havliyle tutunmaya çalışan ve yaklaştıkça babalarına tezahürat yapan çocukların kahkahalarını duyabiliyorsunuz.

Yine başa baş görünüyorlar. Bitiş çizgisini daha iyi görebilmek için yukarı çıkıyoruz ve üç elin de aynı anda iskeleyi tokatladığından emin oluyoruz. Çocuklar nefes nefese sudan çıkıyorlar.

"Kimdi o?" Sawyer nefes nefese sorar. Bunu ona

Cooper söyler. "Yine üçünüz birden." "Yok artık!

Saçmalıyorsun," diye suçlar.

"Hayır, değilim, kızlara sorun."

"Bu doğru." Hepimiz aynı anda Cooper'ın kahkahasına eşlik ediyoruz.

"Lanet olsun!" Jaxson homurdanıyor, belli ki farklı bir sonuç umuyor.

Annabelle onun yanağına kocaman bir öpücük kondurur. "Bu iyi bir şey baba.

Hepiniz birer kahramansınız" diyor gülümseyerek.

Jaxson homurdanır ve onu çevirip havaya fırlatarak kahkahalarla çığlık atmasını sağlar. Cade, Ruthie'yi fırlattıktan sonra Sawyer da onunkini fırlatıyor,

Parker göğsüne yapışırken Hope'u havada tutuyor. Hope'u havaya fırlatmadan önce "Hey, Knight, yakala," diye bağıyor.

Grace çılgılık atıyor ve biz kızlar korkudan nefes nefese kalıyoruz. Yemin ederim kalbim duracak gibi oldu. Sadece Sawyer onu Logan'a atmıyor ve sonunda kendisi yakalıyor. Bütün erkekler yüz ifadelerimize gülüyor; Sawyer'ın onu atmayacağını bildikleri çok açık.

"Sawyer, seni öldüreceğim." Grace ona vurmak için eğilir ama adam bileğinden tutup onu kendine doğru çeker.

Ben de arkasından atlayıp Hope'u Sawyer'dan alıyorum ki Sawyer ona hak ettiği dayığı atabilsin. Cooper ve Logan da dahil olmak üzere herkes geliyor. Dokunamadığım için iskeleyi tutmaya devam ediyorum. Logan arkamdan geliyor ve Hope'la beni daha sığ bir alana doğru yüzdürmeden önce belimi sarıyor.

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum, gülümseyerek ona dönüyorum.

Hope kıkırdayarak, "Evet, teşekkür ederim, nazik efendim," diye ekliyor. Logan sırtıyor. "Bir şey değil."

"Hey, Logan, yakala beni!" Annabelle arkasındaki iskeleden bağıyor. Logan ona kimin seslendiğini görmek için döner dönmez Annabelle kendini ona doğru fırlatır. "Oh kahretsin!" Logan onu yakalamak için tam zamanında ileri atılır.

"Annabelle," diye bağıyor Jaxson kucağında Julia ile iskelenin diğer tarafından, "bunu bir daha yapma! İnsanlar senin için hazır olana kadar beklemelisin," diye azarlıyor.

"Merak etme baba, beni yakaladı!" diye bağıyor, sonra Logan'a bakıyor. "Ona aldırma, endişeli biri."

Bir kahkaha patlatıyorum ve Logan'ın başının üzerinden sürünerek geçip sırtına yerleşmesini izliyorum. Ne yapacağını bilemez bir halde bana bakıyor. Annabelle'i izleyerek Hope'u sırtıma alıyorum, sonra Logan'ın elini tutup onu benimle yüzmeye çekiyorum.

Zamanın geri kalanı kahkahalar, eğlence ve ömür boyu sürececek anılarla geçiyor ki bu tam da ihtiyacım olan şeydi, hepimizin ihtiyacı olan şeydi.

Logan ve ben ayrıldığımızda güneş batmaya başlamıştı. Eve dönerken pencereden dışarı bakıyorum ve kalbim yıllardır hissetmediği kadar hafifliyor. Sonunda her şey olması gerektiği gibi hissettiriyor - yaklaşan kavga hariç, ama bu düşünceyi bir kenara itiyorum, hiçbir şeyin küçük mutlu balonumu mahvetmesini istemiyorum.

Logan'ın başparmağı, ellerimizin konsolda birbirine kenetlendiği yerden parmaklarımı okşuyor. "Çocuklarla aran gerçekten iyi," diyor sessizce, düşüncelerimi bölerek.

Gülümseyerek ona bakıyorum. "Teşekkürler, hepsini çok seviyorum. Doğduklarından beri onlara bakıyorum; ne kadar hızlı büyüdüklerine inanmak zor. Aslında bunu düşünmek beni üzüyor."

Elimi sıkıyor. "Bir gün harika bir anne olacaksın, Anna."

İltifatı karşısında midem bulanıyor ve genel olarak mı yoksa çocuklarımız için mi söylediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Çocuk istiyor mu ki? Benimle bir gelecek istiyor mu? İkincisini sormak için sabırsızlanıyorum ama vereceği cevap beni dehşete düşürüyor. Beni bir daha asla terk etmeyeceğini söylemişti, bu da aynı anlama geliyor olmalı, değil mi?

Onun sokağına döndüğümüzde apartmanın önüne park etmiş tanıdık bir araba görünce düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Uh oh," diye fısıldıyorum, kalbim hemen aşırı hızlanmaya başlıyor.

"Sorun nedir?"

"Sanırım şuradaki babamın arabası." Sokakta park etmiş olan gümüş renkli Mercedes'i gösteriyorum ve yaklaştıkça onun annemle babam olduğunu anlıyorum.

Annem dehşete düşmüş, babam ise cinayet işleyecekmiş gibi görünüyor. "Kahretsin, bu çok kötü olacak. Onlara henüz söylemedim." Nasıl öğrendiklerini merak ediyorum. Jaxson'ın bana söylemeden hiçbir şey söylemeyeceğini biliyorum.

"Ne yapmamı istiyorsun, Anna?"

Sert ses tonu ve duygudan yoksun ifadesiyle dikkatim Logan'a yöneliyor. "Yok bir şey. Yani... sadece park et ve içeri girelim."

Park ederken sessiz kalıyor ve benimle göz teması kurmuyor. Sinirli bir şekilde yutkunuyorum, ruh halini ölçmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Bana kızgın mı?

Annemle babam da bizimle aynı anda arabadan iniyor ve babamın bize doğru yürümeye başlamasıyla endişem tavan yapıyor. "Başın büyük belada, genç bayan."

"Bill," diye uyarıyor annem, arkasından koşarak.

"Baba, dinle, açıklayabilirim."

"Bunu duymak istemiyorum. Şimdi arabaya bin, bizimle Summerland'e dönüyorsun."

Siparişe arkamı döndüm. "Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki bahsetmiyorum, sınavlarım yaklaşıyor ve-"

"Umurumda değil!" diye bağıyor, öfkesi beni şok ediyor. Onu daha önce de kızgın görmüştüm ama bu kadar değil. "Uymayı kabul ettiğin kurallar var ve sen onları çiğnedin."

"Hayır, yapmadım!" Sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum.

"Tatlım," diye söze başladı annem, Logan'a endişeyle bakarak, "neler oluyor? Sana sürpriz yapmak için yurduna geldik ve artık orada kalmadığını öğrendik."

"Bunun yerine bir suçluyla yaşadığını öğreniyoruz!"

Logan babamın cahilce yorumu karşısında yanımda geriliyor ve öfkem alevleniyor. Onun önünde durdum ve babama ters ters baktım. "Ne cüretle böyle bir şey söylersin! Özellikle de sen daha iyi bilirken. Hemen gitmeni istiyorum. Bu haldeyken seninle konuşmayı reddediyorum. Yirmi iki yaşındayım, bana böyle emir veremezsin."

"Cehennem gibi yapamam. Sen benim kıızımsın ve bizimle geliyorsun."

Tam bana doğru uzanırken Logan elini çekip önüme geçti. "Ellerini onun üzerine öyle koyma. Asla." Sesi alçak ve tehlikeli ve işlerin daha da kötüye gitmesinden korkuyorum.

"Yolumdan çekil evlat, yoksa başına her türlü belayı açarım."

"Bill, hemen kes şunu! Haddini aşıyorsun," diye azarlıyor annem, onu geri çekerek.

"Senin neyin var böyle?" Davranışları karşısında kalbim parçalanarak soruyorum.

"Ben! Bize yalan söyleyen sensin."

"Hayır, söylemedim. Sadece henüz sana söyleme fırsatım olmadı. Bunların hepsi yeni, bana inanmıyorsan Jaxson'a sor."

"Jaxson?" Geriye doğru kükrer, bildiğine şaşırmış gibi görünür.

"Evet, *Jaxson*." Başımı sallıyorum. "Biliyor musun, senin onayına ihtiyacım yok. Ben bir yetişkinim ve kendi seçimlerimi yapabilirim. Bana güvendiğini sanıyordum ama sanırım yanıltılmışım." Şimdi Logan'ın kolunu tutuyorum, boğazım her saniye daha da daralıyor. "Gel hadi," diye fısıldıyorum, babamın bir pislik gibi davranmasına daha fazla maruz kalmasını istemiyorum. İsteksizce onu çekmeme izin veriyor ama ben babamın yanında duruyorum. "Bana saygı duyana ve benimle bir yetişkin gibi konuşana kadar benimle bir daha iletişim kurma zahmetine girme." Logan'ı arkamdan çekip apartmanına doğru götürüyorum.

"Anna, bekle," diye sesleniyor annem.

Durup, gözlerinde yaşlarla bana doğru koştuğunu görmek için dönüyorum. Bu manzara karşısında benimkiler de ağlamaya başladı. Sarılmak için beni kendine çekti. "Çok üzgünüm, tatlım." İkimize de bakmak için geri çekildi. "İkinizden de özür dilerim, babanız sadece kızgın, oda arkadaşınız artık orada yaşamayacağınızı söylediğinde gerçekten hazırlıksız yakalandık. Ama haklısınız, size güvenmeli. Sadece... lütfen bana iyi olduğunu söyle? İyi olacağını?"

"Ben iyiyim anne, söz veriyorum."

Başını sallıyor ve yüzümü avuçluyor. "Tamam, lütfen beni daha sonra arayıp her şeyi anlatır mısın? Şu anda üzgün olduğunu biliyorum, o yüzden bu gece aramanı beklemiyorum ama yarın? Lütfen?"

"Evet, yapacağım."

"Teşekkür ederim." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Logan'a döner ve onu şaşırtarak sarılmak için kendine çeker. "İyi olduğunu gördüğüme sevindim. Az önce olanlar için üzgünüm. Lütfen kızıma iyi bak."

"Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye söz veriyor, sesi düz.

"Yapmayacağını biliyorum, bu yüzden onu burada seninle bırakıyorum." Geri çekildi ve bana baktı. "Gitsem iyi olacak, beni yarın ara."

"Yapacağım."

Babamın oturduğu arabaya doğru geri dönüyor. Onunla göz teması kurmuyorum çünkü şu anda ona bakamayacak kadar üzgünüm. Derin bir nefes alarak Logan'ı binanın içine kadar takip ediyorum. Tüm bu süre boyunca sessizliğini koruyor ve aramızdaki gerilim bıçakla kesilebilecek kadar yoğun. Dairesine girdiğimde kapıyı gereğinden sert çarpıyor ve kapıya yaslanıyor, plajdaki rahat tavrı tamamen kaybolmuş.

"Davranışları için çok üzgünüm," diyorum, babamın onun duygularını incittiğini düşündükçe gözyaşlarım boğazımı tıkıyor.

Omuz silkiyor. "Neden? Doğru olmayan bir şey söylemedi ki. Bir suçluyla birlikte yaşıyorsun. Bu yüzden mi ona benimle kaldığını söylemedin?"

"Hayır, tabii ki hayır. Bunu nasıl söylersin?"

"Hayır mı? Hapse giren ezik eski sevgilinle tekrar birlikte olduğunu ona söylemeye utandığın için değil mi?"

Benim hakkımdaki düşük düşüncesi kalbimi parçalıyor. Hoş, önce babam şimdi de o, ama tıpkı babamda olduğu gibi buna da katlanmayı reddediyorum. "Sanırım sen de beni çok iyi tanımıyorsun, ha?" Kanepenin üzerine attığım çantamı geri alarak kapıya doğru ilerliyorum. "Çekil yolumdan. Artık burada seninle kalmayacağım." Bana bakıyor ve yerinden kıınıldamıyor. "Peki." Balkona gitmek için dönüyorum, gerekirse yangın merdiveninden aşağı sürünerek inmeye karar veriyorum. Ama ben daha sürgülü kapıya varmadan arkamdan geliyor ve elini cama vurarak beni kapıya sıkıştırıyor.

"Bekle," diyor, sesi daha yumuşak. "Lütfen gitme. Pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Ben sadece... tüm bu duruma çok kızgınım."

"Kızmaya hakkın var ama bana değil. Eğer senin hakkında gerçekten böyle düşünseydim, babama bu şekilde karşı çıkmazdım."

Kollarını belime doluyor ve başını omzuma bırakıyor. "Biliyorum bebeğim, sana kızgın değilim. Hatta babana bile kızgın değilim, seninle nasıl konuştuğunu saymazsak. Daha çok haklı olduğu ve bunu değiştirmek için hiçbir şey yapamadığım için kızgınım."

Kollarında dönüyorum ve gözlerinde gördüğüm azaptan nefret ederek ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Gerçek bu Anna, eski bir mahkûmla birliktesin. Her zaman böyle olacak, her zaman bununla ilişkilendirileceksin ve bu seni lekelemek istediğim son şey."

"Gerçek bu değil ve kimin ne düşündüğü umurumda değil." Başını sallıyor ama konuşmasına izin vermiyorum. "Evet. Bana bak." Yüzünü tutup bakışlarını kendime çevirmeye zorluyorum. "Sana baktığımda ne gördüğümü biliyor musun?" Fısıldıyorum. "Haksız yere hüküm giymiş bir adam, kız kardeşini korumak için savaşıyor ve büyük olasılıkla onun hayatını kurtaran bir çocuk görüyorum." Bir adım daha yaklaşarak elmacık kemiğine yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Ben eski bir mahkûm görmüyorum, sadece onurlu bir adam görüyorum."

Nefes alış veriş i ağırlaşıyor ve bana kelimelerle karşılık vermek yerine ağz ı benimkini buluyor. Öpücük yavaş, tutkulu ve adını koyamadığım, ondan daha önce hissettiğime emin olmadığım bir şeyle dolu. Korku mu? Acı mı? Bilmiyorum, ama elimden gelen her şeyi ona akıtmamı sağlıyor, içinde kıvrılan bu acı her neyse onu ortadan kaldırmak istiyorum.

"Seni incittiğim için özür dilerim
bebeğim," diye mırıldanıyor.

"Biliyorum."

Cebindeki cep telefonu çalıyor ama görmezden geliyoruz ve  p   memize ara vermiyoruz. Ancak telefon hemen tekrar almaya başlayınca Logan bir iniltiyle ağzını kapatıyor. Alnını benimkinin üzerine koyuyor. " z r dilerim, cevap vermeliyim. Ajanlardan biri olabilir."

"Sorun değil, yatmadan önce du  alacağım."

Gözleri sıvı ateşe döndü. Boş ver demesini ve beni takip etmesini bekliyorum ama yapmıyor. Sinirli bir nefesle bana bir öpücük daha veriyor ve geri çekiliyor. Kıyafetlerimi de i tirip banyoya girdikten sonra du u açıyorum ve ılık spreyin altına giriyorum, sıcak suyun az önce babamla yapt ım kavgadan kaynaklanan i  karga amı yatı tırmasına izin veriyorum. Logan'ın kollarına geri dönmek ve daha önce sahilden ayrıldı ımızda ya adı ımız huzuru bulmak istediğim için hızlıca yapıyorum. Aklıma bir fikir gelince dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Ne yapacağımı biliyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Logan

Temsilcilerle yaptığım uzun telefon görüşmesinden sonra suyun kesildiğini duyunca çok sinirlendim. Anna'ya duşta eşlik edebilecek kadar zaman bulup telefonu kapatmayı umuyordum ama pislikler kulağıma yarın akşamki dövüşle ilgili bir şeyler söylüyorlardı. Şu anda düşünmek istemediğim ama öncelikli olması gerektiğini bildiğim bir şey.

Odama girip yatağıma uzanırken gömleğimi çıkarıp çamaşır sepetine atıyorum. Kafamın içinde başlayan ağrıyı dindirmek için kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. Anna'nın ailesinin başına gelenlerden Ricketts'la ilgili plana kadar tek istediğim sahilde olduğumuz günlere geri dönmek ve şeytanlarımı dindiren kız dışında her şeyi unutmak. Bana bir suçlu olduğumu unutturan kız.

Banyo kapısının açılma sesiyle kolumu hareket ettiriyorum ve Anna'nın yatak odasının kapısında durup bana baktığını görüyorum. Külotu ve tişörtlerimden biri dışında hiçbir şey giymemiş inanılmaz vücudunu görünce aletim sarsılıyor. Bana doğru yürürken bakışlarımız birbirine kenetleniyor, gözlerindeki bakışa kalbim çarpıyor, iyi bildiğim bir bakış bu. Yatağın dibinde diz çökerek yavaşça vücuduma tırmanıyor, karnımın ortasında durup sıcak, yumuşak dudaklarını karın kaslarıma yerleştiriyor. Uzun, ıslak saçlarını süpürüyorum ve vücudumun hatlarını yalayarak şortumun bandına kadar inmesini izliyorum.

Şortumu çıkarıp ağrıyan sikimi serbest bıraktığında kaslarım tatlı, sıcak bir beklentiyle geriliyor.

Beni o güzel ağzına aldığı anda içimden bir inilti kopuyor ve parmaklarım saçlarını avuçluyor. Ağzının ulaşamadığı yerleri okşuyor ve dilini sikimin alt tarafında gezdiriyor. "İşte bu! Hatırlıyorsun, değil mi Anna? Sana sikimi emmeyi nasıl öğrettiğimi hatırlıyorsun."

Sıcak gözleri parlıyor ve yanıtını aletimin etrafında mırıldanarak tüm vücuduma titreşimler gönderiyor.

Bir hırıltıyla, onun sert, yuvarlak, dantelle kaplı kürelerinden birini yakalayacak kadar eğildim. "Ağzını açmadan, o güzel amcığını bana doğru salla."

Ne yapmasını istediğimi çok iyi bildiği için hareketsiz duruyor. Ağzını üzerimde tutarak vücudunu, kalçalarını kavrayıp yüzüme yaslanacak şekilde kaldırmama yetecek kadar hareket ettiriyor. Onun tatlı kokusu duyularımı istila ediyor ve vücudum o kadar sıkı sarılıyor ki şimdiden patlamak üzereyim.

Hiç vakit kaybetmeden kalçalarındaki ince danteli parçalıyorum. Parmaklarımı ıslak yarığından geçirirken vücudu titriyor. "Durma bebeğim. Ben amını yalarken sen de sikimi yala."

Tekrar emmeye başlar başlamaz içine dalıyorum ve tatlı tadı dilimde patlarken inliyorum. Aletimin etrafında çığlık atıyor ve ağzıma geri itiyor. Daha iyi erişebilmek için kalçalarını kaldırıyorum, dilimin ulaşabildiği her yeri yalıyorum. Buna bayılıyorum, her şeyimi almaya hazır olmasını beklerken onunla yaptığım en sevdiğim şeylerden biriydi. Ona birbirimizi tatmin etmenin farklı yollarını göstermeyi seviyordum ve o da her zaman öğrenmeye çok hevesliydi.

Aşağı uzanarak boynunun arkasını kavriyorum ve boğazının arkasına vurmak için pompalıyorum. Kontrolü ele alınca inliyor ve hamleleri daha çılgınca bir hal alıyor, sikimi becerdiği gibi yüzümü de beceriyor. Bu beni çılgına çeviriyor. Dilimi şişmiş klitorisinin etrafında döndürürken, elimi geri getiriyorum ve iki parmağımı onun sıkı sıcaklığına kaydırarak G noktasını okşuyorum. Dudaklarımın arasındaki yumrusunu emiyorum ve bu onu kendinden geçiriyor. Onun ecstasy çığlıkları benim horoz etrafında patlar ve benim topları acı verici sıkma var. Ritmi asla duraksamıyor. beni arzuladığım özgürlüğe yaklaştırıyor.

Son titremeleri de geçince konuşabilmek için kalçalarını yeterince kaldırıyorum. "Anna, bebeğim, ağzını oynat, boşalmak üzereyim." İnliyor ve beni daha sert ve daha hızlı emiyor. Bir iniltiyle saçlarını tekrar avuçluyorum. "Ben ciddiyim, Anna. Daha fazla dayanamayacağım bebeğim." Bırakmıyor, sadece daha fazlasını veriyor. Aşağı uzanıp taşaklarımı avuçladığında, doğru miktarda basınçla, patlıyorum. Serbest bırakıldığımı inleyerek, hayatımda hiç olmadığım kadar sert boşalıyorum ve tatlı Anna'm sıcak, ıslak ağzına döktüğüm her lanet parçayı içiyor.

İşı bittiğinde bana doğru sürünmek için dönüyor ama ben onu ters çevirip üstüne çıkıyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatıyorum. Kolları boynuma dolanıyor ve beni ağzına davet ediyor. Tatlarımızın birbirine karışmasıyla içimden bir hırıltı yükseliyor - bu m kemm l bir Şey. O m kemm l. Bu kız bana sahip ve her zaman da öyle olacak ama Şu anda bunu dile getirmemeye karar veriyorum. Beni korkutan pek bir Şey yok ama onu kaybetme, hayatımın geri kalanında ona sahip olamama düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

Havaya ihtiya ı olduğunu hissetti imde geri çekiliyorum ama a zımı kapalı tutup sıcak gözlerine bakıyorum. Dört yıl boyunca yaŐad ım cehennemden daha iyi bir yere kaçmak için kendi gözlerimi her kapatt  ımda gördüğüm gözlere.

Tatlı yüz ifadesini küçük bir gülümseme kaplıyor. "E lenceliydi," diye fısıldıyor.

Homurdanıyorum. "Eğlence kelimesi çok hafif kalır bebeğim." Kıkırdayan ağzına bir öpücük kondurduktan sonra üzerinden kalkıp onu oturmaŐı için çekiyorum. "Kollarını kaldır." Söyleneni yapıyor ve g mle imi başının üzerinden kaydırıp en güzel manzarayı ortaya çıkarıyorum. Sıkım yeniden sertleŐmeye başladı. Uzanırken, sıcak bedenini kendime doğru çekiyorum, göğüs g   se, böylece bana bakıyor ve alnımı onunkine yaslıyorum. Sessiz kalıyoruz, herhangi bir kelimeye ihtiyaç duymuyoruz ve Anna'nın her Şeyini içime çekiyorum, hayatta kalmak için hayatımın geri kalanında her gece buna ihtiya ım olduğunu biliyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Logan

Anna'yı birkaç saatliğine Jaxson ve Julia'lara götürürken arabayı **gerginlik** dolduruyor. Yolcu camından dışarı bakıyor, bakışlarını kaçırıyor, dizi durmadan zıplıyor. Yaklaşan dövüş hakkında bütün gün böyleydi ve bundan nefret ediyorum. Benim yüzümden acı çekmesinden nefret ediyorum ve bunu düzeltmek için hiçbir şey yapamıyorum çünkü yerine getirmem gereken bir yükümlülüğüm var.

Evin önüne geldiğimizde arabadan hızla inmeden önce bana sahte bir gülümseme veriyor. Hızla dışarı fırlıyorum, diğer taraftan geliyorum ve o kaçmadan önce onu belinden yakalıyorum. Bakışlarını göğsümde tutuyor, göz teması kurmayı reddediyor. Çenesini kavrayıp yüzünü kaldırdığımda gözlerinde akmamış yaşlar olduğunu görüyorum ve bu beni tamamen dehşete düşürüyor.

"Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Başını sallıyor. "Biliyorum, özür dilerim. Sadece senin için korkuyorum."

"Olma. Bu pisliği haklayabilirim ve sana yaptıklarının bedelini ödeyecek."

"Sadece kim olduğunu hatırla, Logan."

Tam olarak ne söylediğini biliyorum ama söylemesine gerek yok. Yaklaşıyorum ve onu ayaklarından kaldırmadan önce sıkı kıçını ellerimle kavırıyorum. "Kim olduğumu çok iyi biliyorum bebeğim ve bu senin." Bu onun yüzüne gerçek bir gülümseme getirdi. "Şimdi beni öp ve bana benim Anna'm olduğunu söyle."

Yumuşak dudakları benimkileri okşuyor. "Ben senin Anna'nım," diye fısıldıyor ve sikimi sertleştiriyor.

"Benim," diye homurdanıyorum istemeden. "Senin," diye tekrarlıyor sessizce.

Ağzım onunkine çarpıyor ve sunduğu tüm tatlılığı alıyorum, onu terk etmeden önce buna ihtiyacım var. Bir kapının çarpması bizi o anki durumumuzdan koparıyor ve Jaxson'ın bize ters ters baktığını görmek için

dönüyorum. Homurdanarak Anna'ya dönüyorum. "Sanırım bu benim işaretim, bebeğim." Gülümseyerek ona bir öpücük daha konduruyorum.

ayağa kaldırmadan önce ağzını okşadım. Uzanarak pürüzsüz yanağını okşadım. "Birkaç saat içinde döneceğim."

Gülümsemesi soluyor ve az önce gözlerindeki ışık da sönüyor. "Burada seni bekliyor olacağım... her zaman." Avucuma bir öpücük kondurarak isteksizce uzaklaşıyor.

Umutsuzca onu geri çekmek ve *siktir et* demek istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Ön merdivenlerden koşarak çıkışını izliyorum, Jaxson'ın üzerine atlayıp yanağından öpecek kadar uzun süre duruyor. "Merhaba, Bay Huysuz." Jaxson'ın homurdanmasına kıkırdıyor ve eve girmeden önce son bir kez bana dönüp bir öpücük konduruyor.

Anna'yı kamyonetle gezdirebilmek için son birkaç gündür bisikletimi park ettiğim garaja doğru yürüyorum.

Jaxson beni takip ederek, "Bu gece yağmur yağabilir, biliyorsun," diyor.

"İyi olacağım." Bir aracın içine hapsolmam gerekmiyorsa, hapsolmayacağım. Yeterince uzun süre kapalı kaldım. Ajanların benim için kiraladığı kamyoneti sadece Anna yanımdayken kullanacağım çünkü onun için daha iyi olduğunu biliyorum. Ama benim açık havaya ihtiyacım var; çok uzun süre mahrum kaldığım bir şey bu.

"Bu gece için kendini iyi hissediyor musun?" diye soruyor ben bisiklete binerken.

"Evet, hazırım." Ve hazırım. Anna'ya karşı olan olaydan beri içimde kaynayan öfke serbest bırakılmayı bekliyor.

"Kendine hakim ol. Kızgın olduğunu biliyorum, ben de öyleyim ama duygularının aklını karıştırmasına izin verme."

"Merak etmeyin, öfkem sadece yumruklarımı körükleyecek."

Başını salladı. "Pekala. Birazdan görüşürüz, evlat. Ortalığı kasıp kavur." Omzuma sert bir şaplak attıktan sonra çekip gitti.

"Senden sadece sekiz yaş küçük olduğumu biliyorsun, değil mi? Bu bir çocuktan çok daha fazlası," diye bağıriyorum geri çekilen sırtına.

Durdu ve arkasını döndü. "Küçük kız kardeşimle çıktığın sürece çocuksun. Çocuk olmak istemiyorsan ondan ayrılсан iyi edersin."

Homurdanıyorum. "Olmuyor."

"Evet, anladım, ama denemeye değerdі," diyor sırtarak, sonra arkasını dönüp eve doğru ilerliyor.

Kıkırdarak başımı salladım, motoru çalıştırdım ve özgürlüğüm uğruna yapılması gerekeni yapmaya gittim.

Ayaklarımın üzerinde zıplarken adrenalin vücuduma acımasızca pompalanıyor, kaslarım serbest bırakılmayı bekleyen tehlikeli bir öfkeyle geriliyor. Şimdiye kadarki en büyük kalabalıklardan biri olan kalabalığın tezahüratı bile kulaklarımda kükreyen şiddeti bastıramıyor.

Ricketts ukala bir gülümsemeyle ringin diğer tarafında duruyor. Başına gelecekler hakkında hiçbir fikri yok. Anna'nın peşinden gitmeye karar verdiği anda kaderi çizilmişti.

Lewis yüzüme vazelin sürmeyi bitirirken, "Tanrım, seni daha önce hiç böyle görmemiştim, öldürmeye hazır gibi görünüyorsun," diyor. "Beni yanlış anlama, bu iyi bir şey. Her ne yaptıysa bana söyle ki bir daha yapmayacağımı bileyim." Yaptığı şakaya garip bir şekilde kıkırdıyor.

Ben cevap veremeden hakem anonslarına başlıyor. Ona aldırıyorum ve gözlerimi Ricketts'a dikmiş, her an zilin çalmasını bekliyorum.

"Bilmek ister misin?" Hakem konuşmasını bitirir
bitirmez soruyorum. "Evet."

"Asla benim kızım la uğraşma."

Zil çalar çalmaz, hiç vakit kaybetmeden piç kurusunun üzerine atılıyorum. Sert ve hızlı bir şekilde saldırmadan hemen önce Ricketts'ın gözlerinde bir anlık şaşkınlık parlıyor. Her zamanki gibi dans etmemi, şov yapmamı bekliyordu ve bu onun hatasıydı. Ona asla karşılık verme şansı tanımadım. Sadece Anna'ya yaptıklarının bedelini ödetiyorum. "Şimdi o kadar da sert değilsin, değil mi, orospu çocuğu?" Hırlıyorum, yumruklarım la onu yumrukluyorum, her darbeye kemiklerin ezildiğini hissediyorum.

Onu zorladığım köşeden kaçmanın bir yolunu buldu. "Tanrım, dostum, bu da ne?" diye bağıyor, yüzü şişmiş ve kan içinde bana bakıyor, hâlâ yoğunluğum karşısında hazırlıksız yakalanmıştı.

"Kız arkadaşımın peşinden giderek paçayı kurtaracağını mı sandın?"

"Sen neden bahsediyorsun lan?" diye bağırır, sanki bilmiyor.

"Saçmalıyorsun ve ona dokunduğuna pişman olacaksın." Tekrar peşinden gittim ama bu sefer o benim için hazırda. Birkaç yumruk atmaya başardı ama benim ona indirdiğim darbelerin yanında hiçbir şeydi.

"Allah kahretsin!" Aptalca bir şekilde onu benden koruyacağını düşünerek kollarını kaldırıp sendeliyor. Bir kez daha yumruklardan kaçmayı başardı. "Sana söylüyorum, neden bahsettiğini bilmiyorum, ben ona dokunmadım."

"Yalan söylüyorsun! Spor salonunun dışında bizi izlediğini gördüm."

"Nerede antrenman yaptığını görmek için kontrol ediyordum ama hepsi bu. O günden beri onu görmedim. Yemin ederim!"

Daireler çizmeyi bırakıyorum, bir anlık şüphe içimi kemiriyor. Ses tonundaki bir şey bildiğimi sandığım şeyi sorgulamama neden oluyor. Ne yazık ki, bu saniyeyi kendi avantajına kullanıyor. Üzerime hücum ederek beni yere yatırıyor ve kulaklarımı çınlatacak kadar güçlü birkaç darbe indiriyor.

Geçen gün Slade'den öğrendiğim hızlı bir hareketle onu ters çevirip altıma aldım. Bir kolumu boynuna, diğerini de bacağına doladım. Kurtulmak için çabalıyor ama onu sıkıca kavradım, hiçbir yere gitmiyor.

Piç suratıma tükürdüğünde, dizine doladığım kolumu mide bulandırıcı bir çatırtı duyana kadar büküyorum. Acı dolu çığlığı beni tatmin ediyor.

Ona bakıyorum, gözlerim uyarmak için sertleşmiş. "Eğer bir daha onun yanına yaklaşırsan seni gebertirim. Duydun mu beni?"

"Ben ona dokunmadım! Yanlış adamı yakaladınız," diye boğuk bir ses çıkarıyor.

İçimden bir ses doğru söylediğini söylüyor ve şimdi kafamda daha çok soru işareti var.

Bunu kim yapmış olabilir?

Ricketts'in çırpınışları beni sıkıntılı düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Doğruyu söyleyen iyi edersen, çünkü söylemezsen senin için geri gelirim." Bu son tehditle başladığım işi bitirdim. Kolumu boynuna doluyorum ve baygın düşmesi uzun sürmüyor.

Zaferim için zil çaldığında, onun gevşek bedenini bırakıp ayağa kalkıyorum. Lewis bana doğru koşuyor, heyecanla üzerime atlıyor. "Başardın dostum, başardın amına koyayım. Finaldesin!" Elimi onlar kadar yüksek sesle tezahürat yapan çığlık atan kalabalığa doğru kaldırıyor ama bunların hiçbiri beni etkilemiyor. Asla etkilemez.

Bu boktan nefret ediyorum.

Bir çift külot göğsüme çarptı. Geldiği yöne bakma zahmetine katlanmadan onları kenara fırlatıyorum. Lewis'ten uzaklaşarak soyunma odama doğru ilerliyorum, buradan siktir olup gitmek istiyorum. Kalabalığın arasından ilerliyorum ama en arka köşede beni izleyen birini fark edince duruyorum. Adamın başındaki kapüşon yüzünün büyük bir kısmını kapatıyordu. Duruşundaki bir şey hafızamı zorluyor, bana Kolan Slade'i hatırlatıyor.

Ne oluyor lan?

Adamın dönüp yan kapıdan çıkması beni harekete geçirdi. Kalabalık cesetleri iterek acil çıkışa doğru koşuyorum. Kapıdan çıktığımda adam çoktan gitmişti. Sanki ortadan kaybolmuş gibiydi.

"Hey, dostum, neler oluyor? Kimin peşindesin?" Lewis arkamdan kapıya doğru koşarak soruyor.

Ona döndüm. "Kim olduğunu biliyor musun?" "Kimdi?"

"Kapüşonlu adam. Onu görmedin mi?"

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Ricketts sana düşündüğümünden daha fazla mı ateş etti?"

Başımı salladım. "Boş ver." İçeri dönüp soyunma odama gidiyorum.

Lewis yakın duruyor, beni takip ediyor ve kapıyı arkasından çarpıyor. "Kahretsin, orada tam bir canavardın. Hiç kimse ama *hiç kimse* onu bu şekilde alt edemedi." Tekrar üzerime atlıyor, heyecanı hala belli oluyor. "Tanrım, finalde olduğumuza inanamıyorum. Bu çok büyük olacak. Her şeyimi senin üzerine yatırıyorum."

İçimde suçluluk duygusu kabarıırken içten içe geriliyorum. "Hayır, yapma. Hiçbir şey için bahse girme, kazanıp kazanmayacağımı bilemezsin."

"Sen neden bahsediyorsun? Tabii ki konuşuyorsun ve çok para kazanacağız."

"Kiminle dövüştüğümü biliyor musun?"

"Şey, hayır. O geceye kadar öğrenemeyeceğiz ama sana inancım tam. Bence gerçekten yenilmez olabilirsin."

Başımı salladım. "Kimse değil Lewis."

Heyecanı azalıyor ve yüz ifadesini endişe kaplıyor. "Yo, Knight, sakın beni ektiğini söyleme, dostum. Söyleyemezsin. Bu adamlar

Dalga geçme. Eğer bunu yapmazsan seni öldürmek için iki kere düşünmezler ve ben bunun olmasını istemiyorum."

Onun samimi endişesi kendimi daha da bok gibi hissetmeme neden oluyor. Her şeyi açıklamak ve ona kaçmasını söylemek istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum. Bunun yerine kendimi toparlıyorum ve onun paniğini el sallayarak uzaklaştırıyorum. "Hayır dostum, kaçmıyorum."

Beni bilirsin, öyle bir şey yapmam. Sadece tüm paranı kaybetmen ve sokaklarda yaşaman gibi ek bir baskı istemiyorum." Gönülsüzce şaka yapıyorum. Rahatlamış bir nefes verdi. "Tamam, güzel. Yapacağını düşünmemiştim,

Sen sözünün erisin."

Suçluluk duygusundan çatlamaadan önce boğazımı temizliyor ve konuyu değiştiriyorum. "Peki bu son dövüş ne zaman ve nerede?"

"Bilmiyorum ve son dakikaya kadar da öğrenemeyeceğiz. Patron artık kimseye güvenmiyor, burada gizli görevde yakaladığımız federalden sonra kimseye güvenmiyor."

"Federal mi?" Ajanların bu bilgiye ihtiyacı olduğunu bildiğim için soruyorum.

"Evet. Ortaya çıkmadan önce çok fazla ortalıkta yoktu ve bu son nefesini vermesiyle sona erdi.

"Nasıl yakalandı?" Ses tonumu hafif tutarak dikkatlice soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse bilmek de istemiyorum. Buraya dövmüşmek ve para için geldim, başka bir şey için değil."

Bunu zaten biliyordum çünkü ne kadar belalı olmaya çalışsa da adamın içinde kimseyi öldürmek yok. Bu pisliğe bulaşmış olması beni daha da nefret ettiriyor. "Eğer bundan sonra EFC'ye gitmeye karar verirsem benimle gelir misin?" Daha iyi düşünemedim soruyorum.

Gözleri şaşkınlıkla açılır. "Ciddi misin? EFC'ye gitmeyi mi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Neden olmasın? İyi para kazanabileceğim tek yer orası olacak diye düşündüm. Dediğin gibi, kim eski bir mahkûmu işe alır ki? İşe alırlar mı onu bile bilmiyorum ama denemeye değer."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Evet dostum, seninle gelmekten onur duyarım. İkisini de yapabilmen için bir yol buluruz. Parayı hayal edebiliyor musun?"

Serbest bırakılmadan hemen önce yaptığımız konuşmadan bahsederek, "Ya da bunu konuştuğumuz gibi doğru yola girmek için bir şans olarak kullanırız," diyorum.

Gülümsemesi soluyor, ukalalıktan çok sahiciliğe dönüşüyor. "Evet, belki de yapmalıyız." Derin bir nefes alarak elini saçlarında gezdirir. "Bak, yapmam gereken

koş. Sizi gelişmelerden haberdar edeceğim ama en az bir ya da iki haftanız olduğunu söyleyebilirim." Başımı salladım. "Pekâlâ, irtibatta kalalım."

"Yapacağım." Gitmek için döner ama durur ve geri döner. "Ben de tam Ricketts senin kıza ne yaptı diye soracaktım?"

Eğer bir şey varsa, ne kadarını açıklamam gerektiğini düşünüyorum. Bu sefer dürüst olmaya karar veriyorum, umarım yardımcı olabilir. "Geçen gece biri onu bekledi ve dövüşü bırakmazsam beni öldüreceğini söyleyerek tehdit etti."

"Hadi canım?" diyor, gerçekten şok olmuş bir halde. "Ona böyle saldırmana şaşmamalı."

"Evet, ama o olduğundan pek emin değilim." "Ne demek istiyorsun?"

"Yapmadığını söylüyor. Normalde ona inanmazdım ama bir şeyler ters gidiyor."

"Başka kim olabilir ki?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum, bana bu konuda biraz ışık tutabileceğini umuyordum."

Kafasında evirip çevirmesini izliyorum. "Bilmiyorum dostum. Daha önce böyle bir şey olduğunu hiç duymadım. İlk içgüdüm yalan söylediği yönünde ama kim bilir, daha garip şeyler de oldu. Bu dövüşlerde çok para dönüyor, belki de aptalca sana karşı bahis oynamışlardır?" Omuz silkiyor. "Yine hiçbir fikrim yok, sadece ortaya bir şeyler atıyorum ama bence onu bu işe karıştırmak aptallık olur. Neden bahislerini değiştirip paralarını sana yatırmıyorlar?"

"Tabii yapamazlarsa? Belki de kaybedecekleri paradan daha fazlası vardır?" Yüksek sesle düşünüyorum, olası tüm senaryoları gözden geçirmeye çalışıyorum. Başımı sallayarak sinirli bir nefes veriyorum. "Bilmiyorum."

"Dinle, duyumlar alacağım. Kurnazca davranacağım - sessiz kalacağım - ama bana sorarsanız muhtemelen Ricketts'tı ve yalan söylüyor. Ama ne bulabileceğime bakacağım."

"Teşekkürler, minnettarım."

"Hey, endişelenme. Sen ve ben bir takımız. Ben senin arkadayım dostum, her zaman."

Beni damarlarımda yanan suçluluk duygusuyla baş başa bırakarak kapıdan çıkıp gitti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Anna

Annabelle'e masal okuduktan sonra verandanın basamaklarına çıkıp ışıklı ağaca bakıyorum, ılık akşam esintisi ve sıcak çay Logan gittiğinden beri içimi saran korkuyu yatıştırmaya yetmiyor. Saati tekrar kontrol etmek için cep telefonuma bakıyorum ve ondan bir mesaj gelmesi için dua ediyorum, herhangi bir şey, ama hiçbir şey yok.

Hadi Logan, lütfen acele et.

Ön kapının açılma sesi beni çalkantılı düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Bir an sonra Julia yanıma oturuyor ve kolunu omuzlarıma doluyor.

"Annabelle şimdi uyuyor mu?" Yumuşakça soruyorum.

"Henüz değil. Jax'i ikinci bir masal için kandırdı. Senin okuduğun masalın yeterince uzun olmadığını söyledi ve tabii ki o da buna kandı."

Kıkırdıyorum. Tabii ki yaptı, ona asla hayır diyemez, ama onu suçlamıyorum, ben de yapamam.

"İyi misin?" diye soruyor, cevabı zaten bildiği halde. "Buraya, yanıma döndüğünde ve güvende olduğunu bildiğimde iyi olacağım."

Eli omzumu sıkıyor. "Üzgünüm, endişelenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum, inan bana, ama yakında burada olacak."

Başımı salladım. "Biliyorum, bundan nefret ediyorum. Bunca zaman sonra nihayet yeniden birlikteyiz ve benden tekrar koparılmasından korkuyorum."

"Bu duyguyu ben de biliyorum. Sevdiklerimizi kaybetmeyi düşünmek korkutucu, özellikle de bunun nasıl bir his olduğunu biliyorken. Jaxson'ı ilk kaybettiğimde bunu atlatmamın ne kadar uzun sürdüğünü asla unutmayacağım. Yaralandığı ve kurtulup kurtulamayacağını bilmedikleri haberini aldığımda..." Başını usulca sallıyor. "Bu, düşünmemeye çalıştığım bir şey yoksa delireceğim. Tek yapabileceğimiz inançlı olmak ve onlarla geçirdiğimiz anların değerini bilmek. Eğer sürekli korku içinde yaşarsak, şimdi ve burada olanları kaçırırız. Ne kadar zor olsa da

bunu hatırlamaya çalışın. Logan'la kaçırdığınız zamanın üzerinde durmak yerine, bunu kaybedilen zamanı telafi etmek için kullanmayı deneyin."

Söyledikleri tamamen mantıklı ve mantıken bunu biliyorum ama zor. Onunla kaybettiğimiz zamanın pişmanlığı hala taze. Belki o bu karmaşanın içinde olmadığında daha kolay olur ve birlikte bir geleceğe odaklanabiliriz. Gerçi o geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bunun bilinmezliği beni de öldürüyor. Konuşmamız gereken çok şey var... Bu düşünceden sıyrılıp Julia'ya bakıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette, ne olursa."

"Jaxson geri döndüğünde, bilirsiniz, Irak'ta olanlardan sonra... bu konuda size açıldı mı?"

Yüz ifadesinden bir şey geçiyor, acı verici bir şey, sonra bir iç çekiyor. "İlk başta değil, hayır ve sonunda bana açıldığında bile çok fazla değildi, ama onun yanında olmam için yeterliydi."

"Onu nasıl açtın?" Logan'ın açılmasına yardımcı olabilmek için bana biraz ışık tutabileceğini umuyorum. Özellikle de sırtını açmaktan bu kadar korkmasına neden olan, onu eskisinden çok daha sert yapan şey her neyse onunla ilgili. Şeytanları her neyse, tıpkı onun benimkileri temizlediği gibi ben de onları ondan temizlemek istiyorum.

"Şey, gerçekten bilmiyorum. Geri döndükten sonra vücudunda iz bırakanlardan daha fazla yara izi olduğunu anladım." Jaxson'ın sırtını düşünmek bile boğazımda şiddetli bir yanmaya neden oluyor. "Her zaman onun yanında olmaya çalıştım ve sonunda açılacağını umarak sabırla bekledim. Bir gece korkunç bir kabus gördü ve işte o zaman zorladım, bana gelmesi için daha fazla bekleyemezdim. Doğru zamanın geldiğini biliyordum, yaşadığı kargaşayı daha fazla içine atamazdı."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, kalbim onun çektiği acıdan dolayı acıyor, eminim ki paylaştığımız ama çok farklı olan bir acı. "Sence açılmasının ona yardımı oldu mu?"

Eminim öyledir. Sadece kişisel deneyimlerimden değil, okulda da bu konuda çok şey öğrendim. Bununla birlikte, içinizi dökebileceğiniz doğru kişiye sahip olduğunuzda bunun size yardımcı olduğunu düşünüyorum. Yıllar önce Logan'la tanışmamış olsaydım nerede olurdum emin değilim. Terapi bana yardımcı oldu ama her şeyin üstesinden gelmeme yardımcı olan oydu.

"Sanırım öyle. Eminim o içsel yaralardan bazıları sonsuza kadar orada kalacak, nasıl kalmasının ki? Ama bence bu yaraları sarmak için birçok faktör devreye giriyor.

iyileşmiş olan." "Ne gibi?"

"Mesela sen. O zamanki en büyük ıstırabının bir kısmı sana olanlar ve zamanında yetişemediği için duyduğu suçluluktur." Acı içime işlerken gözlerim kapanıyor, benim için suçluluk duymasından nefret ediyorum. "Ama senin ne kadar güzel, genç ve gelecek vaat eden bir kadına dönüştüğünü görmek bunu iyileştirdi," diye ekliyor gülümseyerek. "Sonra, tabii ki, Annabelle var."

Gülümsüyorum. "Evet, onu unutmamalıyız. Onun tatlı yüzü nasıl olur da her şeyi iyileştirmez?"

Julia kıkırdıyor. "Katılıyorum ve ikimiz de Jax'i parmağında oynattığını biliyoruz."

"Öyle." Gülümsemem biraz sonra söyleyeceğim şeyle birlikte biraz soluyor. "İyileşmesi söz konusu olduğunda bir faktörü daha, belki de en büyüğünü unutuyorsun."

Gözleri şaşkınlıkla kısılıyor. "O da ne?"

"Sen."

Bir gülümseme daha alıyor, bu seferki o kadar ısıltılı ki kalbinize kadar hissedebiliyorsunuz. Diğer kolunu omuzlarıma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Sen ve ben, Anna, bir elmanın iki yarısı gibiyiz. İkimiz de seksi, inatçı ve sahiplenici erkekleri seviyoruz. Ama onlar çoğu erkeğin umabileceğinden daha fazla onura sahipler. Bizi delirtebilirler ama onlara soluduğumuz hava kadar ihtiyacımız var."

Ondan bir adım daha aşağıda olduğum için kollarım beline dolanıyor, ağır kalbim biraz daha hafifliyor. "Sizinle tanıştığıma gerçekten çok memnunum Julia. Sizi anlatamayacağım kadar çok seviyorum."

"Ben de."

"Bölüyor muyum?"

Birbirimizden ayrılıyor ve arkamıza baktığımızda Jaxson'ın ön kapıdan çıktığını görüyoruz. İkimiz de o anda kaçan birkaç damla gözyaşını siliyor ve ona gülümsüyoruz.

"Hiç de değil, gel otur," diyor Julia.

Onun da kızın yanına oturmasını bekliyorum ama sonunda aramıza giriyor ve bir kolunu ikimize doluyor. "Siz kızlar ne hakkında konuşuyorsunuz? Ya da belki bilmek istemiyorum," diye ekliyor melankolik halimize bakarak.

"Senin ne kadar harika olduğundan bahsediyorduk," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Evet," diye onaylıyor Julia, onun yanağını öperek.

İltifattan rahatsız olmuş gibi homurdanıyor ama bizi biraz daha sıkı tutuyor. "Kıç yalamayı Evans'a sakla, o bu boktan hoşlanan biri."

İkimiz de kıkırdayarak aynı fikirdeyiz.

"Kızımız uyuyor mu?" Julia konuyu değiştirerek sorar.

"Evet, çabucak uykuya daldı," diye yanıtlıyor bana bakmadan önce. "Az önce babanla telefonda konuştum."

Gerginleşiyorum ve az önce hissettiğim hafif duygu buharlaşıyor. "Oh, peki ne istedi?" Ses tonumdaki acıyı uzak tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Babamı seviyorum ama davranışlarına hâlâ çok kızgınım.

"Sadece seni kontrol ediyordu, iyi olduğundan emin olmak için." Önce homurdandım, sonra da bunun için kendimi çocukça hissettim. "Kızgın olduğumu biliyorum ama adamı biraz rahat bırak. Seni seviyor ve hazırlıksız yakalandı."

"Bunu anlıyorum ama ne kadar kötü davrandığını ya da özellikle Logan hakkında söylediği korkunç şeyleri bilmiyorsunuz."

"Aslında biliyorum ve eğer teselli olacaksa ona da boktan olduğunu söyledim, özellikle de Logan'ın neden hapse girdiğini hepimiz bildiğimiz için. İstemedi öyle şeyler söyledi ki... Anlayabiliyorum."

"En azından sen özür diledin, o dilemedi ve dileyene kadar onunla konuşmayacağım."

"Yeterince adil."

"Aynen öyle," diye homurdanıyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor.

Bir motosiklet sesi sohbeti bölüyor. Logan yanaştığında göğsümden bir ton tuğla kaldırılmış gibi hissediyorum. "Tanrıya şükür!" Jaxson'dan uzaklaşıp Logan'ın motosikleti park ettiği garaja doğru koşuyorum.

İniyor ve bana doğru yöneliyor. "Hey, bebeğim. Üzgünüm, ben-"

Kendimi ona atıyorum ve sözlerini bir öpücükle kesiyorum. Bana vermek zorunda olduğu her şeyi içime çekiyorum, iyi olduğuna dair güvenceye ihtiyacım var. Alçak bir hırıltıyla bunu fazlasıyla yerine getiriyor, öpücüğün kontrolünü ele geçirirken nefesimi alıyor.

"Lütfen bana iyi olduğunu söyle," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Sana iyi olduğumu söylersem beni öpmeyi bırakacak mısın?"

"Hayır, seni öpmeyi asla bırakmayacağım." Eğer istediğim gibi olursa, bu adamı hayatımın sonuna kadar öpeceğim.

"O zaman evet, iyiyim." Gülümseyerek geri çekiliyorum ama çenesinin şiştiğini ve gözünün köşesinde bir kesik olduğunu fark ettiğimde gülümsemem çabucak kayboluyor. Uzanıyorum ve parmaklarımı nazıkçe yaranın üzerinde gezdiriyorum. "Ben iyiyim Anna, söz veriyorum."

"En azından kazandın mı?" Yumuşakça soruyorum, bunun önemli olup olmadığından emin değilim.

"Tabii ki yaptım." Ukala cevabı karşısında dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor. "Ama konuşmamız gerek."

Yüz ifadesiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ne oldu, sorun ne?"

"Sorun değil, sadece sana bir şey sormam gerekiyor ama Jaxson beni vurmadan önce ona katılalım, burada karanlıkta seninle olduğumdan daha fazlasını yaptığımı düşünüyor." Alnımdan öperek beni tekrar ayağa kaldırıyor ve verandanın basamaklarında Jaxson ve Julia'ya doğru yürürken bir kolunu omuzlarıma doluyor.

Jaxson'ın neden bu kadar uzun sürdüğü hakkında bir açıklama yapmasını bekliyorum ama yapmıyor. Sinirlenmiş gibi bile görünmüyor. Keskin bakışları sadece Logan'a odaklanmış durumda. "Ee, nasıl gitti?"

Logan omuz silkiyor. "Nasıl baktığınıza bağlı. Kazandım ama şimdi gerçekten cevaplamam gereken pek çok soru var."

"Ne demek istiyorsun?"

Bir nefes bırakıyor ve sonra bana bakıyor. "Otur bebeğim."

Dediğini yapıyorum, Jaxson'ın ayaklarının yanındaki basamağa oturuyorum. Kalbim dakikada bir milyon mil hızla çarpıyor, ona neler olduğunu merak ediyorum. Bana telefonunu uzatıyor ve bir resim gösteriyor.

"Kim bu?" Daha önce hiç görmediğim bir adama bakarken soruyorum. "Yakından bak. Hiç tanıdık geliyor mu?"

Jaxson'ın da bakmak için üzerime eğildiğini hissediyorum. "Neden ona Ricketts'in fotoğrafını gösteriyorsun?"

"Ricketts bu mu?" Bu gece dövuştüğü adam olduğunu bildiğim için soruyorum. "Evet."

"Beni tehdit eden adam bu değil."

Jaxson'ın arkamda gerildiğini hissediyorum ve Logan'ın yüzünde hayal kırıklığına benzer bir ifade beliriyor. "Emin misin? Adamı iyi göremediğini söylemiştin."

"Biliyorum ama bu adam olmadığından eminim çünkü beni tehdit eden adamın gözleri bununki gibi yeşil değil, koyu kahverengiydi."

Başını salladı ve telefonunu geri alıp bir şeyler yaptıktan sonra tekrar bana uzattı. "Peki ya bu adam?"

Tanıdığım bir adama bakıyorum. "Kolan mı? Evet, tabii ki onu tanıyorum. Ya da en azından daha önce tanışmıştım."

"Ama o değil miydi?"

Şok içinde geri çekildim. "Ne? Hayır, tabii ki hayır."

"Neler oluyor, Knight?" Jaxson soruyor.

Sinirli bir nefes veriyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Bilmiyorum dostum, ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Ricketts ona olanlarla hiçbir ilgisi olmadığına yemin ediyor ve nedense ben ona inanıyorum."

"O zaman başka kim olabilir?"

"Biliyorsam ne olayım. Belki de bana karşı parası olan biri? Lewis bir şey bulabilir mi diye araştırıyor ama..." Başını sallıyor. "Bilmiyorum, artık hiçbir şey akla yatkın gelmiyor."

"Siktir!" Jaxson ayağa kalkıp volta atmaya başlıyor, en az benim kadar endişeli görünüyor, çünkü bu Logan'ın ölmesini isteyen kişinin hâlâ dışarıda olduğu anlamına geliyor. "Peki ona Slade'in fotoğrafını göstermen de neyin nesi? Onun bununla ne ilgisi var?"

"O gün spor salonundayken onu bir yerden tanıdığımı yemin edebilirim ve onun da beni tanıdığını biliyorum. Onu televizyonda gördüğümde değil, çünkü televizyon izlemiyorum. Beni tanıdığı konusunda yalan söylediğini anlayabiliyordum ama neden yalan söylediği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu gece ringden çıkarken uzak köşede birinin beni izlediğini gördüm. Başında bir kukuleta olduğu için onu net olarak göremiyordum ama bana Slade'i hatırlattığı kesindi. Onu görür görmez yan kapıdan sıvıştı ve ben dışarı çıktığımda çoktan gitmişti."

"Asla, Slade'i iyi tanımıyorum ama bu saçmalık için kariyerini tehlikeye attığını göremiyorum. Buna ihtiyacı yok, adam şu anda sektörün zirvesinde."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama sana söylüyorum Jaxson, kesinlikle ona benziyordu."

"Orada ne işi olduğunu anlamıyorum. Bundan kazanacağı hiçbir şey yok."

"Belki de fazladan para kazanmak için orayı araştırıyorlardır?" Logan öneriyor.

Jaxson başını sallar. "Bilmiyorum. Her şey mümkün sanırım ama ben göremiyorum."

"Peki bu senin için ne anlama geliyor?" Boğazımdaki yumruyu geçip soruyu dile getirmekte zorlanarak usulca soruyorum. "Eğer sana zarar vermek isteyen Ricketts değilse, o zaman başka biri var ve hâlâ dışarıda bir yerlerde." Sonunda sesim çatlıyor ve ne kadar korktuğumu gösteriyor.

Logan önüme düşüp yüzümü ellerinin arasına almadan önce Julia'nın uzanıp sırtımı ovduğunu hissediyorum. "Hey, hadi ama bebeğim, sana söyledim, kendi başımın çaresine bakabilirim ve o gece sana uyarıyı kim gönderdiyse bunu biliyor. Artık çok geç. Finale gidiyorum, yani elde etmeyi umdukları şey gerçekleşmedi. Söz veriyorum Anna, iyi olacağım. Ama..." duraklıyor ve daha o söylemeden ne söyleyeceğini hemen anlıyorum, "belki de bu iş bitene kadar burada kalman kötü bir fikir değil-"

"Hayır! Sana bunu yapmayacağımı söyledim. Seni terk etmeyeceğim. Eğer kendi güvenliğinden bu kadar eminsen, benim güvenliğim için endişelenmemelisin."

Endişeli bir nefes veriyor ve alnını benimkine yaklaştırıyor. "Endişelenecek bir şey olmasa bile her zaman seninkiler için endişeleniyorum."

Dudakları benimkilere yakınken, fırsattan istifade dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Seni bırakamam, bu yüzden lütfen benden bunu isteme." Nefesimi tutup cevabını bekliyorum ve beni itmemesi için dua ediyorum.

"Federaller hâlâ onu takip ediyor mu?" Jaxson anımızı bölerek soruyor.

Logan geri çekilir ve cevap vermeden önce ona bakar. "Evet, benimle ya da seninle birlikte olmadığı zamanlarda. Cooper'ın da sürekli evimin önünden geçen biri olduğundan eminim."

"O zaman şimdiye kadar nasıl yapıyorsak öyle yapmaya devam edelim, özellikle de şu anda üzerinizde çok fazla koruma varken." Şaşkınlıkla Jaxson'a dönüyorum. Beni işaret ederken yüz ifadesi sertleşiyor. "Ama eğer bir şey olursa, Anna, bizi endişelendirecek bir şey olursa, istesen de istemesen de buraya geleceksin. Anladın mı?"

Ona ters ters bakıyorum, anlasam bile verdiği emir hoşuma gitmiyor. "Evet, anladım." Gerçi Logan olmadan olmazdı ama bunu kendime saklıyorum çünkü bunun bir tartışmadan başka bir şey olmayacağını biliyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye tekrar güvence veriyor Logan. "Lewis her şeyi araştırıyor ve ona güveniyorum, daha fazla endişelenecek bir şey varsa öğrenecektir. Şimdi sadece bir bekleme oyunu."

Jaxson başını sallar. "Katılıyorum ama yine de dikkatli olmamız gerekiyor. Eğer finalden önce başka bir şey olursa ikiniz de gelip burada kalın." Logan itiraz edemedi Jaxson elini kaldırır. "Gerekirse Julia ve Annabelle misafir evinde Cade ve Faith'le birlikte kalabilir. Ama sana katılıyorum, bence her şey yoluna girecek, en azından finale kadar."

Evet, ama beni en çok korkutan da bu, ya final gerçekleşirse? O zaman Logan'a ne olacak? Düşüncesi bile beni hasta ediyor. Tüm bunların bitmesini istiyorum ki Logan ve ben hayatımıza devam edebilelim.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Anna

Birkaç gece sonra Logan'ın gece koşusundan dönerken daireye girdiğini duydum. Yatak odasının penceresinden dışarı baktığımda, caddenin karşısına park etmiş plakasız polis arabasını görüyorum.

Yatağın üzerinde etrafıma yaydığım ders kitaplarımı kapatarak onu selamlamak için ayağa kalkıyorum. Köşeyi döndüğümde onu mutfak lavabosunun üzerinde durmuş, sırtı bana dönük, uzun bir bardak su içerken görüyorum. Onu gördüğüm anda vücudumu bir sıcaklık kaplıyor, gözlerim onun yarı çıplak mükemmelliğini tarıyor. Siyah atletik pantolonu zayıf kalçalarının üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde aşağıya sarkıyor, seksi, biçimli sırtı terden parlıyor. Şimdi suya ihtiyacı olan benim.

Gülümseyerek ona doğru yürüyorum, kollarımı beline doluyorum, hatamı çok geç olmadan fark ediyorum. Elini boğazıma dolamış bir halde hızla buzdolabına doğru savrulduğumda tamamen hazırlıksız yakalandım. Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en soğuk mavi gözlere bakarken dehşet beni kavıyor.

"Tanrım! Siktir!" Logan geri sıçradı, boğazımdaki tutuşu bıraktı, korku ve utanç birkaç dakika önce sahip olduğu ölümcül ifadeyi yıkadı. "Tanrım, Anna, bunu bana yapamazsın, bir daha asla. Beni duyuyor musun?" Benden uzaklaşırken çaresizlik içinde elleri saçlarında geziniyor. "Siktir!" Yanındaki duvarı yumrukluyor, balkona çıkmadan önce ezici güç devasa bir delik açıyor.

Kapının çarpması beni sersemlemiş halimden çıkardı. Titreyen elimi çarpan kalbime götürdüm ve az önce ne olduğunu anlamaya çalıştım. Gözlerindeki korku ve öfke içimi suçluluk duygusuyla doldurdu. Verdiği onca işaretten sonra farkına varmalıyım. Daha iyi bilmeliydim.

Birkaç derin nefes alarak kendimi toparlıyorum ve balkona çıkıyorum. Logan duvara yaslanmış, sigarasını içine çekiyor, sanki hayatı

buna bağlı. Bakışları bana hiç sapmıyor ama burada olduğunu biliyor.

Önünde durmak için hareket ediyorum ama hâlâ bana bakmıyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum yanan boğazımın arasından. "Seni hazırlıksız yakalamak istememiştim. Bunu bir daha asla yapmayacağım."

Sonunda bana bakıyor ve acı dolu ifadesi mideme bir yumruk gibi iniyor. Uzanıp parmak eklemlerini boğazımın kenarına sürüyor, bakışlarında pişmanlık yanıyor. Sıkılmış bir çeneyle gözleri kapanıyor ve başını duvara yaslıyor.

"Logan, konuş benimle. Lütfen bana neler olduğunu anlat. Belki bu konuda konuşursan kendini-"

"Hayır."

Onun bu hızlı reddi karşısında sinirli bir nefes alıyorum. Julia'nın tavsiyesine uyuyorum ve şimdi zorlama zamanı olduğuna karar veriyorum. "Lütfen beni dışlama. Bunun hakkında konuşmak istiyorum, olanlar hakkında konuşmak istiyorum."

Sigarasını atıyor ve beni kenara çekiyor. "Böyle bir şey olmayacak Anna, o yüzden bırak artık."

Beni tamamen yok sayarak içeri girdiğinde sinirlerim tepeme çıkıyor. Ben de peşinden gittim. "Neden yanında olmama izin vermiyorsun?"

Arkasını dönüyor, öfkeden gözleri parlıyor. "Çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek! Gerçekten önemli olacağını mı düşünüyorsun? Bir fark yaratacağını?"

"Olabilir."

"Hayır, olmayacak ve duymak istemediğın şeyler bunlar."

"Yapma bunu! Bana çocukmuşum gibi davranma. Dünyanın ne kadar korkunç olabileceğini bildiğimi unutuyorsun." Acı dolu bir nefes alıyorum ve kavga etmek istemediğım için hayal kırıklığımı dizginlemek için elimden geleni yapıyorum. "Dinle, bazen bir şeyler hakkında konuşmak yardımcı olabilir. Özellikle de-"

"Psikolojik saçmalıklarını başkasına sakla, beni lanet olası bir çalışma projesi olarak kullanamazsın."

"Bunun benim bölümümle bir ilgisi yok, bu senin beni içeri almamanla ilgili. Beni hep dışladın ve bu hiç adil değil, benimle ilgili her şeyi biliyorsun! Hayatımın en karanlık anını biliyorsun ve beni kendi hayatına dahil etmemen beni incitıyor."

Çenesi o kadar sert gıcırđıyor ki kırılmamasına şaşıırıyorum. "Peki, gerçekten bilmek istiyor musun?" Sesi daha sakın ama bir şekilde daha tehlikeli. Geri çekilmeme neden olacak şekilde bana doğru ilerliyor. "Duymak istiyorsun

Özgürlüğünüzün elinizden alınmasının nasıl bir şey olduğunu? Bir insan yerine bir sayıya dönüşecek kadar kimliğinizin elinizden alınması? Bir hayvan gibi kilit altında tutulmanın, penceresiz ve duş kabini büyüklüğünde bir alana hapsedilmenin nasıl bir his olduğunu bilmek?"

Sonunda sırtım duvara çarpıyor ve kollarını başımın iki yanına dayayarak beni içine hapsediyor. Nefes aldığı her kelimede kalbim acıyla çarpıyor, ama kendimi tutuyorum ve sert bakışlarını tutuyorum, korkutuculuğunun beni uzaklaştırmasına izin vermiyorum.

"Ya da belki 7/24 izlenmenin nasıl bir şey olduğunu duymak istersiniz. Çişini yapamamanın, yemek yiyememenin ya da mahremiyet içinde uyuyamamanın nasıl bir şey olduğunu." Duraklıyor ve bana bakan gözler o kadar soğuk ki ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. "Bir de sırtını bir saniye bile açık bırakamayacağın anlar var, yoksa sapık bir herif seni orospusu yapmaya çalışır. Neredeyse başıma geldiği zamanı duymak ister misin Anna? Bu seni daha iyi hissettirir mi?"

Aman Tanrım.

Başımı sallıyorum, duymak istemiyorum. Bu şekilde olmaz - bu kadar kızginken ve yanında olmama izin vermezken olmaz.

"Hayır mı? Ama her şeyi bilmek istediğini söylemiştin." "Kes şunu Logan," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Hayır, bunu sen istedin, o yüzden şimdi duyacaksın. Sana neden sırtını açıkta bırakamayan lanet olası bir baş belası olduğumu anlatacağım." O kadar yaklaşıyor ki, içinden akan öfke neredeyse boğucu bir hal alıyor. "Sana üç adamın beni duşta gafil avladığı zamanı anlatacağım."

"Dur, lütfen," diye yalvarıyorum boğuk bir fısıltıyla, böyle olmasını istemediğim için.

"Merak etme bebeğim, sonu kötü bitmiyor. En azından benim için. Nedenini bilmek ister misin?" Başımı sallıyorum, yanan boğazımdan kelimeleri daha fazla çıkaramıyorum ama o durmuyor. "Çünkü durumu tersine çevirdim ve onlara öyle bir dayak attım ki hayatımda ikinci kez neredeyse öldürüyordum. Hatta bir orospu çocuğunu komaya bile soktum." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve bir hıçkırık boğazıma doluyor, ama onu geri bastırmak için elimden geleni yapıyorum. "Artık bildiğine göre daha iyi hissediyor musun?" Ona cevap vermiyorum ve o da tersliyor. "Cevap ver lan bana, mutlu musun şimdi?" diye bağırıyor.

"Kesin şunu! Bana bağırmayı kes." Hıçkırarak onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. O şu anda benim Logan'ım değil ve benimle bu şekilde konuşmasına dayanamıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Benden uzaklaşıyor. "İşte şimdi anladın, Anna. İşte bu yüzden kimsenin beni hazırlıksız yakalama fırsatı bulmasına izin vermiyorum. Bir daha asla böyle savunmasız olmayacağım. Umarım artık bildiğin için daha iyi hissediyorsundur, çünkü ben kesinlikle hissetmiyorum!" Hışımla oturma odasından çıkıp yatak odasına giriyor; kapıyı arkasından öyle sert çarpıyor ki, kırılmamasına şaşıyorum.

Gürültülü patlama apartmanda yankılanırken, bacaklarım altımdan çekiliyor ve tamamen paramparça oluyorum. Kendi içime kıvrılıp dizlerimi göğsüme çekerek ağlıyorum. Logan ve yaşadığı her şey için ağlıyorum, hâlâ ne kadar kızgın olduğu için ağlıyorum ama en çok da bizim için ağlıyorum. Bana her zaman olduğu gibi onun yanında olacak kadar güvenmediği için ağlıyorum.

Hıçkırıkları dindiğinde ve karanlık, sessiz odadan gelen tek ses nefesimin kesilmesi olduğunda, ne yapacağımı düşünüyorum. Onu seviyorum ve yanında olmak istiyorum ama beni içeri alması için onu zorlayamam. Gidip onu rahat bıraksam mı yoksa daha fazla zorlasam mı bilemiyorum. Az önce olanlardan sonra ikincisinin iyi bir seçim olmadığını varsayacağım.

Birkaç dakika daha tartıştıktan sonra gitmeye karar verdim. Şu anda gerçekten kızgın olduğu ve beni etrafında istemediği açık. Yapabileceğim tek şey onu rahat bırakmak ve bana geri dönmesi için dua etmek, bir gün bana izin vermesi ve benim için olduğu gibi onun için de orada olmak.

Ayağa kalkıp kıyafetlerimi toplamak için yavaşça odasına doğru ilerliyorum. Elim kapı kolunda, karşılaşacağım şeyden korkarak duraklıyorum. Derin bir nefes alarak, sessizce içeri girmeden önce olabildiğince cesaret arıyorum.

Yatak odasının penceresinden içeri süzülen ay ışığı dışında oda kapkaranlık. Başını ellerinin arasına almış, dirseklerini dizlerine dayamış yatağın kenarına otururken vücudunun dış hatlarını zar zor görebiliyorum.

"Logan?" Fısıldıyorum, ona gideceğimi söylemeli miyim yoksa toparlanıp gitmeli miyim emin değilim.

Cevap vermeyince en iyisinin bir çanta alıp gitmek olduğuna karar veriyorum. Hüzünlü bir iç çekişle dolaba doğru yürüyorum ve kolumu yakaladığında şaşkınlıktan nefesim kesiliyor. Beni bacaklarının arasına çekip kollarını belime doluyor ve yüzünü karnıma gömüyor. "Çok özür dilerim, lütfen beni affet."

Ondan gelen ıssızlık daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Karnımın içine bir şeyler mırıldanıyor ama onu anlayamıyorum.

"Logan, lütfen bana bak." Yüzünü çerçeveleyerek onu bana bakmaya zorluyorum ve ellerim anında gözyaşlarıyla ıslanınca keskin bir nefes çekiyorum.

"Bunu yapmak istememiştim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Sen olduğunu bilmiyordum. Seni asla incitmezdim, Anna. Ellerimi asla sana öyle sürmem. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kendi gözyaşlarımın tekrar döküldüğünü hissediyorum, kalbim onun kargaşası yüzünden acıyor. "Tabii ki biliyorum, bunu yapmak istemediğini biliyorum."

Beni gafil avlıyor ve kollarıyla beni çaresizce sıkıca kucaklıyor. "Yemin ederim bunu bir daha asla yapmayacağım. Ben sadece... Ben çok berbat durumdayım, Anna. Çok geç olana kadar sen olduğunu fark etmemiştim. Düşündüm ki
-."

"Şşş, sorun yok. *Ben* iyiyim."

"Eğer üzerinde bir iz varsa asla kendimle yaşayamam."

"Yok," diye onu rahatlatıyorum, sesindeki acıya dayanamayarak. "Şu anda acıyan tek şey kalbim." Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, özellikle de şu anda, ama söylemeden geçemiyorum.

Başını omzuma koyuyor; vücudu acıyla titriyor ve bu beni tamamen dehşete düşürüyor. "Söylediğim şeyler için çok özür dilerim. Kızgındım ve öfkelen dim ama sana değil, kendime kızgınım. Sana neredeyse yapacağım şey için ve..." Duraksıyor, bir sonraki sözlerinde tereddüt ediyor.

"Şimdi benden uzak durma. Lütfen."

Ağır bir nefes veriyor. "Neler yaşadığımı, o lanet yerden ne kadar nefret ettiğimi bilmeni istemiyorum çünkü sadece seni inciteceğini biliyordum ve bunu istemiyorum. Ama yine de seni incittim ve bunun için çok üzgünüm."

Ona daha sıkı sarılıyorum, onu olabildiğince rahatlatmaya çalışıyorum. "Sadece senin için orada olmak istiyorum, tıpkı senin benim için olduğun gibi. İzin ver acını dindireyim, izin ver senin bana baktığın gibi ben de sana bakayım."

"İşte bu, sen bunu yapıyorsun - tahmin edemeyeceğin kadar çok. Senin yanında olmak bile her şeyi daha iyi yapıyor."

"Sevindim ama daha fazlasına ihtiyacım var. Beni içeri almanı istiyorum. Evet, birinin seni incitmeye çalıştığını bilmek beni incitiyor ama beni bu dünyada tutman daha çok incitiyor."

karanlık. Ne olduğunu bilseydim asla arkandan böyle yaklaşmazdım."

Başını sallar. "Denerim. Sadece benim için zor. Buna alışık değilim ama sana zarar gelmemesi için her şeyi yaparım Anna. Sadece... lütfen beni bırakma. Sensiz hayatta kalamam."

Yüzünü kendime doğru kaldırarak alnımı onunkine yaklaştırıyorum ve ıslak, acı dolu gözlerine bakıyorum, sonra da onu tekrar gördüğümünden beri söylemek istediğim tek şeyi dile getiriyorum. "Seni seviyorum Logan. Beni duyuyor musun? Asla durmadım ve durmayacağım. Seni asla terk etmeyeceğim. Seni dört yıl önce de bırakmazdım, şimdi de bırakmayacağım. Beni dışlamadığın sürece ben hep yanında olacağım... sonsuza dek," diye ekliyorum fısıltıyla.

Kelimelerle karşılık vermek yerine, kalbimi aydınlatan ve ruhumun derinliklerine dokunan yakıcı bir öpücükle ağzını benimkine götürüyor. Bu noktaya kadar yaşadığımız diğer tüm öpüşmelerin aksine, aceleye getirilmiş hiçbir şey yok. Bu yavaş ve bilinçli ama bir o kadar da tutkulu. Ayrıca yeni bir şeylerin ipucunu da taşıyor.

Yeni bir anlayış belki? Vaat edilmiş bir gelecek?

Bu her neyse, ona tutunuyorum ve kavgamızdan beri içime işleyen acıyı iyileştirmesine izin veriyorum.

"Anna'm," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor." Beni ters çeviriyor, pozisyonumuzu değiştiriyor ve üstüme geliyor, ağzı tekrar benimkini buluyor.

Bacaklarımla arasında ne kadar sert olduğunu hissederek inliyorum ve onu içimde hissetmeye her zamankinden daha çok ihtiyaç duyarak hevesle yukarı itiyorum. Bana tam olarak istediğimi vermek için hiç vakit kaybetmiyor. İkimizin de ihtiyacı olanı.

Önce elbisemi sonra da külotumu çıkardı. Bu sefer her zaman yaptığı gibi külotumu yırtıp atmak yerine vücudumdan aşağı kaydırıyor, geçtiği her çıplak teni öpüyor, vücuduma hayat verirken beni el üstünde tuttuğunu hissettiriyor. Dokunuşunun mükemmelliğinde o kadar kayboluyorum ki, tekrar üstüme geldiğinde pantolonundan çoktan kurtulduğunu fark ediyorum.

Bir saniye bile beklemeden, tek bir yumuşak hamleyle içime kayıyor. Vücuduma yayılan enfes zevk karşısında nefesim kesiliyor. Beni tamamlama şekli hayatımın en güzel ve ruhuma dokunan hissi.

Alnı bir iniltiyle benimkinin üzerine düşüyor. "Tanrım, seni çok seviyorum. Seninle ilgili her şey."

Nazik sözleri içimden akan hislerin sıcaklığını artırıyor. Uzanıp yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve onu kendime yakın tutuyorum. "Ben de seni seviyorum. Sen mükemmelsin, benim için mükemmelsin."

Yavaş bir hassasiyetle içime girip çıkmaya başlıyor, derin mavi gözleri karanlıkta içime işliyor. "Seni o kadar çok özledim ki. O cehennem çukurunda geçirdiğim her saniye seni düşündüm. Sadece seni, Anna. Hayatta kalmamı sağlayan şey senin -bizim- hatıralarımızdı."

Sözlerindeki gerçek, kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oldu.

"Senin güzel kahverengi gözlerini düşündüm." Eğilip bir gözünün köşesini öpüyor. "Uzun, yumuşak saçlarını ve parmaklarımın arasında nasıl hissettiğini." Elini saçlarımın arasından geçirerek yorumunu sürdürüyor. "Güzel gülüşün ve dudaklarının tadı." Dudakları usulca dudaklarıma değiyor. "Senin sıcak bedeninin içinde olmanın verdiği his. Günleri atlatabilmek için her saniye kendimi tamamen sana kaptırdım."

Gözlerimi kapatıyorum, onun ne kadar yalnız olduğunu düşündükçe kalbim sızlıyor.

"Eninde sonunda senin için gelecektim." Bakışlarında parlayan sözlerinin gerçekliğini görmek için gözlerimi açıyorum. "Bu iş bittikten sonra gelecektim. Benim olanı, gerçekten bana ait olan tek şeyi geri alacaktım." İtirafı yeni bir gözyaşına neden oldu. "Sus, ağlama bebeğim. Artık her şey yolunda. Birbirimize sahibiz ve önemli olan tek şey bu. Hiçbir şey ya da hiç kimse beni bir daha senden uzak tutamayacak."

"Asla," diye boğuk bir sesle söyledim. Bir daha hiçbir şeyin onu benden almasına izin vermeyeceğim.

"Benim," diye fısıldıyor lezzetli bir hamleyle. "Senin."

Elimi tutuyor, başımın üzerine kaldırıp parmaklarımızı birleştirmeden önce bileğimin iç kısmını öpüyor. "Sonsuza kadar."

"Sonsuza kadar", kabul ediyorum.

Ritmi artıyor, yavaş bir tempoda içeri ve dışarı kaymaya devam ediyor. Her güzel vuruşta onu kaldırıp eşleştiriyorum, her zaman birlikte yaptığımız mükemmellikte kayboluyorum.

Açısını değiştirip içimdeki o noktaya vurmaya başladığında bir nefes kaçıyor benden. "Aman Tanrım, boşalacağım ama henüz istemiyorum," diye itiraf ediyorum yaklaşan orgazmımı hissederken inleyerek.

"Teslim ol, bebeğim. Bütün gece bizim. Bırak zevkini alayım, Anna."

Birkaç derin hamle daha yaptıktan sonra kendimi bırakıyorum ve tatlı bir unutkanlığa kapılıyorum. Logan yanağıma öpücükler konduruyor ve içime çarpan her sıcaklık dalgası boyunca bana güzel sözler fısıldıyor.

Gerçekliğe geri döndüğümde, yüzünü çerçeveleyorum ve ağzını kendime getiriyorum. "Sıra sende," diye fısıldıyorum, dudağını dişlerimin arasına alıp sertçe ısırmadan önce.

"Siktir!" Yüzünü boynuma gömüyor ve inliyor. Onun bana yaptığı gibi ben de ona sarılıyorum. Omzunu ve ateşli teninin ulaşabildiğim her yerini öpüyorum.

Dakikalar sonra karanlıkta yatıyorduk, kıpırdamadan, düzensiz kalplerimiz bir arada atıyordu. Logan dudaklarını boğazımın kenarına bastırdı. "Affet beni."

Yüzünü tekrar kendime doğru kaldırıyorum. "Affedildin, bunu sana zaten söyledim. Beni asla incitmeyeceğini biliyorum Logan. O yüzden bunu unutalım, tamam mı?" O anın peşini bırakmasını istemiyorum, üstesinden gelmesi gereken yeterince şeytan var ve buna gerek yok.

Cevap vermek yerine dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Benimle duş al."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?"

Bana seksi bir sırıtış atıyor, ki bu tam da beklediğim şeydi. "Hangisi sana evet dedirtecek?"

"Hmmm, sor derdim ama otoriter olman hoşuma gidiyor." "Peki o zaman, bu durumda."

Beni kollarının arasına alırken ciyaklıyorum. Elim çarşafı kapıp üzerimi örtmeye çalışıyor ama o çarşafı benden koparıp banyoya doğru yürüyor. Isınmak için ona sarılıyorum ama çok geçmeden bizi sıcak spreyin altına sokuyor. Beni yıkarken yüzümü bir gülümseme kaplıyor ve bana yıllar önceki o geceyi hatırlatıyor. Ruhumdaki çirkin anıları silmeyi bitirdiği geceyi.

Duştan sonra odaya geri dönüyorum ve uyumak için gömleklerinden birini alıp yatağa geri sürünüyorum. Başımı göğsüne koyduğumda beni kendine doğru çekiyor, tam kalp atışlarının sabit tınısının üzerine, bacaklarımız birbirine dolanıyor. Eli gömleğimin altından kayıyor ve parmaklarını sırtımda gezdirirken benimkiler de onun karın kaslarının hatlarını izliyor.

Onun kollarındayken her zamanki gibi içimi tam ve mutlak bir memnuniyet kaplıyor. Gözlerimin ağırlaştığını hissediyorum ama o konuşmaya başlayınca tekrar açılıyorlar. "Lewis diye bir adam var. Eminim son birkaç haftadır adından bahsedildiğini duymuşsundur?" diye fısıldıyor, bunu daha çok bir soru olarak dile getiriyor.

"Evet, ama kim olduğundan tam olarak emin değilim."

"Yaklaşık iki yıl boyunca hücre arkadaşımdı, katlanabildiğim birkaç kişiden biriydi. Silahlı soygun ve otomobil hırsızlığı suçlarından içerideydi. Bana aptal bir çocuk olduğunu, aptalca bir hata yaptığını ve yanlış kişilerle takıldığını anlatırdı. Çıktığımızda ne yapacağımız hakkında çok konuştuk. Bana her şeyi yoluna koyacağını, ikinci şansını kullanacağını söyledi ama sonunda bu pisliğe bulaştı." Sesindeki hayal kırıklığı ve hüsrana açıkça belli oluyor. "Ona bunu neden yaptığını sordum ve hayatta kalmak için düzgün para kazanabilmesinin tek yolunun bu olduğunu söyledi." Omuz silkiyor. "Bunu anlayabiliyorum. İyi para kazandıracak düzgün bir iş bulmak onun için kolay değil." Duraklıyor ve ben de sabırla devam etmesini bekliyorum, bir yere varması gerektiğini biliyorum. "Benim yüzümden oraya geri döneceğini bilmek beni bok gibi hissettiriyor."

Karnıma dönüyorum ve çenemi dayamak için göğsüne bir yumruk atıyorum, böylece ona bakabiliyorum. "Neden böyle hissettiğini anlıyorum ama başkalarının davranışlarını da kontrol edemezsin. O bir seçim yaptı."

"Biliyorum," diye sessizce onaylıyor ama sesindeki suçluluk duygusunu duyabiliyorum.

"Onunla konuşmayı düşündün mü? Belki tüm bunlar olmadan önce onu doğru yöne gitmeye ikna edebilirsin."

Başını sallıyor. "Ona EFC'ye gidersem benimle gelip gelemeyeceğini sordum. Belki ajanlarla konuşup şartlı tahliye ya da başka bir şeyle kurtulup kurtulamayacağını öğrenebilirim diye düşündüm. Kabul ederler mi bilmiyorum ama denemeye değer."

Ne dediğini anlamaya çalışıyorum ama EFC'de beni kaybetti, bu düşünceyle kalbim boğazıma düğümlendi. "Bu iş bittikten sonra EFC'ye katılmak ister misin?" Böyle olmaması için dua ederek fısıldıyorum.

"Evet, ben de bunu düşünüyordum." Sessiz kaldığımda bana bakıyor. "Sorun nedir?"

"Kavga etmeni istemiyorum," diyorum ona. "Bu düşünce beni hasta ediyor. Bunu şimdi yapmandan nefret ediyorum ama yapmak zorunda olduğunu biliyorum." Doğrudum ve ona baktım. "Her zaman yapmak istediğin şey neydi? Kariyer için yani. Daha önce garajda çalışmandan bahsetmiyorum. I

Yani, hayatınızın geri kalanında iş olarak dünyada herhangi bir şeyi seçme şansınız olsaydı, bu ne olurdu?"

"Bilmiyorum."

"Yapmayı düşündüğünüz bir şey olmalı. Her zaman olmak istediğin bir şey? Belki çocukluğunuzdan beri?"

Bir şey olduğunu söyleyebilirim. Gözlerinde görebiliyorum. Rahatsızca kayıyor ve omuz silkiyor. "Ne fark eder ki? Bunu asla yapamam."

"Kim demiş?"

Homurdanıyor. "Kanun öyle diyor. Hangi polis teşkilatı eski bir mahkûmu işe alır ki?"

Şaşkınlıkla gerildim. "Polis mi olmak istiyordun?"

"Evet. Tabii ki annem ve kız kardeşimle olan sorumluluklarım nedeniyle bunu hiç planlamadım ve garajda çalışmayı sevdim, iyi para kazandım. Ama dediğim gibi, hiçbir saygın işyeri beni işe almayacak. En azından EFC ile çok para kazanabilirim ve bu iyi olduğum bir şey."

"Katılmıyorum," diyorum, daha iyi düşünmeden.

Bana kaşlarını çatı. "İyi bir dövüşçü olmadığımı mı düşünüyorsun?" Ses tonu eğlendirici.

"Tabii ki öylesin, yaptığın her şeyde iyisin" diyorum ama gerçek sadece göz devirmemi sağlıyor. Devam ediyorum. "Katılmadığım şey senin yerleşmen. Tıpkı Lewis'e söylediğin gibi, bu senin ikinci şansın. Bunu kullan ve ne istiyorsan onu yap. Hayallerini gerçekleştirmek için çabala, çünkü bunu hak ediyorsun. Yerleşmek için fazla iyisin."

Beni izliyor ve onun da aynı şekilde hissetmediğini söyleyebilirim, sanki hiç umut yokmuş gibi. Haddimi aşmış olabileceğimi düşünüyorum ama sonra hızla ayağa kalkıyor ve beni yere atıp üstüme çıkarak hazırlıksız yakalıyor. Gülüyorum ama gülmem ağzıyla kesiliyor. Kollarımı ona doluyorum ve her zaman yarattığımız tutkunun içinde kayboluyorum. Yemin ederim onu öpmekten asla bıkmayacağım.

Uzun bir süre sonra geri çekiliyor ve bana bakıyor. "Sen yanımdayken yerleşmek diye bir şey yok. Sen yanımdayken dünyadaki diğer her şeyin bir önemi yok Anna."

En büyük, en aptal gülümseme yüzümü kaplıyor. "Bazen kelimeleri çok iyi kullanıyorsun Logan Knight."

Ağzı yakıcı bir öpücükle tekrar benimkini alıyor. "Sonsuza dek," diye fısıldıyor. "Sonsuza dek."

Bir kez daha birbirimizin içinde kendimizi kaybederken konu unutuluyor. Ama aklımın bir köşesinde onun hak ettiği ikinci şansı elde etmesi için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ediyorum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Anna

Çocuklar o günkü antrenmanlarını bitirirken **ben** spor salonunun arka tarafındaki mutfakta Bandit ile birlikte oturuyorum. Önümdeki ders kitabına odaklanmaya çalışıyorum, çalışmam gerekiyor ama yapamıyorum, aklım başka yerde.

Logan'ın başına gelenlerden sonra hayatımdaki erkekleri düşünmeden edemedim. Pek çoğu öyle ya da böyle TSSB'den muzdarip. Sarge, Jaxson, Sawyer ve Cade arasında, özellikle ülkemiz için savaşanlar için daha fazla desteğe ihtiyaç olduğunu hissediyorum. Geçen gün içimde bir fikir kök saldı, ruhumun derinliklerine kadar hissettiğim bir fikir; sanki bu benim yapmam gereken bir şeymiş gibi, özellikle de kariyer yolumda.

"Hey, Anna kızım, bak bizim için ne aldım," diye övünen Sarge, elinde harika kokan iki büyük kutu pizzayla mutfağa giriyor.

"Bunların hepsi ikimiz için mi?"

"Acele edersek öyle olacak."

Pizza kutularını önümdeki masaya koyarken kıkırdayarak kitabımı önümden çekiyorum. O sırada Sawyer içeri giriyor, kafasına bir gömlek geçirmiş, yeni duş almış gibi görünüyor. "Sanmıyorum ihtiyar, ama üçümüz acele edersek olur," diyor, Çavuş'un planını açıkça duymuş.

Onlar aceleyle kutuları açıp pizzaları mideye indirmeye başlarken ben başımı sallıyorum. Tam bir dilim almak için uzandığımda Cade, Logan ve Jaxson içeri giriyor.

Jaxson, "Beklemeniz ne güzel," diye homurdanıyor. Geçerken omzumu sıkıyor, sonra Cade'le birlikte karşımdaki, Sawyer ve Sarge'ın yanındaki koltuklara oturuyorlar.

Sawyer omuz silkerek, "Ertelersen kaybedersin," diyor.

Jaxson homurdanıyor. "Doğru, ve bahse girerim bunu ödemek için benim lanet kartımı kullandın."

"Ben yapmadım, onunkini kullandım," diye yanıtlıyor Cade'i göstererek. Cade başını kaldırır ve ona sert bir bakış atar, bu çoğu insanın gözünü korkutur ama Sawyer'ı sadece güldürür. "Seninle taşak geçiyorum, parasını ben ödedim. Rica ederim, çocuklarımı bir geceliğine alarak bana borcunuzu ödeyebilirsiniz, böylece kadının tamamen bana kalabilir."

Hepsi yanıt olarak homurdanıyor.

Tam ona ikizleri istediğim zaman alabileceğimi söylemek üzereydim ki Logan arkamdan geldi. Eğilerek boynumun yan tarafını öpüyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Ayağa kalk, bebeğim."

Ayağa kalktığımda arkamdaki sandalyeye doğru ilerliyor ve beni kucağına oturtuyor, parmakları çıplak kalçamda tembel daireler çiziyor. Bir dilim pizzamı almak için uzandığımda yüzümü yumuşak bir gülümseme kaplıyor.

Sohbet devam ederken etrafımdaki harika erkeklere bakıyorum ve içime bir memnuniyet yerleşiyor. Sohbetlerine ara verdiklerinde onlara fikrimden bahsetmek için iyi bir zaman olduğuna karar veriyorum.

"Sizinle bir konu hakkında konuşmak istiyorum," diye gergin bir şekilde başladım.

Logan'ın eli bacağımda duraksarken, diğerleri sandalyelerinde arkalarına yaslanıp tüm dikkatlerini bana veriyorlar.

"Aklında ne var evlat?" Jaxson sorar.

Boğazımı temizliyorum ve rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum. Bu kadar endişeli olmamalıyım, bu iyi bir şey ama gerginim çünkü onların onayı benim için her şey demek. Bu konuda arkamda olmalarını istiyorum.

Logan endişemi hissediyor ve omzuma bir öpücük konduruyor, eli tekrar bacağımın üzerinde tembel daireler çizmeye başlıyor. Bu bana ihtiyacım olan cesareti veriyor. "Son zamanlarda okulu bitirdikten sonra nasıl bir yol izlemek istediğim hakkında çok düşünüyorum. Kalbime çok yakın olan bir fikrim var ve... umarım hepiniz bana dürüstçe fikrinizi söylersiniz."

"Eğer bu sizin fikrinizse, eminim çok zekicedir. Ne düşünüyorsun?" Sawyer sorar.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum, yorumu sinirlerimi daha da yatıştırıyor. "Stajımı tamamladıktan sonra Travma Sonrası Stres Bozukluğu yaşayan insanlar için bir rehabilitasyon merkezi açmak istiyorum. Ve ihtiyacı olan herkes için, özellikle de gazilerimiz için mali yardım olmasını istiyorum." Her zamanki güneşli ifadesi şimdi yumuşak ve donuk olan

Çavuş'a bakıyorum. "Sonra

Biraz araştırma yapınca buralarda benzer bir şey olmadığını, özellikle de mali yardım potansiyeli olan bir şey olmadığını gördüm. Grup terapisi, sivil hayata geçişte destek ve hatta muhtemelen iş aramalarına yardımcı olmayı düşünüyorum. Bazen bundan sonrası en zor kısım olabiliyor," diye ekliyorum sessizce, Çavuş'un daha önce benimle paylaştıklarını hatırlayarak.

Herkes sessiz ve ben yüz ifadelerini ölçmekte zorlanıyorum. "Peki siz ne düşünüyorsunuz?"

Jaxson, "Bu büyük bir fikir ve çok paraya mal olacak bir fikir," diyor.

Başımı salladım. "Biliyorum, ama güven fonumu yatırmak için mükemmel bir şey. Ayrıca para toplamak için hayır etkinlikleri düzenleyecek bir ekip kurmayı da düşündüm ve biraz finansal destek de almayı umuyorum. Eminim babam da katkıda bulunacaktır, onunla tekrar konuşmaya başladığımda," diye ekliyorum, hala konuşmuyor olmamızdan nefret ederek. "Ve arkadaşım Charity'nin babası belediye başkanı, onunla konuşmasını sağlayabilirim. Şehrin bunu desteklemesi ne kadar harika olurdu?"

Cade kaşlarını çattı. "Görünüşe göre bu konu hakkında çok düşünümüşsün."

"Yaptım. Bu... Bu benim güçlü hissettiğim bir şey. Sanki bu benim çağrımış gibi." Kulağa ne kadar aptalca gelse de yüzümün ısındığını hissediyorum.

Logan'ın kolları belime dolanıyor. "Bence bu tam *sana* göre bebeğim ve senin harika yapacağın bir şey." Tatlı sözleri utancımı hafifletti.

Sawyer, "Bu harika bir fikir," diyerek sesini yükseltiyor. "Desteklemeye yardım edeceğim."

Şaşkınlıkla gerildim. "Hayır, sizinle bunun hakkında konuşmak istememin nedeni bu değildi. Ben sadece..." Elini kaldırdığında sözümü kesiyorum.

"Biliyorum ama katılıyorum, böyle yerlerin daha fazla olması gerekiyor. Özellikle de hükümetin yaptığı tüm kesintilerden sonra. Bu iyi bir fikir. Babamın da bunu destekleyeceğini biliyorum."

Onların onayı kalbimi istila ederken göğsüm ısınıyor, ağzım kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Ben de varım," diyor Cade.

"Ve ben, ama bu adamın parasıyla," diyor Çavuş, Sawyer'a bir başparmak sallayarak.

Gözlerim yaşarırken gülüyorum, destek teklifleri karşısında kalbim minnettarlıkla dolup taşıyor. Jaxson'a bakıyorum, onun onayını bekliyorum,

umutsuzca buna ihtiyacım var.

Bana istediğimi vermeden önce dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Arkanı kolladığımı biliyorsun."

Ayağa kalkıp onlara doğru koşmadan hemen önce bir sevinç çığlığı atıyorum. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim." Hepsini kucaklamaya ve öpmeye başladım.

Çavuş bana sıkıca sarıldı ve kulağıma fısıldadı, "Sen iyi bir kurabiyesin, Anna. Keşke sana yardım edebilseydim, param olsaydı ederdim."

İtirafı boğazımın düğümlenmesine neden oldu. "Yardım etmenin para içermeyen pek çok yolu var."

"O zaman ben de varım."

Geri çekilip gülümsüyorum ve kendimi ona doğru fırlatmadan önce Jaxson'a bakıyorum. Beni gülerek yakalıyor ve sıkıca sarılıyor. "Bu gerçekten iyi bir fikir evlat ve Logan'a katılıyorum, sen bu iş için biçilmiş kaftansın."

Onun bu yorumu gözyaşlarımın yüzümden aşağı akmasına neden oluyor.

"Teşekkür ederim .

Her zaman arkamda olduğunuz için hepinize teşekkür ederim."

Bana gurur ve hayranlıkla gülümsüyorlar, bu da onlardan her zaman ihtiyaç duyacağım bir şey. Onlar benim ikinci ailem gibi ve onların desteği olmadan ne yapardım bilmiyorum.

"Her zaman. Şimdi şu pizzayı bitirelim ve daha fazla oyun planı konuşalım," diye öneriyor Sawyer.

Başımı sallayıp Logan'ın kucağına geri oturuyorum. Pizzayı bitirirken tüm fikirlerimin üzerinden geçtik. Çocuklar beni daha da heyecanlandıran pek çok harika öneride bulunuyorlar.

"Oyun planlarından bahsetmişken, bir dakikalığına spor salonundan ve antrenmanlardan bahsedelim," diyor Jaxson. "Gittikçe daha zorlu bir hal alıyor. Slade'e haftada birkaç gün gelip yardım edip edemeyeceğini sormayı düşünüyordum. Ama geçen gece gördüğünü sandığı şeyden sonra," diyerek Logan'ı işaret ediyor, "artık onun hakkında ne düşüneceğimden emin değilim."

Cade araya giriyor. "Geçen gün bana anlattığında Faith'e onu sordum. Berbat bir geçmişti olduğunu söyledi. Katelyn'le buraya taşınmadan önce bazı pisliklere bulaşmış ama değiştiğini söylüyor. Yasadışı bir şeyin parçası olduğuna inanmayı reddediyor. İyi bir adam olduğunu ama içine kapanık olduğunu ve mahremiyetini sevdiğini söyledi."

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Jaxson soruyor. "Onun etrafında bizden daha fazla bulundun."

"Peki elimizdeki binlerce dolar değerindeki ekipmanla ne halt edeceğiz?" Sawyer soruyor.

Cade omuz silkiyor. "Katelyn bana daha önce haftada iki kez gelip spin ve yoga öğretmek istediğinden bahsetmişti. Belki bunu yapmasına izin verebiliriz. Onun aracılığıyla birkaç fitness dersi verebiliriz."

"İyi fikir," diyor Jaxson. "Öyle yapalım. Derslerin bizim eğitim yapmadığımız ya da kendini savunmaya çalışmadığımız zamanlara ayarlanmasını sağlarız."

"Bana bir plan gibi geldi," diye onaylıyor Sawyer.

Sarge ise bu durumdan pek memnun görünmese de kabul ediyor. "Katelyn'in muhtemelen yardıma ihtiyacı olacak, o yüzden benim de ona yardım etmek için burada olduğumu bildiğinden emin olun. Eğer içlerinden biri aşırı ısınır ve ağızdan ağıza yardıma ihtiyaç duyarsa ben hazır olacağım."

Başımı sallıyorum ama dudaklarıma değen küçük gülümsemeye engel olamıyorum. Bu adamın gerçekten hoş bir kadınla çıkmaya ihtiyacı var. Ayağa kalktığında ve artık spor salonunda yaşamadığında, ona tam olarak bunu yapmasına yardım edeceğim.

Spor salonu hakkında biraz daha konuştuktan sonra hepimiz aynı anda ayrılmak için kalktık.

Elbette Sarge hariç, o ve Bandit karyolalarına ve televizyonlarına çekilirler.

Eve dönüş yolu sessizdi, muhtemelen Cade'in orada yaptığı yorumu düşünmekten kendimi alamadığım için.

Hep aynı kız mı ona asılıyor? Sara mı? Yoksa bir grup mu? Fark eder mi?

Hayır, değil ama yine de berbat. Bunu biliyorum, ama nedense, dairesine yanaşıp kamyondan indiğimizde, söylemeden edemiyorum: "Demek spor salonunda tam bir flört servisi oluşturuyorsun, öyle mi?" Bu konuda soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ama muhtemelen hissettiğim kadar kıskanç göründüğümü fark ediyorum.

Pürüzsüz, Anna, gerçekten pürüzsüz.

Homurdanıyor.

Merdivenlerden yukarı çıkarken ona bakıyorum. "Bu bir evet mi?"

Gözleri uyarırcasına kısılıyor ve midemde küçük bir takla atmaya neden oluyor. "Bu da demek oluyor ki, cevabını bildiğin için yorumun bir yanıtı hak etmiyor."

Haklı, biliyorum ama yine de kendime engel olamıyorum. Dairesine girmeden önce omzumun üzerinden "Hmmm, belki," diye geçiriyorum içimden.

Tam kapının çarpma sesini duyduğumda Logan arkamdan gelip beni kendine doğru çekiyor, bir kolunu belime doluyor, diğerini göğsümde

gezdiriyor. "Ne demek *belki*? Sana kime ait olduğumu hatırlatmama gerek var mı Anna?" Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve kulağımdaki boğuk sesiyle içimde lezzetli bir ürperti dolaşıyor. "Hmmm?" diye soruyor

Kelimelerimi bulmaya çalışırken tekrar. Dişleri kulak mememi hafifçe ısıyor ve benden bir inilti çıkarıyor. "Cevap ver bana bebeğim. Sana hatırlatmama gerek var mı?"

Evet, öyle, çünkü öyle yapmazsa içimdeki sıcaklıktan yanabilirim.

Başımı sallıyorum, kuruyan boğazımdan kelimeleri geçirmekte hâlâ zorlanıyorum.

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor ve sırtımda titreşiyor. "Ben de bunu söylemeni umuyordum." Ellerini omuzlarıma götürüyor, parmakları sundress elbisemin askılarının altından kayıyor ve yavaşça kollarımdan aşağı kaydırmaya başlıyor. "Sana memnuniyetle hatırlatacağım ve bunu asla unutmayaçağından emin olacağım."

Aman Tanrım.

Bu söz karşısında nefesim boğazımda düğümleniyor, olacaklar için içimde bir beklenti uğulduyor.

"Kızgınlık dışında, bir kız bana yaklaştığında ne hissettiğimi biliyor musun Anna?" Başımı sallıyorum. Eğilip ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey. Neden biliyor musun?" diye soruyor, elbisemi ayaklarımın dibine kadar indiriyor ve beni pembe dantel tangamdan başka bir şeyle bırakmıyor. "Çünkü onlar *benim Anna'm* değil."

Sözleri kalbimi ısıtıyor ve az önce hissettiğim tüm kıskançlık buharlaşıyor.

"Gözleri seninkiler gibi sıcak değil. Saçları doğru renkte ya da uzunlukta değil," diye fısıldıyor ve boynumun kenarına bir öpücük konduruyor. "Ve gülümsemeleri seninki gibi içimdeki her karanlık yeri aydınlatmıyor."

Sertçe yutkunuyorum, her kelimeyi özüksüyorum. Bunu ona yaptığımı bilmek bu dünyadaki her şeyden daha önemli. Geri adım atıyor ve bir kez daha arkama gelip ten tene temas etmeden önce giysilerimin hıştısını duyuyorum. Sıcaklığı beni sararken dudaklarımdan ateşli bir iç çekiş kaçıyor.

Yavaşça ellerini göğüs kafesimde gezdirmeye başlıyor ve şişmiş, ağrıyan göğüslerime ulaşp hassas meme uçlarımı parmaklarının arasına alıyor. "Logan." Sıcak ellerinin çıplak tenimdeki hissini severek inliyorum. Uzanıp bir kolumu boynuna doluyorum ve dokunuşuyla bedenimi en güzel şekilde canlandırırken ona karşı eriyorum.

"Benim sikim sadece bir kız için kalkıyor bebeğim, o da sensin. İlk çıktığımda ve dört yıldır sevişmediğimde bile bana çekici gelmiyorlardı. Bunun yerine eve gelip sikimi okşuyor, kızımı, *Anna'mı* düşünüyordum."

Parmakları meme uçlarımı daha sert koparıyor; bu enfes acı, amımın zevk ve acının sınırlarını zorlayan bir yoğunlukla zonklamasına neden oluyor. Bir iniltiyle onun ereksiyonuna karşı itiyorum, umutsuzca arzuladığım rahatlamayı arıyorum.

Eli karnımda geziniyor ve dantelin hemen üzerinde duruyor, sıcak avuç içi karnımın alt kısmında yayılıyor. "Bir gün burası bebeğimle birlikte şişecek."

Keskin bir nefes çekiyorum, kalbim onun sözleriyle şişiyor.

"Evet." Eli daha da aşağı kayıyor. "Benim elim." Beni kavrayarak homurdanıyor. "Senin," diye fısıldayarak kabul ediyorum.

"Çok doğru. Her bir parçan bana ait, tıpkı benim sana ait olduğum gibi." Kalçalarımın tutarak beni öne doğru yürüttü, sonra kanepenin kenarına doğru eğdi.

Soğuk deri hassas meme uçlarımı selamlarken bir inilti daha çıkıyor. Düzensiz kalp atış hızım yükseliyor ve bilinmeyene karşı içimde bir beklenti oluşuyor.

"Bu iyi mi, Anna?" diye soruyor, sesi tahrikten boğuklaşmış. Cevabımı vermekte tereddüt etmiyorum.

"Evet, sorun yoktan da öte."

Büyük, sıcak elini omurgamın üst kısmından aşağıya doğru izliyor, dudakları arkamda diz çöktüğünü hissedene kadar yolunu takip ediyor. Kızımı elleriyle kavrarken alçak bir hırıltı yükseliyor. "Tanrım, hayatımda gördüğüm en güzel kıça sahipsin. Tıpkı geri kalan her şeyin gibi mükemmel." Parmağı tangamın dantelli kumaşında gezinirken nefes alışverişim hızlanıyor. "Sana yapmak istediğim şeyler" diye mırıldanıyor.

Daha fazla düşünmeden, "O zaman yap onları," diye ağzımdan geçiriyorum.

Arkamda gerildiğini hissediyorum. "Ne istediğine dikkat et Anna, sadece bu kadar kontrolüm var."

"Bana vereceğin her şeyi kabul edebilirim, yeter ki sen ol" diyorum ona dürüstçe.

"Oh, her zaman, sadece ben olacağım bebeğim." Sırtımın alt kısmına yumuşak bir öpücük konduruyor, sonra bacaklarımın arasına girip en mahrem yerime bakıyor. Kalçamın iç kısmını sertçe ısırıldığında şaşkınlıkla nefes alıyorum. Burnunu ıslak külotumun ortasından geçirmeden önce ısırtığı yalayarak acıyı yatıştırıyor. Her iki kalçamın üstünü öperken tüm vücudum titriyor. "Çok güzel kokuyorsun." Homurdanıyor. Külotumun malzemesini bir elinde toplayarak dantelini yana çekiyor ve zonklayan

klitorisime hafifçe üflüyor.

"Aman Tanrım." Dizlerim zayıflıyor ve altımdaki kanepenin için şükrediyorum. Ağzını en çok arzuladığım yere getirmek için kıvranıyorum.

"Amını yalamamı ister misin, Anna?"

"Tanrım evet." Umutsuzca inliyorum.

"Güzel, çünkü bunu ben de istiyorum. Senin amını yemeye bayılıyorum bebeğim," diye mırıldanıyor bana istediğimi vermeden sadece birkaç saniye önce.

Dili ağrıyan etimde gezinirken dudaklarımdan zevkli bir çığlık dökülüyor. Elindeki dantel parçasını yumruklayıp tekrar içeri girmeden önce sert bir şekilde çekerken külotum ortadan kalkıyor. Bu sefer şişmiş yumruma özel bir ilgi gösteriyor ve ona istediği ilgiyi veriyor.

"Logan, bu çok iyi." İnliyorum, vücudumun her yerini zevk kaplıyor. Elleri kalçalarımın içine doğru hareket ediyor ve iki parmağını içime sokmadan önce onları birbirinden daha da ayırıyor. "Ahhh!" Bu lezzetli istila karşısında haykırıyorum, kalçalarım onun dilinin ve parmaklarının ritmine göre hareket ediyor.

Yaklaşan orgazmımı hissettiğimde, yüzünü daha hızlı sürmeye başladım. Tatlı mutluluğa ulaşmadan hemen önce ağzının baskısını hafifçe azaltıyor ve parmaklarını benden çekiyor. Boğazımdan bir hayal kırıklığı sesi çıkıyor.

Neden dursun ki?

Ben daha sormadan, içimde derinlerde olan iki parmağını alıp ıslak yarığımdan geçirerek kıkımın yarığına kadar ilerletiyor. Küçük, büzülmüş giriş yerimde durduğunda geriliyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Güven bana Anna," diye mırıldanıyor.

Omurgamda küçük bir endişe kırıntısı belirliyor. Burası daha önce hiç adım atmadığımız bir bölge, ama ne kadar gergin olsam da merakım daha güçlü.

Kuru dudaklarımı yalayarak başımı sallıyorum, sonra beni göremediğini fark ediyorum. "Evet," diye fısıldıyorum.

Parmaklarını ıslak bedenimde ileri geri gezdirirken onları uyarılmışlığımla kayganlaştırıyor. "Seni iyi hissettireceğim bebeğim, söz veriyorum." Ağzını tekrar bana doğru yaklaştırıyor, becerikli dili tereddütlerimi hafifletiyor. Ucunu yavaşça içime kaydırmadan önce ıslak bir parmağıyla dar deliğe masaj yaptığını hissediyorum.

"Oh Tanrım!" Bir yanımda daha fazlasını arzularken, diğer yanımda onu zorla dışarı çıkarmak istiyordu.

"Rahatla, bebeğim. Sadece nefes al ve beni içeri al."

Derin bir nefes alarak dediğini yapıyorum ve kendimi rahatlamaya zorluyorum. Nefesimi verirken biraz daha içeri itiyor ve beni mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla geriyor. Acı veren zevk daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor, yangına benzin dökmek gibi. Dili klitorisimi tekrar çalıştırmaya başlıyor ve bu tam da ihtiyacım olan şey. Zevkin acının önüne geçmesi ve parmağını daha fazla aramaya başlamam uzun sürmüyor.

"İşte benim kızım, parmağımı al." Onaylarcasına mırıldanıyor, sözlerinin titreşimi bedenimde yankılanıyor. "Yakında bir gün bu dar kıcıyı benim sikim işgal edecek, Anna."

Aman Tanrım.

Beni bu şekilde alacağı düşüncesi amımı sıkıyor. "Logan, lütfen, çok yaklaştım," diye yalvarıyorum, beni üzerinde sallanmakta olduğum karanlık çıkıntıya itmesi için endişeleniyorum.

"Şşş, seni yakaladım bebeğim." Tomurcuğumu dudaklarının arasına alıyor ve beni patlatan bir yoğunlukla emiyor. Boğazımdan bir zevk çılgılığı kopuyor, ecstasy beni çekirdeğime kadar sarsıyor. Yüzüne doğru eğildim, ilahi zevk parçalarına ayrıldım, asla inmek istemediğim yeni bir zirveye yükseldim.

Orgazmım içimde yırtılmaya devam ederken, Logan'ın arkamda durmak için hareket ettiğini belli belirsiz fark ediyorum. Onu bir an önce içime almak için kendimi geriye itiyorum; onu arıyorum, ona ihtiyacım var. Uzun süre beklemem gerekmiyor. Kalçalarımı sıkıca kavrayarak, nefesimi kesen bir güçle içime dalıyor.

İçimde durgunlaşırken bir inilti onu terk ediyor. "Hâlâ iyi miyiz, Anna?" diye soruyor, sesi kısıtlı.

"Çok iyi." İnliyorum, kelimeleri boğazımdan geçirmekte zorlanıyorum. "Lütfen durma, bana vermen gereken her şeyi istiyorum."

Bir hırıltıyla kalçalarındaki tutuşu güçleniyor ve beni öyle bir yoğunlukla sikmeye başlıyor ki dizlerim onun vahşi hamleleri yüzünden bükülüyor. Kanepeye tutunarak çılgılıklarımı bastırmak için dudağımı ısırıyorum.

"Bunu hissediyor musun, Anna? Bunun ne kadar mükemmel olduğunu hissediyor musun?" diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Buna sahipken nasıl başka bir şey isteyebilirim ki? Bu lanet olası bir cennet, bebeğim. Buna yaklaşılabilecek başka hiçbir şey ya da hiç kimse yok."

"Logan." İnliyorum, onun değerli sözleri bedenimi ele geçirme şekliyle tamamen çelişiyor.

"Sen benimsin! Söyle."

"Ben seninim." Yumuşakça inliyorum, emre itaat ediyorum. "Ve ben de seninim, bebeğim."

Bu bir ifade ama yine de kendimi tekrarlarken buluyorum. "Sen benimsin." "Bana bak, Anna."

Ona bakmak için başımı geriye atıyorum, arkamdaki manzara karşısında göğsümdeki hava sıkışıyor. Logan'ın terden parlayan güçlü vücudu tam teşhir halinde. Gözleri şehvetten çılgına dönmüş bir halde içime giriyor, beni ancak hayvani olarak tanımlanabilecek bir şekilde sahipleniyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel ve en gerçek şey.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve bu gülümseme onunkini de körüklüyor. "Beni sevdiğini söyle, bebeğim."

"Seni seviyorum," diyorum kolayca, gülümsemem daha da büyüyor. "Sonsuza kadar."

"Sonsuza kadar."

"Güzel, şimdi sikimin üzerine gel ki o daracık amını benimkiyle doldurabileyim." Kalçalarımı kaldırarak, güçlü itişlerinin açısını değiştiriyor ve içimdeki o gizli noktaya vuruyor.

Beni ikinci kez uçurumun kenarına sürüklüyor ve bir öncekinden daha az şiddetli değil. "Oh Tanrım. Yine geliyorum." Vücudumun her yerinde ecstasy patlarken çığlık atıyorum.

"Kahretsin, evet, öylesin. Sikimin her yerinde hissedebiliyorum bebeğim." Hareketsiz kalmadan ve benimle birlikte tatlı bir unutuşa doğru ilerlemeden hemen önce inliyor.

Kanepenin üzerine yığıldım, tamamen gevşemiştım, Logan'ın sıcaklığı üzerimi örtüyordu. Denesem bile tek bir kasımı bile oynatamazdım. Dudakları çıplak omzuma değmeden önce burnunu yumuşakça sırtımda gezdirdiğini hissediyorum. "Anna," diye mırıldanıyor usulca.

Gülümsüyorum ve bir şeyler söylemeye çalışıyorum ama şu anda tek yapabildiğim bir sürü tutarsız ses çıkarmak. Kıkırdıyor ve sırtıma kısa bir öpücük daha kondurduktan sonra benden ayrılıyor ve beni kollarının arasına alıyor.

Banyoya yöneldiğinde içimden bir hayal kırıklığı sesi yükseliyor. "Duş yok, sadece yatak var."

"Çabuk olalım, sonra seni yatağa götüreceğim."

"Onun yerine banyo yapmaya ne dersin?" Ayakta duracak halim olmadığını bildiğim için umutla öneriyorum.

"Bebeğim, küvete sığmamın imkanı yok."

Başımı omzundan kaldırıp ona bakıyorum. "Deneyebilir miyiz?" Bana bakıyor, belli ki bunu yapmak istemiyor. "Lütfen?" En iyi gülümsememi toplayarak ekliyorum.

"Peki, deneyeceğiz," diye homurdanıyor.

Ona muzaffer bir öpücük veriyorum. "Teşekkür ederim."

Homurdanıyor. "Seni bu kadar çok sevdiğim için şanslısın, kimse için küvete girmem."

Homurdanmasına kıkırdıyorum ve sonra ne yapacağını bilmez bir halde banyoya baktığı için banyoyu başlatmaya karar veriyorum. "Köpüklü banyon var mı?" Yüzümü asmamaya çalışarak soruyorum.

Yüz ifadesi hiç etkilenmemiş. "Sence köpük banyom var mıdır?"

Kendimi daha fazla tutamayarak kahkahayı patlattım. "Sadece takılıyorum.

Güven bana, bundan hoşlanacaksın. Duştan çok daha rahatlatıcı."

Dumanı tüten sıcak suya önce ben giriyorum, sonra o arkamdan girebilsin diye yukarı çıkıyorum. Onun boyunda biri için biraz küçük, tamam *gerçekten* küçük ama idare ediyoruz. "Gördün mü, çok kolay," diyorum başımı çevirip ona bakarak.

Kaşlarını çatıyor, belli ki aynı fikirde değil, ama kollarını bana doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. "Sen buradayken kesinlikle çok daha çekici."

Gülümseyerek ona yaslanıyorum, sonra ellerinden birini tutuyorum ve parmaklarımızı birleştirmeden önce avucunun içini öpüyorum. Kutsanmış bir sessizlik içinde oturuyoruz ve onunla bu şekilde olmanın samimiyetini içime çekiyorum.

Birkaç dakika sonra sessizliği bozar. "Bugün erken saatlerde Janey ile konuştum."

"O nasıl?" Logan döndüğünden beri onunla konuşmadığımı fark ederek soruyorum.

"Görünüşe göre iyi. Beni tekrar görmek istedi ama ona bu iş bitene kadar görüşemeyeceğimizi söyledim. Hayal kırıklığına uğradı ve bu beni bok gibi hissettirdi ama bu işin sonuna çok yaklaştık. Seninle olanlardan sonra hiçbir şeyin onlara geri dönmesini istemiyorum."

Bunu tamamen anladığım için başımı sallıyorum. "Kendini kötü hissetme, anladığına eminim. Bu iş bittikten sonra bir sürü fırsatımız olacak.

kaybedilen zamanı telafi etmek için."

"Evet, seninle barışmadığım zamanlarda," diye ekliyor sessizce, kollarıyla beni daha da sıkı kucaklıyor.

Sözleri içimi ısıtıyor; bazen onsuz dört yılı nasıl geçirdiğimi merak ediyorum. "Peki ya annen?" Bu rahat anı bozmaktan nefret ederek usulca soruyorum.

Onun inceden gerildiğini hissediyorum. "Peki ya o?" "Onunla konuştun mu?"

"Hayır."

Onu üzmemek istemediğim için dikkatli davranıyorum. "Yapacak mısınız?"

Uzun bir süre sessiz kaldı. Cevap vermeyeceğini düşünmeye başlıyorum ama sonunda cevap veriyor. "Bir gün. Sadece..."

"Ne?" O susunca ben de sordum.

"Bilmiyorum, Anna. Ona hala çok kızgınım ve bu beni de bok gibi hissettiriyor, çünkü sonuçta o benim annem. Ama onun seçimleri yüzünden çok şey kaybettim. Bu asla geri alamayacağım bir zaman ve kızgınlığımı bastırmak çok zor." Her ne kadar saklamaya çalışsa da sesindeki acı açıkça belli oluyor.

Elini tutup öpmek için tekrar ağzıma götürüyorum. "Bunu anlayabiliyorum. Ben de uzun süre ona kızgındım," diye sessizce itiraf ediyorum. "Bazen hâlâ öyleyim ama unutmaya çalışıyorum çünkü acı korkunç bir duygu. Üzgün olman normal. Nasıl hissettiğin konusunda tamamen haklısın çünkü haklısın, onun seçimleri yüzünden çok şey kaybettin. Ona kızgın olmanız onu sevmediğiniz anlamına gelmez ve bence o da bunu biliyor. Belli ki sadece biraz daha zamana ihtiyacın var. Bir gün o noktaya geleceksiniz. Affetmek bir gecede olmaz ama eninde sonunda onu bulacaksın, bunu biliyorum."

Sessizlik etrafımızı sarıyor ve ben haddimi aştığım için endişelenmeye başlıyorum. Belki de hiçbir şey söylememeli ve sadece dinlemeliydim.

"Bazen bu kadar zeki olmandan hoşlanmıyorum. Çok mantıklı konuşuyorsun."

Endişem kayboluyor ve içimden bir kıkırdama yükseliyor. "Bu bir hediye. Beni iyi bir psikolog yapacak şeyin bu olduğunu umuyorum."

Kıkırdıyor. "Harika bir danışman olacaksın bebeğim."

"Yani klinikle ilgili fikrimi beğendin mi?" Artık sadece ikimiz olduğumuz için onun düşüncelerini merak ederek soruyorum.

"Evet, tam sana göre."

"Umarım öyledir," diyorum sessizce, bu farkı yaratma fırsatını istiyorum. Sarge ve hayatımı etkileyen diğer insanlar gibi ülkem için savaşan insanlara geri vermek için.

"Öyle olduğunu biliyorum, çünkü birinin ruhundaki karanlığı silebilecek biri varsa o da sensin Anna."

Kalbim göğsümde duruyor, güzel sözleri nefesimi kesiyor. Doğrulup arkamı dönüyorum ve ona sarılıyorum. Kollarımı boynuna dolayıp alnımı onunkine yaslariken elleri kalçalarımı sahiplenici bir şekilde kavlıyor. "Sana yaptığım bu mu?" Cevabı zaten bildiğim halde soruyorum.

"Evet, sen de benim için hep bunu yaptın. Bu yüzden sana kimsenin seninle kıyaslanamayacağını söylediğimde, Anna, sana gerçeği söylüyorum."

Gülümsüyorum, daha önce hissettiğim kıskançlığın saçma olduğunu biliyorum çünkü o haklı. "Hiçbir şey sahip olduklarımızla kıyaslanamaz," diyorum usulca, dudaklarım onunkilerden sadece bir nefes uzakta.

"Hiçbir şey,
bebeğim." "Sonsuza
dek," diye
fısıldıyorum.

"Sonsuza dek," diye kabul ediyor ve ağzını benimkinin üzerine kapatarak benim ruhumu da onunkiyile aynı huzurla dolduruyor.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Anna

Geç kaldığım için nefret ederek koridorda bir sonraki dersime doğru koşturuyordum ki Charity köşeden koşarak çıktı, telaşlı ve korkmuş görünüyordu. Aniden duruyorum ve ağladığını görünce endişeyle omuzlarına sarılıyorum. "Charity, iyi misin? Neyin var?"

"Hayır, gelmeyeceğim. Çabuk gelmelisin, Anna. Yardıma ihtiyacım var." "Ne oldu?"

Konuşmaya çalışıyor ama hıçkırıklar histerik bir şekilde vücudunu sarıyor ve kelimeleri oluşturmalarını zorlaştırıyor.

"Sadece sakinleş ve bana her şeyi anlat. Sana yardım edeceğim."

Koridorda birini arıyormuş gibi etrafına bakınıyor ve sonra başını sallıyor. "Burada olmaz. Benimle gel, çabuk." Elimi tutarak beni arkasına çekti ve yan taraftaki acil çıkışlardan birine doğru ilerledi.

Onun hızlı ve kararlı adımlarına ayak uydurmaya çalışırken neredeyse ayağım takılıyordu. "Charity, yavaşla."

"Yapamam yoksa bizi bulurlar."

"Kim?" Kafam karışmış ve neler olup bittiği konusunda biraz da korkmuş bir halde soruyorum. "Sadece bana güven, Anna. Hemen harekete geçmeliyiz." Kapıdan içeri daldık.

Binanın arka tarafındaki ıssız bir alana açılan acil çıkış. Köşeyi dönüp kampüs güvenliğinden çok da uzakta olmayan bir cipin park edildiği bir ara sokağa girene kadar beni arkasından sürüklemeye devam ediyor.

O durana kadar nefesim kesildi. "Ne haltlar dönüyor?" Nefes nefese kalırken ellerimi dizlerime koymak için öne doğru eğilerek soruyorum. Cevap vermeyince başımı kaldırıp baktığımda gözyaşlarının durduğunu ve yüzünde bir gülümseme olduğunu görüyorum. Omurgamda tedirginlik dalgalanıyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan elinin tersiyle yüzüme bir darbe indiriyor, darbenin şoku ve gücü beni geriye savuruyor. Arkamdaki bir şeye takılarak kığımın üzerine düşüyorum. Büyük bir şok içinde ona bakarken elim tokadın acısını kapatıyor.

İçinden kötü niyetli kahkahalar yükseliyor; onu deli gibi gösteriyor ve tanıdığımı sandığım arkadaşına hiç benzemiyor. "Bu çok kolaydı, çok aptalsın."

"Sen neden bahsediyorsun? Delirdin mi sen?" Neler olduğunu anlamaya çalışırken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Bir arabanın kapısının açılma sesi beni şoktan çıkarıyor. Charity'nin arkasındaki cipe bakıyorum ve tanımadığım bir adamın dışarı çıktığını görüyorum, duruşu tehditkâr. Başımın çok ciddi bir belada olduğunu hemen anlıyorum.

Bir an bile düşünmeden ayağa fırlıyorum ve ters yöne doğru koşmak için dönüyorum ama saçlarımdan tutulup geri çekiliyorum. "Hiç sanmıyorum, sürtük!"

Jaxson'ın bana öğrettiği hızlı bir hareketle etrafımda dönüp yumruğumu Charity'nin suratına indirirken boğazımdan öfkeli bir çığlık kopuyor. Hâlâ saçımı tuttuğu için sadece çenesinin yan tarafını kırpmayı başarıyorum ama bu onu sersemletmeye yetiyor. Acı dolu bir feryatla tutuşunu bir saniyeliğine gevşetiyor. Kaçmaya çalışıyorum ama uzaklaşmadan büyük, güçlü kollar beni arkamdan yakalıyor. "Hayır! Bırak beni!" Adam çığlıklarımı bastırmak için bir elini ağzıma kapatıyor ve beni geriye, cipe doğru sürüklüyor. Sahip olduğum tüm güçle mücadele ediyorum ama yeterli olmuyor. Beni kendisiyle birlikte arka koltuğa çektiğinde dehşet nefesimi kesiyor.

Charity peşimizden geliyor ve kapıyı arkasından çarpıyor. "Acele et Lewis, neyi bekliyorsun?" diye çıkışıyor.

Lewis mi? Logan'ın Lewis'i mi?

Tanıdık bir isim duyduğumda bakışlarım sürücüye kayıyor ve yüzünün hırpalandığını, gözlerinde suçluluk duygusunun döndüğünü görüyorum. Başını sallayarak arkasını dönüyor ve cipi vitese takıyor.

Charity yüzüme bir darbe daha indirerek beni hazırlıksız yakaladı. "Seni aptal sürtük, bu bana vurduğun içindi." Bir tane daha indiriyor ve adam hâlâ kollarını benimkilere dolamış olduğu için dayanmaktan başka bir şey yapamıyorum. "Ve bu sadece seni bir çentik aşağı çekmek için can attığım için. O küçük tatlı numaranı hiç yutmadım."

İçimde alevlenen öfkeye karşı dişlerimi sıkıyorum, ona karşılık vermekten başka bir şey istemiyorum. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Öyle mi, kim tarafından? Erkek arkadaşın mı?" Sessiz kalıyorum çünkü detaylandırmama gerek yok, ikimiz de tam olarak kimden bahsettiğimi biliyoruz. Gülüyor. "Sen gerçekten çok aptalsın, Anna. Erkek arkadaşının kime bulaştığından haberi yok."

ile. Bu gerçekten çok kötü, ondan kurtulmadan önce onu becermek istiyordum ama sanırım Şimdi bu Şansı bulamayacağım. İkiniz de batıyorsunuz."

Tanrım, Logan!

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Logan

Anna'yı okuldan almaya giderken cep telefonum çalıyor. Cevap vermeden önce arama ekranına bakıyorum ve Lewis olduğunu görünce lanet okuyorum. Aramanın geleceğini biliyordum ama birkaç gün daha ertelemeyi umuyordum.

Anna'dan başka hiçbir şeyin içinde kaybolmadan birkaç gün daha.

Hayal kırıklığına uğramış bir nefesle telefonu açıyorum, ne kadar istesem de erteleyemeyeceğimi biliyorum. "Evet, Lewis, ne oldu?"

"Seni görmem gerek. Kulübe gelebilir misin? Bu çok önemli."

Gerginim, sesinin tonu beni sinirlendiriyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, bu iyi ama yüz yüze konuşmamız gerekiyor. Geçen gün konuştuğumuz konu hakkında bazı bilgiler edindim."

Saate bakıyorum ve birkaç dakikam kaldığını görüyorum. "Evet, tamam, yoldayım ama fazla kalamam."

"Merak etmeyin, uzun sürmez."

"Yakında görüşürüz." Telefonu kapatıyorum ve beş dakika sonra, son birkaç haftadır tüm kavgalara ev sahipliği yapan terk edilmiş binaya varıyorum. Otoparka baktığımda buradaki tek aracın Lewis'in spor arabası olduğunu fark ediyorum. Sıra dışı bir şey yok gibi görünüyor ama yine de bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyorum.

Anna'ya geç kalabileceğimi bildiren kısa bir mesaj gönderdikten sonra eğilip torpido gözündeki silahımı alıyorum. Kamyonetten inip içeri girerken bel kemerimin arkasına sokuyorum.

Kapıdan girer girmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. Çok sessiz ve çoğunlukla karanlık. Silahıma uzanmak üzereyken arkamda bir horoz sesi duydum.

"O kadar hızlı değil, pislik. Kollarını kaldır ve ellerini görebileceğim bir yere koy," diye arkamdan tanıdık olmayan bir ses emrediyor.

Gözlerim kısa süreliğine kapanıyor ve başka seçeneğim olmadığını bilerek kollarımı kaldırıyorum.

Kahretsin, ajanlara mesaj atmalıydım.

Silahıma el konulurken soğuk çelik boynumun dibine bastırıyor. Lewis köşeden topallayarak çıkarken, yüzü hırpalanmış, şişmiş bir haldeyken adam üzerimi hızlıca arıyor. Gözlerindeki ihanet içime kurşun gibi oturdu. "Neler oluyor Lewis?"

Düşündüğüm şey olmaması için dua ediyorum.

Başını sallar ama cevap veremedi alkış sesleri sessizliği yırtar. Takım elbiseli bir adam arkasından yaklaşır, alkışlarken yüzünde soğuk bir gülümseme vardır. "Sonunda tanıştık, Bay Knight."

"Sen de kimsin lan?" Oyun oynayacak havamda olmadığımdan ve kibirli tavırlarından nefret ettiğimden soruyorum.

Adam başını geriye atıp gülmeye başlamadan önce şok içinde geriliyor. "Bir süredir kilit altında olduğunu düşünürsek, sanırım kim olduğumu bilmediğin için fazla alınmamalıyım." Duraklıyor, anlamam için bana biraz zaman vermek istiyor. Hiç etkilenmemiş bir halde ona bakıyorum ve sabırla cevabını bekliyorum. "Ben Phillip Allan, bu güzel şehrin belediye başkanım." Sanki Birleşik Devletler başkanymış gibi ismiyle övünüyor. "Bazıları bana Patron da der."

Benimle dalga geçiyor olmalısın, Charleston Belediye Başkanı Boss mu?

"İtiraf etmeliyim ki Bay Knight, beni bir süreliğine kandırdınız. Kendimi gerçekten hayal kırıklığına uğrattım. Geçmişinizi daha iyi araştırmalıydım ama buradaki sağ koluma güvenilebileceğimi düşündüm ve bu benim ilk hatam oldu. Bir suçluya asla güvenme, değil mi?"

Lewis'in kafasına vururken ellerim iki yanımda kenetleniyor, özellikle de başını eğerek vurduğunda. Bu adamdan çok korktuğu belli. Onda daha önce hiç görmediğim bir şey. Soğukkanlılığımı koruyorum, aslında yapmak istediğim şey onu yere sermekken sakın görünüyorum. "Ne istiyorsun?"

"Eminim neden burada olduğunuzu anlamışsınızdır."

"Bunun finalin ayrıntılarını öğrenmek için olduğumu düşünmüştüm ama kafama silah dayayan biri olduğumu düşünürsek..." Omuz silkerek geçiştiriyorum.

Yüzünde eğlence ışıkları yanıyor. "Federallerin kirli işlerini yapması için eski bir mahkûmu seçmelerinin zekice olduğunu kabul etmeliyim. Eminim sana son ajanlarına ne yaptığımı söylemişlerdir, değil mi?"

Bunun sadece onun bir şüphesi olduğunu umarak sakın kalıyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tabii ki biliyorsun, bu yüzden erken salıverildin." Başını sallıyor. "Bu çok utanç verici. Finali gerçekten dört gözle bekliyordum ve pek çok kişi de öyle. Birçok insan senin bu aldatmacana çok kızacak ve bu yüzden çok para kaybedilecek. Kime kazık attığınız hakkında gerçekten hiçbir fikriniz yok."

"Kimseye ihanet etmedim."

"Sana söylüyorum patron, o bunu yapmaz. Onu tanıyorum ve o-" Lewis'in protestosu kafasına tekrar darbe alınca kesilir.

"Kapa çeneni! Bu senin hatan!"

Öfke içime yerleşiyor ve sabrımı tüketiyor. "Dinle göt herif, bilgi kaynağın her kimse yanılıyor. Ben federaller için çalışmıyorum, o yüzden saçmalamayı kes ve ellerini kendine sakla."

Keskin ve öfkeli gözlerini tekrar benimkilere dikti. "İnanın bana Bay Knight, bilgi kaynağım çok doğru. Artık oyun oynayacak zamanım yok. Federallerin elindeki her şeyi bana anlatmanızı istiyorum. Eğer bunu hemen yaparsanız, hayatınızı çabucak sonlandıracağımdan emin olabilirsiniz. Eğer yapmazsan... sonuçlarını öğrenmek istemezsin diyelim."

Ciddi olamaz.

Onu sakince izliyorum, korku göstermeyi reddediyorum. "Anlatacak bir şey yok." Hayal kırıklığıyla iç geçiriyor. "Bunu söylemenden korkuyordum."

Boynunu geriye doğru uzatarak birine sesleniyor. "Sevgilim, buraya gelip bize katılabilir misin lütfen?"

"Geliyorum baba," diye cevap veriyor bir kadın sesi, belli belirsiz tanıdık geliyor. "Hadi, sürtük, kımılta." Kadın köşeden çıkmadan hemen önce duyuyorum.

Anna'nın oda arkadaşı Charity'yi tanıdığımda vücudumda bir şimşek gibi şok etkisi yaratıyor. Korku göğsümde çiçek açıyor ve onu Anna'yı önüne iterken gördüğümde nefes almakta zorlanıyorum. "Tanrım, Anna!"

Ona doğru ilerlerken geri çekiliyorum ama içgüdülerim devreye giriyor ve soğukkanlılığım yerine geliyor. Hızlı bir hassasiyetle dönüp kolumu pisliğin dirseğinin etrafına kilitliyorum, sonra kırılma sesini duyana kadar geri çekiliyorum. Elinden düşen silahı yakalayıp kabzasını kafasına vurarak onu bayıltırken acı dolu feryadı durgun havada patlıyor.

Anna'nın çığlık sesiyle arkamı dönüp silahı Belediye Başkanı Allan'a doğrultuyorum ve Charity'nin kolu boynuna dolanmış halde dizlerinin üzerine çökmeye zorlanan Anna'ya doğrulttuğunu görüyorum.

"Etrafım embesillerle dolu," diye feveran ediyor.

"Aptal sürtük dudağımı kesti," diye sızlanıyor Charity, ağzındaki kanı silerken. "Bunun bedelini ödeyeceksin." Anna'nın başını saçlarından tutup geriye çekerek bir çığlık daha atmasını sağlıyor.

Elim tetiği çekme isteğiyle titriyor. "Onu hemen bırak yoksa kafana bir kurşun sıkarım."

"Böyle bir şey olmayacak. Silahınızı bırakın Bay Knight, yoksa bu kızın beynini uurmakta tereddüt etmem."

"Logan." Anna'nın korku dolu iniltisi öfkeli kalbimi delip geçiyor ama ona bakmıyorum, bakarsam aklımı kaybedeceğimi biliyorum.

Anna çıktığından beri ilk kez Lewis'in Belediye Başkanı Allan ile Charity arasında durduğunu fark ediyorum. Çevresel görüşümün dışında onun Charity'ye yaklaştığını görüyorum. Gözlerim kısa bir an için onunkilerle buluşuyor ve o da bana hafifçe başını sallıyor. Onun yanımda olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor ve bu durumdan kurtulmamız için bana küçük de olsa bir umut veriyor. Ne pahasına olursa olsun Anna'yı bu durumdan *kurtaracağım*.

"Beni onu ldrmeye zorlamadan önce silahını bırak," diye tekrar tehdit ediyor belediye başkanı.

Başımı salladım. "Bunu yapamam. Sen onu bırakana kadar olmaz."

Yüzünü kötü niyetli bir gülümseme kaplar. "Sizi uyarmadığımı söylemeyin, Mr.

Kni-"

Cümlesini bitiremeden tetiği çekiyorum, ama maalesef o da çekiyor. Midem dibe vuruyor ve başım dönüyor. Etrafımdaki her şey ağır çekimde hareket eden rüya benzeri bir duruma düşüyor. Lewis ona ve Charity'ye çarparken Anna'nın çığlığı kulaklarımdaki kan hücumunu delip geçiyor. Belediye başkanı kurşunlarıma hedef olurken onlara doğru koşuyorum, bir tanesi kafasına isabet ediyor. Tam onlara ulaştığımda etrafımızda kaos patlıyor. Anna'nın üzerine atlayıp onu koruyorum.

"Kı mıldamayın, kimse kı mıldamasın."

Geriye dönüp baktığımda, silahlarını çekmiş federallerin etrafı sardığını görüyorum. "Aman Tanrım, aman Tanrım," Anna'nın boğuk fısıltısı kalbimin gümbür gümbür sesini bastırıyor. Bakışları mı onunkilerle buluşturuyorum. Bana bakıyor, gözyaşlarıyla dolu gözleri kocaman ve korku dolu, altımda titriyor.

"Kahretsin! Anna, bebeğim, iyi misin?" Ayağa kalkarak ellerimi vücudunda gezdirip yara olup olmadığını kontrol ettim ve Allan'ın da benimle aynı anda tetiği çektiğini hatırladım.

"Evet, öyle mi?" diye soruyor titreyerek.

"Evet bebeğim, ben iyiyim." Artık iyi olduğunu bildiğimden, kendimi rahatlatmak için dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Ondan dudaklarıma doğru patlayan bir hıçkırık yükseliyor. "Özür dilerim Anna. Çok özür dilerim," diye özür diliyorum, benim yüzümden bu boka bulaşmış olmasından nefret ediyorum.

"Senin için çok korktum."

"Ben iyiyim, ben-"

"Anna!" Jaxson'ın bağıırışı beni böldü.

Başımı çevirdiğimde onu çılgınca aradığını görüyorum.

Bizi nasıl buldular?

"Gel hadi." Ayağa kalktım ve ona yardım ettim.

Jaxson kalabalığın arasından bizi çabucak fark etti. Koşarak yanımıza geldi ve onu kollarına aldı. "Tanrım, siz iyi misiniz?"

"Evet," diye fısıldıyor Anna. "Logan'a teşekkürler."

Başımı salladım. *Evet, benim sayemde neredeyse ölüyordun.*

Ajanlar bize doğru yürüyor, benim hissettiğim kadar tedirgin görünüyorlar. "Ne oldu lan? Nerede olduğumu nasıl bildiniz?" diye sordum.

Jaxson "Benim yüzümden," diye cevap vererek daha fazla soru sorulmasına neden oluyor. "Senin yüzünden mi?"

"Böyle bir şey olması ihtimaline karşı bir süre önce telefonunuza bir izleme cihazı yerleştirdim. Anna'nınkinde de bir tane var. Spor salonuna geri gelmediğinizde ve ikinize de ulaşamadığımda..." Omuz silkerek devam ediyor.

Anna ona bakakalıyor, ikimiz de onun özür dilemeden yaptığı açıklama karşısında şoktayız.

Ne oluyor lan?

Bana söylemediği için ona kızmak üzereydim ama daha bir şey söyleyemeden telaşlı bir bağıırışla kesildim: "Buraya bir doktor lazım, STAT!"

Döndüğümde Lewis'in yanında yere diz çökmüş bir polis gördüm. "Kahretsin!" Kalabalığın arasından sıyrılıp yanına çöküyorum. Kan gölünün içinde yattığını gördüğümde dehşet beni tamamen yutuyor. Belediye başkanının kurşununun ona isabet ettiğini fark ettim. "Kahretsin, Lewis!" Polis göğsündeki açık yaraya baskı uygularken elini tutuyorum.

"Onu almasını engellemeye çalıştım," diye mırıldanıyor zayıf bir sesle. "Bunun olmasını istememiştım..." Öksürüp hırıltılar çıkarırken sözleri kesiliyor.

Kan.

"Sorun yok, dostum. Konuşma. İyi olacaksın." Başını sallıyor. "Hayır, iyi olmayacağım."

"Evet, öylesin! Böyle söyleme." Gözleri kısa süreliğine kapandı, ödüm koptu. Arkama baktım, sağlık görevlilerini arıyordum. "Hadi ama! Ambulans nerede?"

"Geliyorlar, tahmini varış süresi üç dakika" diye bağılıyor bir memur girişten, Charity'nin elleri kelepçeli olarak dışarı çıkarıldığını görüyorum.

"Logan," Lewis'in boğuk fısıltısı dikkatimi tekrar ona yöneltiyor. "İyiyiz, tamam mı? I..." Nefes almak için acı çekerken nefes alış veriş sığılaşıyor.

"Daha sonra konuşabiliriz. Enerjinizi saklayın."

Başını iki yana sallar. "Hayır, şunu söylemem gerek. Bunu neden yaptığını biliyorum ve seni suçlamıyorum. Sen benden daha iyisin, her zaman da öyle oldun."

Boğazımı yakan ateşe karşı dişlerimi sıkıyorum. "Bu doğru değil. İyileştiğin zaman, dövüş pistine çıkacağız ve tıpkı konuştuğumuz gibi ortalığı kasıp kavuracağız." Yalan söylediğimi bildiğim kelimeleri mırıldanırken bile bunun gerçekleşmeyeceğini biliyorum.

Dudaklarında küçük bir sırıtma belirirken eli benimkini hafifçe sıkıyor. "Bu iş sende kardeşim. Dünyayı fethet." Bunlar söylediği son sözler. Son bir nefesle elimi bırakıyor ve kayıp gidiyor.

Gözlerim boğazımı sıkan aynı yoğunlukla yanarken cansız bedeni önümde bulanıklaşıyor. "Özür dilerim dostum, çok özür dilerim," diye fısıldıyorum, bunun yeterli olmadığını bilerek. Asla yeterli olmayacak ve bu suçluluk duygusu hayatımın geri kalanında beni rahatsız edecek.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Logan

Sabahın sessizliğinde uzanmış, Anna'nın uykuyla yumuşamış güzel yüzüne bakarken şafak yatak odamın penceresinden içeri süzülüyor. Onun sıcak, çıplak vücudu Lewis'in ölümünden beri hissettiğim tek küçük huzuru getiriyor. Çifte standardı düşünmeden edemiyorum. O kurşunun ona hiç isabet etmemesini her şeyden çok diliyorum, ama sonra Anna'ya isabet edebileceğini hatırlıyorum ve bu küçük düşünce bile göğsümü kesen yakıcı bir acıya neden oluyor. Bunların hiçbirisi adil değil, o pislik ölmüş olsa bile Lewis için adaletin yerini bulduğunu hissetmiyorum.

Nerede bu kadar yanlış gitti? Tüm bu operasyon cehenneme döndü ve hala cevaplanmamış çok fazla soru var. Kimliğim nasıl açığa çıktı? Sadece o psikopat kaltak Charity yüzünden mi? Nedense bundan şüpheliyim ve ajanlar da aynı fikirde. Bir şüphe olarak başlamış olsa bile, bir şekilde gerçeği öğrendiler. Nasıl ortaya çıkarıldığımı öğrenene kadar belediye başkanını bile henüz ortaya çıkaramayız. Görünüşe göre bir parçası olamayacağım bir şey çünkü kimliğim açığa çıktı ve bunu kimin bildiğinden emin değiliz. Umabileceğim tek şey o kaltak Charity'nin yakında çözülüp bize bir şeyler vermesi. Şimdiye kadar çoktan pes etmiştir diye düşünüyordum, bana sorarsanız ajanların daha tehditkâr bir taktik kullanması gerekiyor. Bana onunla yalnız bir saat verin, onu seve seve konuştururum. Lewis'e adalet getirmek için her şeyi yaparım.

Kapım çalınıyor ve beni işkence dolu düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Yatağımın başucundaki saate baktığımda hâlâ erken olduğunu görüyorum. Anna'nın uyanmasını istemediğim için dikkatlice onun altından sıvışıyorum ve dışarı çıkmadan önce kot pantolonumu giyiyorum. Kapıya geldiğimde önce gözetleme deliğinden bakıyorum ve gelenin Anna'nın babası Bill olduğunu görünce lanet okuyorum.

Bu sabah bu saçmalık için hiç havamda değilim.

Ağır bir nefesle isteksizce kapıyı açıyorum. Bakışları üzerimde gezinip yarı çıplak halimi incelerken garip bir sessizlik havayı dolduruyor.

"Anna hâlâ uyuyor," diyorum selamlamak için.

Boğazını temizliyor. "Öyle olacağını tahmin etmiştim. Buraya kızımı görmeye gelmedim, seni görmeye geldim."

"Ben mi?"

Başını sallıyor ve arkamı işaret ediyor. "İçeri gelip seninle konuşabilir miyim?"

Ona hayır demek istiyorum ama Anna'nın babası olduğu için diyemiyorum. Benim hakkımda ne hissediyor olursa olsun, kızını seviyorum ve onu özlediğini biliyorum. Kenara çekilerek içeri girmesine izin veriyorum ve küçük dairemi gezerken ne düşündüğünü umursamamaya çalışıyorum.

"Senin için ne yapabilirim, Bill?" Bu konuşmayı bir an önce bitirmek istediğim için soruyorum.

"Geçen haftaki davranışım için özür dilemek istiyorum. Anna'nın yurduna gittiğimde orada olmadığını görünce üzüldüm ve onun için endişelendim. Seninle birlikte olduğunu öğrendiğimde hazırlıksız yakalandım ve bana yalan söylendiğini düşündüm ama yine de o şekilde tepki vermemeliydim, bunun için özür dilerim."

Duvara yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Gerçeği söylememiş değilsin. Gerçek şu ki ben eski bir hükümlüyüm ya da sizin deyiminizle bir *suçluyum*."

"Bir suçtan hüküm giymiş olabilirsin Logan, ama sen suçlu değilsin ve bunu ikimiz de biliyoruz. Kızgındım ve istemediğim şeyler söyledim."

Bir dakika boyunca onu izliyorum, ani fikir değişikliğine dair şüphelerim baş gösteriyor. "Neden şimdi? Çünkü dürüst olalım, benden hep nefret ettin, Anna'nın benimle olmasını hiç istemedin."

"Senden hiç nefret etmedim. Sana çok içerledim ama nefret etmedim. Aslında, seni oldukça kıskanıyordum."

İçimden acı bir kıkırdama geçiyor ama şaka yapmadığını anlayınca kayboluyor. "Sen ciddisin."

"Çok," diye yanıtlıyor, bakışları benimkileri hiç terk etmeden. "Kızım bu dünyaya geldiğinde onu ne pahasına olursa olsun koruyacağıma yemin ettim. Kimsenin onu incitmesine asla izin vermeyecektim. Yedi yıl önce kızımın kaçırıldığı haberini aldığımda tüm dünyam paramparça oldu. Başarısız olduğumu biliyordum." Duraklıyor, gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Eve döndüğünde onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağıma dair bir yemin daha ettim. Hayatını eski haline getirmek için her şeyi yapacaktım ama yaptığım hiçbir şey işe yaramadı. Yaptığım hiçbir şey onu güvende hissettirmedi. Sürekli korku içinde yaşıyordu. Her

gece annesi ve ben onun dehşet çığlıklarıyla uyanıyorduk, ta ki

gece durdular. Aynen böyle." Parmaklarını şıklatıyor. "Nedenini anlamam uzun sürmedi. İkinci geceden itibaren evime ve onun yatak odasına gizlice girdiğini biliyordum." Bocalıyorum, itirafı beni şok ediyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi çok öfkeliydim. Sadece kızımın yatağında bir erkek olduğu düşüncesi beni kızdırmakla kalmadı, aynı zamanda-"

"Öyle değildi," diye başlıyorum ama elini kaldırıncaya susuyorum.

"Biliyorum. Bırak da bitireyim. Evet, bu beni rahatsız etti ama Anna'ya güveniyordum, ona hep güvendim. Beni rahatsız eden şey, ben güvenemezken senin onu güvende hissettirmendi. Bundan nefret ettim. Bunu şimdi anlamak senin için zor olabilir ama bir gün bir kızın olduğunda Logan, bunun ne kadar zor olduğunu anlayacaksın. Sahip olduğum tek şey o. Benden bir kez alındı, sonra sen gelince iki kez alındı. Bu yutulması zor bir hap."

"Onu senden almak istemiyorum. Sadece onu sevmek istiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Onun için yeterince iyi olmadığımı biliyorum. Bunu hep biliyordum ama gerçek şu ki onu sevmekten vazgeçemem ve asla vazgeçmeyeceğim. Onu her şeyimle koruyacağım. Onun için ölürüm."

Başını sallıyor. "Biliyorum. Jaxson ve Susan başından beri bana bunu söylüyorlar."

Jaxson'ın başından beri beni savunduğunu duyunca şok oldum ama olmamalıydım, ailem ve benim için yaptığı onca şeyden sonra değil. Bu düşünce bana Bill'in de ne yaptığını hatırlattı. "Kız kardeşimi o devlet üniversitesine soktuğun ve okul ücretini ödediğin için teşekkür ederim."

"Oh, ben yapmadım. I..." Yüz ifadem karşısında sözleri kesiliyor, yalan söylemenin bir faydası olmadığını anlıyor. "Tamam, söyledim. Bir şey değil. O çok parlak, önünde büyük bir gelecek olan genç bir kadın, orada olmayı hak ediyor." Ona katılarak başımı salladım. "Annen de öyle." Gerginim. "Bazı hatalar yaptığını biliyorum ama o iyi bir kadın ve işlerin onun için yolunda gitmesine sevindim."

Annemi en son gördüğüm an aklıma geliyor, yüzü acı ve çaresizlikle doluydu. İçimde taze bir suçluluk dalgası oluşuyor.

"Baba? Burada ne yapıyorsun?" Anna'nın yumuşak sesi beni düşüncelerimden koparıyor. Yatak odamın kapısının hemen dışında duruyor, üzerinde benim tişörtüm ve her zaman sikimi sertleştiren dar şortu var. Babası buradayken olmasını istediğim bir şey değil.

"Hey, bebeğim." Elimi ona doğru uzattım ve o da babasına tereddütle bakarak yürüdü. Bill ona öyle bir bakıyor ki adam için üzüldüyorum. Belli ki o da kızını en az kızının onu özlediği kadar özlemiş. "Her şey yolunda, baban sadece konuşmak için geldi," diye açıklıyorum, onu yanıma yatırarak.

Bill, "Doğru," diyerek araya girdi. "Geçen sefer buraya geldiğimde gösterdiğim tepki için Logan'dan özür dilemeye geldim. Bu yanlış. Senden de özür dilerim."

"Beni gerçekten incittin," diye fısıldıyor üzüntüyle.

"Yaptığımı biliyorum ve gerçekten üzgünüm. Hazırlıksız yakalandım ve sağlıklı düşünemiyordum. Özür dilemem bu kadar uzun sürdüğü için daha da üzgünüm. Jaxson az önce bana neler olduğunu anlattı ve bunların sana söylediğim son sözler olabileceğini düşünmek beni kahrediyor." Sesi çatlıyor ve soğukkanlılığını kaybediyor.

Anna yanımdan ayrılıp onun kollarına koşuyor, ona sarılırken kendi hıçkırıkları da patlıyor. "Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum."

Artık çıkma zamanının geldiğine karar verdim. Onları hak ettikleri mahremiyetle baş başa bırakarak duş almak için banyoya giriyorum. Haşlayan sıcak suyun altında uzun süre kalıyorum, yükselen buhar beni örtüyor, duyularıma nüfuz ediyor ve içimdeki kargaşayla karışıyor. Lewis ve annemle ilgili düşünceler ağır basıyor ama en çok da *şimdi ne olacak* sorusu. Buradan sonra nereye gideceğim? Bu iş bittiğine göre benim geleceğim ne olacak?

Dünyayı fethet.

Lewis'in son sözleri beni bininci kez rahatsız ederken, bu suçluluk duygusunun hayatımın sonuna kadar benimle kalıp kalmayacağını merak ediyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Anna

Babam gittikten sonra yatak odasına geri dönüyorum ve yatağın ucuna çöküp ıslak gözlerimi siliyorum. Son birkaç gündür duygusal olarak ne kadar tükenmiş olsam da sanki dünya omuzlarımdan kalkmış gibi hissediyorum. Babama kızgın olsam da onu çok özledim. Dün gece annemle konuştuğumda, iyi olduğuma dair onu rahatlatmak için, ben de onunla konuşmak istedim ama o gitmişti. Bana Jaxson'dan olanlarla ilgili haberleri aldıktan sonra gittiğini söyledi. Bugün gelip Logan'a hak ettiği özrü dilemesine sevindim.

Düşün kapandığını duyuyorum ve banyoya bakıyorum, Logan'ı düşününce kalbim acıyla şişiyor. Çok acı çekiyor, bunu görebiliyorum, ruhumun derinliklerine kadar hissedebiliyorum ve bu içimi parçalıyor. Olanları anlamakta hâlâ zorlanıyorum, özellikle de Charity'ye olanları. Onun bu kadar deli, bu kadar aşağılık olduğunu nasıl bilemedim? Onun arkadaşım olduğunu düşünmekle ne kadar aptallık etmişim. Ona Logan'ın hapisane dışında gerçekte ne yaptığını anlatmadığım için şükrediyorum, gerçi bunu anladıkları çok açıktı. Ne yazık ki hâlâ nasıl olduğunu çözemedik.

Banyo kapısı açılıyor ve beni işkence dolu düşüncelerimden çekip çıkarıyor. Bakışlarım Logan'ın kilerle buluştu. Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, gece yarısı gözleri Lewis'in ölümünden duyduğu acı ve suçlulukla kararmış. Lewis'in bana sıkılması gereken kurşunu sıktığı için öldüğünü bilmek benim de suçluluk duygularımı su yüzüne çıkarıyor.

O da mı beni suçluyor? Bu yüzden mi mesafeli, yoksa sadece acı mı çekiyor?

"Hey," diye sessizce selamlıyor beni kapıda dururken, belinde sadece bir havlu sarılı.

Ona bir gülümseme gönderdim.

"Selam." "İyi misin?"

"Evet." *Hayır.* "Öyle misin?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

Boğazını temizlemeden önce dürüstçe "Olacağım," diye cevap veriyor. "Bugün seni Jaxson ve Julia'lara biraz erken bıraksam sorun olur mu? Barbekü için geri geleceğim ama öncesinde halletmem gereken bir şey var."

İçimi bir anda merak kaplıyor, nereye gittiğini merak ediyorum ama sormuyorum. "Evet, sorun değil, hazırlanmalarına yardım edebilirim."

Günü Jaxson ve Julia'da herkesle birlikte geçireceğim için mutluyum. Cehennem gibi geçen son birkaç günden sonra bize iyiyi hatırlatan arkadaşlarımız ve ailemizle birlikte olmak tam da ihtiyacımız olan şey. Sanırım Julia'nın herkesle birlikte bu barbeküyü planlamasının nedeni de bu. Bunun hem Logan hem de benim için biraz huzur getireceğini ve aramızda hissettiğim mesafeyi kapatacağını umuyorum. Ona ihtiyacım var. Onu geri istiyorum.

Logan beni dikkatle izliyor, düşüncelerimi anlamaya çalışıyor. Ayağa kalktım. "Ben duşa gireyim de yola koyulalım." Yanından geçmeye başlıyorum ama odadan çıkmadan önce beni belimden yakalıyor ve duvara yaslıyor.

"İyi olduğuna emin misin Anna?" diye soruyor, yüzünü yüzüme yaklaştırarak. "Bir şeye ihtiyacın olursa söyle bebeğim, sana vereyim."

Güvensizliğimle işleri daha da kötüleştirmek istemediğim için yalan söylemeyi düşünüyorum ama bunun yerine ona korktuğum soruyu soruyorum. "Beni suçluyor musun?"

Arkasına yaslandı, yüzünü şaşkın bir ifade kapladı. "Seni suçlamak mı? Ne için?"

"Lewis'in ölümü için," diye fısıldıyorum, sesim bugün ikinci kez gözyaşlarıyla kalınlaşıyor.

"Tanrım, hayır! Seni hiç suçlamıyorum, neden böyle düşündün ki?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü benim için o kurşunu yemeseydi ölmeyecekti. Onun yerine-"

"Yapma!" diye homurdanıyor, alnını benimkinin üzerine koyarken nefesi ağırlaşıyor. "Sakın söyleme, sadece senin olduğunu düşünmek bile beni parçalıyor."

Umutsuzca uzak tutmaya çalıştığım gözyaşlarım dökülmeye başladı. "Özür dilerim. Sadece sana yardım etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum."

Derin bir nefes alır. "Özür dilerim bebeğim. Şu anda her şeyin berbat olduğunu ve bunu anlamaya çalıştığımı biliyorum, ama hata yapma Anna, biz

Tamam. Her zaman iyi olacağız, hiçbir şey ya da hiç kimse bunu değiştirmeyecek. Anlıyor musun?"

Boğazım konuşamayacak kadar daraldığı için başımı sallıyorum, cevabı için minnettarım.

Beni belimden kavıyor, bedenimi kendi bedenine bastırırken ayaklarım yerden kesiliyor. "Beni sevdiğini söyle."

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum.

Eğilerek dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor. "Bana sonsuza dek benim Anna'm olduğunu söyle."

"Sonsuza dek senin Anna'nım."

"Ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

"Hiçbir şey", söz veriyorum.

"Aynen öyle!" Ağzı benimkini ateşli bir açlıkla kavıyor, her gün özlemine çektiğim o tanıdık tadı içimde patlıyor. Bir tutku fırtınasına kapıldığımızda parmaklarım nemli saçlarının arasından geçiyor. Aleti karnıma doğru sertleşiyor.

"Logan, sana ihtiyacım var." İnliyorum, yaklaşmak için kıpırdanıyorum. "Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var."

Bir iniltiyle beni giysilerimden ve havlusundan kurtaracak kadar geri çekiyor, sonra tekrar bir araya geliyoruz, ağız ağıza, ten tene. Beni bir kez daha kaldırıyor ve yatağa doğru götürüp yatırıyor. Gözleri üzerimde geziniyor, bana kendimi güzel hissettiriyor. "Sana sonsuza kadar böyle bakabilirim ve bundan asla bıkmam."

Gülümseyerek elini tutuyorum ve o da tutuyor, üzerime geliyor ve başımın üzerinde kilitliyor. Alnıma kısa bir öpücük kondurduktan sonra bana istediğimi veriyor. Yumuşak bir hamleyle içime giriyor ve beni tamamlıyor. Birlikte yarattığımız mükemmellik karşısında hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

"Tanrım, Anna." Sesi kısık bir şekilde inliyor. "şu anda hayatımda emin olamadığım pek çok şey olabilir ama sen değilsin bebeğim. Buna sahip olduğum sürece, dünyada her zaman bir yerim olacak."

Onun içten sözleri beni kesti. "Bana her zaman sahip olacaksın. Sonsuza kadar." "Sonsuza kadar."

İticileri lezzetli bir hızla hareket etmeye başlıyor, bedenimi ve ruhumu en güzel şekilde dolduruyor. Sadece bize ait olan, bizden başka hiçbir şeyin var olmadığı bir yere doğru yükselirken zevkimiz etrafımızdaki havaya nüfuz ediyor.

Onun için her zaman bu yer olmaya, her zaman benim olduğum gibi onun da tesellisi olmaya yemin ediyorum.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Logan

Anna'yı Jaxson ve Julia'lara bıraktıktan sonra anneme iki saatlik bir yolculuk yapıyorum. Yol boyunca canım çok fena sigara çekiyor ama kendimi tutuyorum, sadece Anna için değil kendim için de bırakmak istiyorum. Hiçbir şey söylemese de bundan nefret ettiğini biliyorum, gözleri sanki sadece o dumandan ölecekmişim gibi üzüntüyle parlıyor. Yapmak istediğim son şey onun daha fazla üzülmesine neden olmak ve artık hapisteyken hissettiğim özgürlüğe ihtiyaç duymuyorum.

Çocukluğumun geçtiği evin karşısına park ettiğimde düşüncelerimden sıyrılıyorum. Büyüdüğüm yere bakıyorum ve ne kadar farklı görüldüğünü bir kez daha fark ediyorum. Dış cephe kaplamasında artık delik olmayan, yeni pencereleri olan ve çimleri düzgünce kesilmiş bu ev, içinde büyüdüğüm sefil eve hiç benzemiyor. Bunun Jaxson, Anna ve ailesi sayesinde olduğunu biliyorum.

Ön kapı açılıyor ve annem elinde bir sulama kabıyla dışarı çıkıyor. Merdivenlerden iniyor ve evin önünü süsleyen çiçekleri sulamaya başlıyor. Kızgınlığın beni bir gelgit dalgası gibi vurmasını bekliyorum ama öyle olmuyor. Hâlâ orada ama eskisi kadar güçlü değil. Geçen gün olanlardan ve bu sabah Anna'yı babasıyla gördükten sonra bakış açım değişti. Geçmişle ilgili her zaman pişmanlıklarım olacak ama bunu değiştiremem ve sonuçta annemi seviyorum. Ona ne kadar kızgın olursam olayım bu hiç değişmedi. O zamanlar elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum. Önemli olan onun daha iyiye doğru değişmiş olması ve onu sadece kendim için değil, Anna ve geleceğimiz için de affetmem gerekiyor. İçimde biriktirdiğim suçluluk duygusu ve saçmalıklar yüzünden bugün onun ne kadar acı çektiğini görmek, hayatımda kontrol edebildiğim şeyleri bırakıp telafi etme zamanının geldiğini anlamamı sağladı. Bunlardan ilki annem, diğeri ise Lewis'le başa çıkmak ve onun ölümünün boşuna olmadığından emin olmak olacak.

Derin bir nefes alarak kamyonundan iniyor ve sokağın karşısına geçiyorum. Annem elleri ve dizleri üzerinde toprağın içinde yabancı otları temizliyordu.

çiçek tarhına yaklaşıyorum. Sanki varlığımı hissetmiş gibi arkasına bakıyor, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş. "Logan." Şaşkınlıkla nefesi kesiliyor, hızla ayağa kalkıyor.

"Merhaba anne," diyerek onu kolayca selamlıyorum.

"Üzgünüm ama Janey burada değil. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar arkadaşlarıyla dışarıda olacak ama istersen onu arayabilirim. Burada olduğunu bilseydi eminim geri gelirdi." Gergin olduğu her halinden belliydi.

"Hayır, sorun değil. Onu görmeye gelmedim, seni görmeye geldim."

"Yaptın mı?" Bu düşünce karşısında dehşete düşmüş gibi görünüyor ve bu da kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor.

"Kavga etmeye gelmedim, sadece konuşmak istiyorum. Bir dakikan var mı?" Başını sallıyor, gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. "Evet, senin için her zaman vaktim var."

Merdivenleri işaret ediyorum ve ön basamaklara oturuyoruz. "Evin ne kadar farklı görüldüğüne hâlâ şaşıyorum," diye başlıyorum, aramızdaki garipliği hafifletmeye çalışarak.

"Çok farklı görünüyor. Buna bayıldım. Bahçecilikte yeni bir aşk buldum." Gülümsüyor, gerçekten gururlu görünüyor.

"Gerçekten iyi görünüyor."

Bana bakarken gülümsemesi soluyor. "Sonunda her zaman olması gerektiği gibi görünüyor. İçinde büyümen gereken eve benziyor."

Omuz silkiyorum, bakışlarım merdivenlere kayıyor. "Evet, durum böyle değildi ama artık bunun bir önemi yok. Her şeyin değişmesine sevindim, hem senin hem de Janey'nin daha iyi olmanıza sevindim." Doğru kelimeleri bulmak için bir an durakladım. "Birkaç hafta önce aramızda yaşananlar için özür dilerim. Kızgındım ve bırakmaya hazır değildim ama artık hazırım. Janey de dahil olmak üzere hepimiz için her şeyin daha iyi olmasını istiyorum."

Burnundan gelen bir sesle bakışlarım tekrar onunkilere kayıyor ve ağladığını görüyorum. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Hıçkırarak gözyaşlarını siliyor. "Senin affını hak etmiyorum. Hak ettiğin gibi bir anne olamadığım ve hatta benim dikkatsizliğim yüzünden cezalandırıldığın için her gün kahroluyorum. Bunun için ne kadar üzgün olduğumu asla bilemezsin Logan. Seni çok seviyorum. Seni hep sevdim, sana gösteremeyecek kadar hasta olduğum zamanlarda bile. Her gün seni düşünüyorum ve hayatımın sonuna kadar bu suçluluk duygusuyla yaşayacağım." Son sözleri bir hıçkırıyla döküldü.

"Hadi anne, ağlama," diyorum, garip bir şekilde sırtını sıvazlarken

kendi sesim boğuk çıkıyor. "Geçmişî değıştiremeyiz ama ilerleyebiliriz, o yüzden hadi

sadece buna odaklan. Biraz zaman alacak ama her şey yoluna girecek."

Başını kaldırıp yüzümü sıcak ellerinin arasına almadan önce bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Sen çok iyi bir çocuksun, her zaman öyleydin ve bunun için hiçbir övgü alamam. Çok çalışıp eve geç geldiğin ve benim suçluluk duygusuyla içmekten kanepede sızdığım gecelerde beni kucağına alır ve yatağıma götürürdün. Bütün gece orada yatar, örnek alacağın kimse yokken nasıl bu kadar onurlu olabildiğini merak ederdim. Bunca zaman sonra anladım ki sen böylesin. Tanrı sana cesaret, güç ve onur bahsetmiş. Bunun için övgü alamayabilirim ama seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmeni istiyorum Logan. Seni ne kadar sevdiğimi her gün göstereceğime söz veriyorum. Seni bir daha asla hafife almayacağım."

Ona rahatsız bir şekilde bakıyorum, sevgisini nasıl karşılayacağımdan emin değilim çünkü bu ondan daha önce hiç almadığım bir şey. Beni sevdiğini hep biliyordum ama şimdiye kadar bunu ifade edememiştim.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Hafif bir gülümsemeyle yüzümü bırakmadan önce yanağıma okşuyor. "Söyle bakalım, neler oluyor sana? Janey bana erken salıverilmenle ilgili sahip olduğu küçük bilgileri anlattı, bu beni son derece mutlu etti ama bana bu konuda konuşamayacağın söylendi?"

"Üzgünüm ama yapamam. Henüz olmaz."

"Yeterince adil, sen iyi olduğun sürece."

"Ben iyiyim."

"O zaman bana başka bir şey söyle, Anna'dan bahset," diye ekliyor gülümseyerek. "Onu gördün, değil mi?"

"Evet, o benim hayatımın bir parçası. Her zaman da öyle olacak."

İtirafım karşısında gülümsemesi yayıldı. "Bunu duyduğuma sevindim. O özel bir kız ve sen gittiğinde çok acı çektiğini biliyorum. Umarım bir gün o da beni affedebilir," diye sessizce ekliyor.

"Endişelenme anne, çoktan gitti. Kin tutmayacak kadar iyi bir insandır."

"Sana sahip olduğu için çok şanslı."

Başımı salladım. "Şanslı olan benim."

"O senin hak ettiğin her şey Logan ve sakın aksini düşünme. Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz. Bunu hep biliyordum, hatta birbirinize ne kadar değer verdiğinizi gördüğüm günlerden beri."

"Onu umursamadım, o zaman onu sevdim ve asla vazgeçmedim. Onunla evleneceğim."

Nefes nefese kaldı. "Evleniyor musun?"

"Şey, bir gün, henüz evlenme teklif etmedim ama etmeyi planlıyorum."

Hayatımı nasıl düzeltereceğimi ve onun gurur duyacağı biri olacağımı bulduktan sonra.

Bu istenmeyen düşünce kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Aman Tanrım." Ellerini çırparak ciyaklıyor. "Bu beni çok mutlu etti. Torun istiyorum. Hem de bir sürü."

Sözleri bir panik dalgasına yol açtı. "Dur bakalım, aceleci davranma. Anna üniversiteyi yeni bitiriyor ve böyle bir şeyden önce halledilmesi gereken pek çok şey var."

"Hemen demek istemedim." Kıkırdıyor. "Doğru zaman geldiğinde iki çocuğumdan da istiyorum. Janey şu anda iyi bir çocukla çıkıyor ve oldukça ciddi görünüyor."

Gerginim. "Ne için? Ne kadar zamandır? Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi."

Omuz silkiyor. "Muhtemelen sen her ne yapıyorsan onunla işin bitene kadar beklemek istemiştir. O çok iyi bir çocuk, ona iyi davranıyor."

Daha iyi ya da kışını tekmeleyeceğim.

"Onu seveceksin," diyerek beni rahatlatmaya çalışıyor.

Homurdanıyorum. "Onu bilmem ama ona iyi davranırsa ona tahammül ederim."

Yine kıkırdıyor. "Ona karşı çok iyi. Gerçekten çok mutlu."

"Sevindim." Bir an sessizlik çöküyor aramıza. Saatime bakıyorum ve geç olduğunu görüyorum. "Gitsem iyi olacak. Barbekü için Anna'yla Jaxson'da buluşacağım."

"Oh, elbette, seni tutmama izin verme." İkimiz de ayağa kalkıyoruz ve o beni tereddütle izliyor. "Geri gelecek misin? Meşgul olmadığın başka bir zaman?"

"Evet, anne, geri geleceğim."

"Belki Anna'yı da getirirsin ve akşam yemeğine kalırsın," diye umutla öneriyor. "Aslında oldukça iyi bir aşçı oldum."

"Bu hoşuma giderdi."

Yanıma gelip kollarını belime dolamadan önce yüzünü ısıltılı bir gülümseme kaplıyor ve içimdeki yaşamı sıkıyor. "Seni seviyorum Logan, hem de çok."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum," diye sessizce cevap veriyorum. Başını sallayarak geri çekiliyor ve tekrar ağladığını görüyorum. *Kahretsin, bundan nefret ediyorum.* "Yakında geri geleceğim. Söz veriyorum." Beni el sallayarak uzaklaştırıyor. "Biliyorum. Beni boş ver, sadece duygusallaşıyorum.

Şimdi git." Bu kadar üzgünken onu bırakmak istemediğim için tereddüt ediyorum. "Devam et, Logan. Anna'ya git. Söz veriyorum iyi olacağım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Başımı salladım. "Tamam, yakında görüşürüz." "Hoşça kal."

Geldiğimden çok daha hafif hissederek kamyonetime doğru yürüyorum ve Charleston'a geri dönüyorum.

Anna'ma dönelim.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Logan

Birkaç saat sonra Jaxson ve Julia'nın evinin önüne geldiğimde gökyüzü gri ve kasvetli. Rüzgâr yaklaşan fırtınayla birlikte şiddetli bir şekilde kükrüyor. Kamyonetten indiğimde evin arka tarafından gelen bir kargaşa duyuyorum. Arka bahçeye doğru ilerlediğimde herkesin çılgınca eşyaları içeri taşımaya çalıştığını görüyorum. Çocuklar ölüm perileri gibi etrafta koşturuyor, küçük kızlar saçları ve elbiseleri çılgın rüzgarda savrulurken gülüyor, oğlanlar da peşlerinden koşuyor.

"Herkes siper alsın. Bu bir kasırğa!" Parker ellerini havada sallayarak bağıyor ve kızları korkutmaya çalışıyor.

"Parker, bu kadar yeter," diye azarlıyor Grace verandadan. "Bu bir kasırğa değil, şimdi eve girin. Hepiniz."

Hepsi yön değiştirir ve onun emrini izleyerek eve doğru koşarlar. Annabelle grubun en sonunda. Ayağı takılır ve yüzüstü yere düşer ama her şeyi içeri taşıdıkları için kimse onu görmez.

Hemen yanına gidip diz çöküyorum. "İyi misin, Annabelle?" Rüzgârın sesini duyabilmek için bağıyorum. Bana bakıyor, buz mavisi gözleri gözyaşlarını tutarken küçük yüzü acıyla sıkışmış. "İçeri girmene yardım etmemi ister misin?" Cevap vermeyince soruyorum. Başını sallayınca onu kollarıma alıyorum. Gürültülü bir gök gürültüsü havada patlıyor. Her an başlayacak şiddetli yağmurdan korkarak koşmaya başlıyorum. Ben arka kapıdan hızla geçerken Annabelle kahkahalarla ciyaklıyor ve yüzünü boynumun kıvrımına saklıyor.

"Logan, merhaba," Julia beni gülümseyerek karşılıyor ama kucağımdaki kızını fark edince endişesi yüz ifadesini hızla karartıyor. "Ne oldu?" diye soruyor bize doğru koşarak.

"Bütün çocuklar içeri koşarken ben de geldim ve Annabelle'in düştüğünü gördüm, kalkmasına yardım ettim."

"Ben iyiyim anne, Logan sağ olsun," diye parlak bir gülümsemeyle güvence veriyor ve eğilip yanağıma özensiz bir öpücük konduruyor. "Her şey için teşekkürler."

hayatımı kurtardın."

"Bir şey değil," diye mırıldanıyorum rahatsız bir şekilde, onu Julia'ya uzatırken.

Grubun geri kalanı merhaba demek için etrafta toplanır. Sarge ve Bandit de dahil olmak üzere tüm çete burada. Christopher bile aralarında. Onu tutuklanmadan ve donanmaya katılmadan önceki kariyerinden beri görmemiştim. Hatırladığımdan çok daha iri ama onun dışında hemen hemen aynı görünüyor. Cade bunu asla itiraf etmese de, spor salonunda ondan bahsederken sesindeki gururu duyabiliyorsunuz. Görünüşe göre, çocuklar onu tam bir makine gibi eğitmişler.

Selamlarına ve Christopher'ın baş sallamasına karşılık veriyorum ama bakışlarım odayı hızla tarayıp sadece bir kişiyi arıyor. Sonunda onu mutfağın girişinde görüyorum, bana her zaman dünyanın harika olduğunu hatırlatan gülümsemesiyle beni izliyor, çünkü o bu dünyada var.

Kalabalık bedenlerin arasından sıyrılıp kızıma, *Anna'ma* doğru ilerliyorum. Onu belinden kavrayarak, biraz mahremiyet için köşeye doğru yürüyorum ve bu sabah yanından ayrıldığımdan beri çok istediğim gibi onu öpüyorum. "Hey, bebeğim," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

"Mmmm, merhaba," diye cevap veriyor usulca, sonra geri çekilip sıcak gözlerini benimkilere diyor. "Annabelle'in hayatını kurtarman çok hoştu. Ona zamanında ulaşabildiğine sevindim."

Sırıyorum. "Kesinlikle kıl payı kurtulduk."

Göğsüme her zaman komik şeyler yapan tatlı kıkırdamalarından biriyle ödüllendirildim. "Bugün yapmayı planladığın şeyi gerçekleştirdin mi?" diye soruyor sessizce.

"Evet, yaptım."

"Güzel." Sesi hafif ama gülümsemesi soluk.

Sormadığı soruyu hissediyorum. "Annemi görmeye gittim."

Gözleri şok içinde açılıyor. "Öyle mi yaptın?"

"Evet, zamanı gelmişti."

"Ben de seninle gelirdim. Yalnız gitmene gerek yoktu."

"Biliyorum, ama bu tek başıma yapmam gereken bir şeydi."

Anlayışla başını sallıyor. "Peki nasıl geçti?"

"Sanırım iyi geçti. Beklediğimden daha iyi."

Gülümsemesi yeniden beliriyor. "Buna sevindim."

"Yakında akşam yemeğine gelmemizi istiyor ve ben de geleceğimizi söyledim. Janey'nin çıktığı şu pislği araştırmam lazım."

"Adı Ben. Kulağa hoş geliyor ve kızım ondan gerçekten hoşlanıyor."

Yüzümde bir çatıklık oluşuyor. "Ne oluyor lan? Sen de mi biliyorsun? Tek bilmeyen ben miyim?"

Omuz silkiyor. "Sanırım öyle. Bir süredir çıkıyorlar, altı aya yakın bir süredir."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum sıkıntıyla. *Janey neden bana söylemedi ki?*

"Kulağa çok hoş geliyor. Onunla tanışacağım için heyecanlıyım."

Homurdanıyorum, bu da onu güldürüyor. O bir şey söyleyemeden çocuklar köşeyi dönüyor. "Ohhh, aşk kuşları," diye cıvıldıyor Annabelle. "Yemek vakti geldi ve babam köşeden çıkmanızı yoksa Logan'ın... kışına tekme yiyeceğini söylüyor. Aslında *kıç* dedi ama o kelimeyi söylemeye iznim yok."

Anna başını geriye atıyor ve gülüyor, tüm bu durumu eğlenceli buluyor. Diğer yandan ben, bulmuyorum. O adam sürekli onunla geçirdiğim zamanı bölüyor.

Dudaklarına kondurduğu sert bir öpücükle göğsümü itiyor ve bana onu bırakmaktan başka bir seçenek bırakmıyor. "O zaman, gitsek iyi olur." Elimi tutan Anna, çocukları mutfağa kadar takip ederken beni arkasından çekiyor. İçeri girdiğimizde Jaxson bize ters ters bakıyordu. Ben de ona ters ters bakarak mesajından hoşlanmadığımı belli ediyorum. Anna onun yanından geçerken omzunu şakacı bir şekilde itiyor. "Erkeğimi kızınla tehdit etmeyi bırak."

"O zaman evimin köşelerinde saklanmayı bırak."

Gözlerini deviriyor. "Peki, bir dahaki sefere onu senin önünde öperim. *Uzun* süren kocaman bir öpücük." Kızın ukala yorumu karşısında kaşları daha da çatılıyor ve kızla diğer kızları güldürüyor.

"Kes şunu, Jax," diye hafifçe azarlıyor Julia.

"Evet dostum, kendine dikkat etsen iyi olur. Knight o ringde neredeyse birkaç kez seni yeniyordu," diyor Evans boktan bir sırtışla.

Jaxson bu saçma yanıt karşısında homurdanıyor, çünkü hepimiz iyi olduğumu ama o kadar da iyi olmadığımı biliyoruz. Muhtemelen o herifi ringde asla yenemeyeceğim ya da bu konuda herhangi birini.

Pislikler.

"Pekâlâ, herkes otursun, yemek hazır," diyor Julia, masaya bir salata taşırken.

Anna tekrar elimi tutuyor ve herkes yerine otururken beni Annabelle ile onun arasına oturtuyor. Cooper'ın kayıp olduğunu şimdi fark ediyorum. "Cooper nerede?"

"Bir telefon aldı. Sabahın erken saatlerine kadar dönmeyecek gibi görünüyor," diyor Kayla üzüntüyle.

Beckett, "Evet, kötü adamları hapse atmakla meşgul," diye ekleyince Kayla'nın yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Büyükanнем de bize katılamadığı için üzgünüm. Onu görmeyeli uzun zaman oldu," diyor Anna tabağını hazırlarken.

"Biliyorum, ama bu soğuk algınlığı oldukça kötü ve çocukların hastalanmasını istemedi. Yine de Christopher'ın bize katılabilmesine sevindim," diyor Julia sıcak bir gülümsemeyle ona bakmadan önce. "Seni görmeyeli uzun zaman olmuş gibi geliyor."

Faith eğilir ve onun yanağına bir öpücük kondurur. "Bugün alabileceğim en güzel sürpriz buydu."

Ruthie onun diğer tarafına doğru eğilir ve kollarını boynuna dolar. "Kesinlikle öyleydi. Twistiphwor'umuzu özledik," diyor, ismini kasıtlı olarak gençken hep söylediği gibi telaffuz ediyor ve ona kendi kocaman öpücüğünü veriyor.

Onların sevgisi karşısında rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor ama onları ne kadar önemseydiğini de inkar edemiyor.

"Ne kadarlığına döndün?" Jaxson garip anı bozarak sorar.

"Muhtemelen sadece bir hafta kadar."

"Gerçekten mi? Bu kadar uzun bir aradan sonra mı? Genelde evde bundan biraz daha uzun süre kalırsın," diyor Sawyer.

Omuz silkiyor. "Daha erken çıkmak için gönüllü oldum. Sekizinci Takım'dan bir adamın bebeği oldu, onun yerine ben gidiyorum."

"O zaman bu haftanın dolu dolu geçmesini sağlayacağım," diyor Faith. "Charleston'daki müzik festivaline gideceğiz, annemleri ve babamı ziyaret edeceğiz. Oh, ve eğer dönmezsen diye senin için bir doğum günü yemeği hazırlasak iyi olur."

"Sorun değil, akşam yemeğine ihtiyacım yok," diyor, bu fikirden pek hoşlanmamış gibi görünüyor.

Ona bakıyor, bakışlarında incinmişlik belli oluyor. "Oh, tamam o zaman. Elbette, sorun değil."

Sert ifadesi zayıflar. Cade boğazını temizler ve ona sert bir bakış fırlatır. "Tamam." Christopher yumuşar. "Akşam yemeği iyi olur ama küçük bir şey olsun, tamam mı?"

Faith ona bakar, tüm incinmiş duyguları gitmiştir. "Elbette, çok küçük. Söz veriyorum."

Masadakiler homurdanıyor, kimse ona inanmıyor ama o bunun gülümsemesini azaltmasına izin vermiyor.

Masaya rahat bir sessizlik çöküyor ve tam o sırada garip bir şapırtı sesi duyuyoruz. "Hey." Jaxson, Sarge'ı işaret ediyor. "O lanet köpeği masamın altında beslemiyor olsan iyi edersin."

"Ben değilim!" Çavuş savunmaya geçer.

"Öyleyim baba," diye mutlulukla itiraf ediyor Annabelle. "Haydut'un da yemek yemesi gerek."

Çavuş gülümseyerek uzanıyor ve başını okşuyor. "Aferin kızıma." Jaxson'a ters ters bakıyor. "Görüyorum ki kızın karına çekmiş. Senden daha terbiyeli."

Jaxson'ın yüzündeki ifadeye hepimiz kıkırdıyoruz. Julia gülümsemesini bastırıyor ve yanağına bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Haklı, Bandit'in de yemek yemesi gerekiyor."

"Bak ne diyeceğim bebeğim," diyor Annabelle'e, "bu gece seni o köpekle yatıracağım ve bir daha onu sofraya artıklarıyla besleyip beslemeyeceğini göreceğiz."

"Üzgünüm baba, ama gelemem. Bu gece Hope'larda kalacağım." "Ne zamandan beri?" Julia soruyor.

Hope, Grace'e bakar. "Anne, Annabelle bu gece bizde kalabilir mi?"

Grace güler. "Ailesi için sorun olmadığı sürece."

Annabelle Jaxson ve Julia'ya bakıyor, ellerini çenesinin altında birleştirmiş. "Lütfen, lütfen, lütfen," diye umutla yalvarıyor. "Pijama partisi yapmak istiyoruz."

Jaxson sırtarak, "Köpeği de yanına aldığın sürece," diyor ve Sawyer'a bakıyor.

Sawyer bu fikri hemen kapatır. "Hayatta olmaz, o pis kokulu köpek evime gelmeyecek."

"Zaten istemiyor. Hepinizin bir avuç kokuşmuş piç olduğunu düşünüyor!" Sarge tersleyerek Anna'nın kıkırdamasına neden oldu. "Şimdi köpeğimle uğraşmayı bırak."

"Hadi baba, lütfen!" Annabelle yine yalvarır.

"Peki," diye homurdanıyor Jaxson.

"EVET!" İki kız da ciyaklıyor ve heyecanla ellerini çırpıyor. Parker, "O zaman Beckett'larda kalıyorum," diye ilan ediyor.

"Parker," diye tersledi Grace nefesinin altından, "kendini birinin evine öylece davet edemezsin. Bu kabalıktır."

"Sorun değil," diyor Kayla. "Başımızın üstünde yeri var, biliyorsun." "Güzel, çünkü bir grup kızla sıkışıp kalmayacağım."

Sawyer Grace'e bakıyor, hayal kırıklığı yüz ifadesinden belli oluyor. "Böyle zamanlarda onun gerçekten benim çocuğum olup olmadığını merak ediyorum."

Grace onun omzunu tokatlarken masada kahkahalar patlar. "Her neyse Evans, o çocuk tamamen senin ve bunu sen de biliyorsun. Büyüdüğü zaman için çok korkuyorum."

Kıkırdayarak bir kolunu onun omuzlarına doluyor. "Korkma, Cupcake. Sadece Tanrı seni bu mükemmellikle kutsadığı için mutlu ol."

Gözlerini deviriyor, dudaklarında bir gülümseme seğiriyor.

Eve yaklaşan bir grup motosikletin garaj yolundan yukarı çıktığını duyduğumuzda tüm konuşmalar kesiliyor.

"Ne oluyor be?" Jaxson mırıldanıyor. Dünya etrafımızda patlamadan hemen önce gözlerinde bir şeyin titreştiğini görüyorum, sessiz bir panik.

Tepkim şimşek hızıyla oldu. Anna'yı yere yatırdım, vücudunu kendi vücudumla korudum. Cam kırıkları ve silah sesleri evin içinde patlarken dehşet çığlıkları havayı dolduruyor. Saniyeler içinde her şey duruyor, sadece çocukların ağlama ve Haydut'un hırlama sesleri duyuluyor.

Adrenalin damarlarımda pompalanıyor, az önce ne olduğunu anladığımda kalbim küt küt atıyor. Başımı kaldırdığımda herkesi yerde görüyorum, tüm erkekler kadınlarının ve çocuklarının üstünde.

"Herkes iyi mi?" Jaxson etrafına bakınarak fısıldar. "Kayla, neredesin?"

Christopher arkamda bir yerden, "O benimle," diye cevap veriyor.

"Jax?" Julia'nın sesi titriyor. "Neler oluyor?"

Bakışlarım Jaxson'inkilerle buluşuyor, taş gibi soğuk bir öfke gözlerini aydınlatıyor. "Herkes olduğu yerde kalsın." Tezgâhın etrafında manevra yapıp mutfak ışıklarını kapatmadan önce başka bir hareket olup olmadığını dinliyor. Bir süre sonra elinde bir yere sakladığı belli olan bir tabancayla geri dönüyor.

"Baba, korkuyorum." Hope inliyor.

Sawyer ona, "Şşş, her şey yolunda bebeğim, yanıdayım," diye güvence veriyor.

Birkaç botun çakıl taşları üzerinde çıkardığı ses. "Böyle böldüğüm için üzgünüm," diye sesleniyor dışarıdan derinden gelen bir ses. "Ama içeride ihtiyacımız olan biri var. Evinize ve ailenize daha fazla zarar gelmeden önce bizimle işbirliği yapacağınızı ve Logan Knight'ı göndereceğinizi umuyorum."

Hay sikeyim! Başımı eğdim, suçluluk duygusu beni rahatsız ediyordu. Anna'nın eli korkuyla gömleğimi yumrukluyor.

Jaxson Christopher'a bakıyor, yüz ifadesi hiç görmediğim kadar sert. "Herkesi üst kattaki odama götürün, dolapta bir çanta var, kod iki-beş-beş-dört-üç. Gözünüzü pencereden ayırmayın, mecbur kalmadıkça ya da biz söyleyene kadar ateş etmeyin, anlaşıldı mı?" Başını sallar. Jaxson telefonuna uzanır ve Julia'ya verir. "Yukarıdayken polisi ara ve herkesi banyoda tut. Birimiz sana tamam diyene kadar dışarı çıkma."

"Tamam," diye kabul ediyor, bir hıçkırık kaçıyor.

"Ağlama bebeğim, her şey yoluna girecek." Cade, Sawyer ve Sarge'a döner. "Merdivenleri çıkana kadar onları koruyacağız, sonra da çalışma odasına gireceğiz. Orada ihtiyacımız olan her şey var." Sonra bana baktı. "Sen bizimle kal."

Başımı salladım.

"Hayır!" Anna sertçe fısıldar. "Onu yanımda istiyorum, üst katta."

Başımı salladım. "Benim yüzümden buradalar. Burada onlarla birlikte kalmalıyım."

"Ama-"

"Tartışmanın sırası değil, Anna!" Jaxson tersleyerek onun sözünü kesti. "Sadece dediğimizi yap ve çocuklara yardım et."

Dişlerini gıcırdatıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. Alnına hızlı bir öpücük bırakıyorum. "İyi olacağım bebeğim, söz veriyorum."

Ayağa kalkıyoruz, diğerleri ayağa kalkarken bir duvar oluşturuyoruz. "Faith, Mia'yı bana ver," diyor Christopher, ağlayan iki yaşındaki çocuğu onun kollarından alarak.

Cade, Ruthie'nin elini Faith'e verir. Anna Hope'u kucağına alır, sonra eğilip Bandit'in tasmaını tutar. Grace, Kayla'nın bebeği tutabilmesi için Parker ve Beckett'in ellerini tutar.

"Çocuklarınızın ağladığını duyabiliyorum, herhangi biri zarar görmeden Knight'ı dışarı gönderin" diye tehdit ediyor dışarıdan gelen ses.

Jaxson önündeki silahı doğrultuyor, ondan şiddet akıyor, benim kanıma da benzer bir öfke pompalanıyor. Bizi girişe götürüyor.

oturma odasının duvarına uzanıp ışıkları kapatıyor ve evi tamamen karanlığa gömüyor. "Herkes sessizce ama mümkün olduğunca çabuk hareket etsin," diye emrettikten sonra Julia'nın Annabelle'i kucağına alarak önden gitmesini ister. Vücutuyla onları korurken silahını önünde tutmaya devam eder.

Merdivenlere doğru ilerlerken bakışlarım oturma odasının diğer tarafındaki kırılmış pencereye takılıyor ama kimseyi göremiyorum. Merdivenlerden en son Christopher iniyor, ağlayan Mia'yı göğsüne bastırmış.

"Görüyorum ki biraz daha motivasyona ihtiyacın var," diye bağılıyor ses, silah sesleri tekrar patlamadan önce.

"Siktir!" Sawyer bağılıyor. "Hadi, hadi, hadi!"

Herkes merdivenlerden yukarı koşarken tüm sessiz ihtiyat pencereden dışarı atılır. Christopher yukarı çıkar çıkmaz çalışma odasının kapısına atlıyor ve odanın içinde siper alıyoruz.

"Orospu çocukları!" Jaxson yerdeki kilitli silah dolabına doğru manevra yaparken kükrüyor. "Gelin ve ailem içerideyken evime ateş edin, onları öldüreceğim!" Tuş takımındaki bir dizi numaraya bastığında tüm silah sesleri kesiliyor ve dolap açılarak Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmaya yetecek kadar silah ortaya çıkıyor.

Tanrım.

Yukarı uzanarak Sawyer, Cade ve Sarge'a silah atmaya başlar. Saniyeler içinde yakalayıp dolduruyorlar. "Bunlardan birini nasıl kullanacağını biliyor musun, Knight?"

"Yok artık," diye tısladım. "Tabanca, tüfek kullanmayı bilirim ama... o her ne haltsa onu kullanmayı bilmem."

Jaxson mutfaktan aldığı tabancayı bana fırlatıyor ve diğer büyük makinelerden birini kapıyor.

"Sabrım tükeniyor. Beklemekten hoşlanmıyorum!" diye sesleniyor derin ses.

"Evet, merak etme, orospu çocuğu, daha fazla beklemeyeceksin çünkü seni havaya uçuracağım, seni bok parçası," diye mırıldanıyor Jaxson, dışarıdaki her kimse, bizim bile duyamayacağımız kadar yüksek sesle.

Çocuklar pencerelerin iki yanında pozisyon alırken ben de eve giren olup olmadığını görebilmek için kapıya yaklaşıyorum. Görebiliyorum.

kırılmış dikey pencereden birkaç adam görüyorum. Hepsi deri kıyafetler giymiş ve bandanaları birbirine uyuyordu. Hiçbirini tanıyamadım.

Cade, "Yeleklerinin üzerindeki ambleme bakın," diyor. "Evet, görüyorum," diye yanıtlıyor Jaxson, sesi sert. "Kim bunlar?" Hiçbir fikrim olmadığı halde fısıldıyorum.

"Ölümün Oğulları." Sawyer ismi tükürür.

"Bu da kim?" Daha önce hiç duymadığım için soruyorum.

"Onlar bir motorcu çetesi. Sayıları fazla değil ama şakaları yok," diye açıklıyor Çavuş. "Şehrin yarısı ceplerinde ve sizi hiç düşünmeden öldürebilirler."

Lanet olsun!

"Kaç tane saydın?" Jaxson soruyor.

"Görünürde altı tane var ama ben sekiz motor saydım," diye yanıtlıyor Cade.

"Eğer polisleri bekliyorsan, onlar gelmeyecek. Şu anda hepsi biraz meşgul" diye alay ediyor ses.

"Kahretsin!" Jaxson öfkeden kuduruyor. "Cooper'ın yaptığı aramada, onun burada olacağını biliyorlardı."

Sawyer Jaxson'a bakar. "Evet, lanet olası araştırmalarını yapmamışlar çünkü polisler endişelenecekleri en son şey. Hemen harekete geçmeliyiz, Jaxson. İçeride kadınlarımız ve çocuklarımız varken mekânı havaya uçurdular. Onların işini bitirelim derim!"

"Katılıyorum," diye fısıldar Çavuş, sesi ölümcüldür. "Orospu çocuklarını havaya uçuralım derim!"

"Hepsi görüş alanımıza girene kadar olmaz. Ateşe başlamadan önce diğer ikisinin nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Bırakın oraya ben gideyim," diye öneriyorum, bunun benim hatam olduğunu bilerek. "Yolun karşısındaki ormanı onlardan daha iyi biliyorum. Onları evden uzağa götüreceğim."

Jaxson parmağıyla beni uyarıyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Burada kalacaksın!"

"Sabrım tükenmeye başladı. Kiminle uğraştığının farkında değilsin."

Jaxson sonunda ona cevap verir. "Yanlışı, pislik. Kiminle uğraştığını bilmiyorsun. Bu size tek uyarım: Her birinizi teker teker gömmeden önce mülkünden defolun."

"Ben Knight'ı alana kadar hiçbir yere gitmiyoruz! O orospu çocuğu bana bir sürü paraya ve belaya mal oldu. Kız arkadaşı uyarılmıştı; şansı varken dinlemeliydi. Artık o benim!"

Anna'yı barınağın dışında tehdit edenlerin bu pislikler olduğunu fark ettiğimde içime tehlikeli bir öfke pompalanarak hareketsiz kalıyorum.

"Gitmemiz gerek Jaxson," diyor Cade, sesi sert.

Kararlı bir şekilde başını sallıyor.

"Bekle!" Sawyer tıslıyor, sert bakışlarında bir panik parıltısı.

"Kokladığım şey gaz mı?"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz kokusunu alıyorum; güçlü ve iğrenç. *Oh lanet olsun!* Üst kattaki çocukları ve... Anna'yı düşünürken panik göğsümü ele geçiriyor.

"Zaman doldu, eğer Knight önümüzdeki üç saniye içinde burada olmazsa hepinizi yakarım. Bir!"

"Kahretsin." Cade küfür ediyor. "Lanet olası evi su ile doldururlarsa ve bu topyekûn bir savaşa dönüşürse, burası 4 Temmuz gibi aydınlanacak."

"Her halükarda olacak. Eğer onları önce biz yakalamazsak," diyor Sawyer. "İki!"

İçim kurşuna dönüyor, ağırlaşıyor ve batıyor. Ne yapmam gerektiğini bilerek merdivenlerden yukarı bakıyorum, Anna'yı düşündükçe göğsüme kızgının bir mızrak gibi saplanan acı dişlerimi gıcırdatıyor.

"Üç!" Son sayı söylendiğinde ayağa kalkıp ön kapıya koşuyorum, kalbim kararlılığımla kulaklarımda gümbürdüyor. Fedakârlığım.

Benim kefaretim.

"Şövalye! Ne yapıyorsun lan sen? Buraya gel!" Jaxson'ın öfkeli feryadı beni caydırmıyor.

Dışarıya, bilinmeyene doğru adım atarken içimi ani bir sakinlik kaplıyor, kollarımı teslimiyetle havaya kaldırmış bu lanet durumdan nasıl kurtulacağıma karar veriyorum.

Bunu düşünmeye fırsatım olmuyor.

Bakışlarım, dudaklarında bir gülümseme beliren, kararları veren pislikle buluşuyor. "Şimdi!" Emir, mermiler her yönden uçuşmaya başlamadan sadece bir saniye önce verildi. Evden uzaklaşmaya çalışıyorum ama fazla uzaklaşamıyorum. Kurşunla doldurulurken göğsümde yakıcı bir ateş yanıyor. Vücudumu delen her küçük sıcak metal parçası dayanılmaz bir acı veriyor ama Anna'yı ve bunun ona ne yapacağını düşündüğümde çektiğim acı kadar değil. Karanlığa gömülmeden önce düşündüğüm son şey o oluyor.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Anna

911'i arayıp ulaşamayınca polis departmanını aradık ve I-90'da, yaklaşık yirmi mil güneyde, Charleston ve Sunset Bay yetkililerinin çoğunu bağlayan büyük bir kaza olduğunu öğrendik. Julia durumumuzun ciddiyetini anlatmaya çalışırken Kayla cep telefonundan Cooper'ı aradı. Neyse ki cevap verdi ve destekle birlikte yola çıkacağına söz verdi ama değerli zamanımız boşa gitmişti. Sahip olamayacağımız zaman.

"Anne, babam için çok korkuyorum." Annabelle ağlayarak Julia'ya sarılır ve küvete yaslanarak oturur.

"Her şey yolunda tatlım. Baban ne yaptığını biliyor ve polis yolda," diye onu temin ediyor, güçlü kalmaya çalışırken kendi sesi de titriyor. Tüm çocukların ağladığını duymak ve tanık oldukları her şey için kalbim acıyor. Bir elimi Bandit'in tüylerinde gezdiriyorum, kendi korkumu yatıştırmaya çalışırken parmaklarımın altında titrediğini hissediyorum.

Logan'ı istiyorlar; ona zarar vermek için buradalar.

Bu korkunç düşünce karşısında gözlerim kapanıyor. Julia elimi tutup güven verici bir şekilde sıktığında ona bakıyorum. "Her şey yoluna girecek Anna," diye beni temin ediyor ama gözlerindeki korkuyu inkâr etmek mümkün değil, herkesin gözlerindeki korkunun aynısı.

"Ne kadar uzakta, Kayla?" Zamanımızın tükenmekte olduğunu hissederek soruyorum. "Beş dakikadan daha az mesafede."

Birdenbire ani bir dehşet dalgası beni vuruyor ve içimi sarsıyor. O kadar güçlü ki nefesimi kesiyor ve nefes almak için soluk soluğa kalıyorum.

"Anna? Ne oldu?" Faith sorar.

"Bir terslik var," diye boğuk bir sesle ayağa kalkıyorum. Nasıl bildiğimi tarif edemem ama ruhumun derinliklerine kadar hissediyorum. Bir şeyler çok yanlış. "Şövalye! Ne yapıyorsun lan sen? Buraya gel!" Jaxson'ın uzak Kükreme beni kapı koluna doğru itiyor, panik içimi parçalıyor.

"Anna, bekle!" Julia bağıyor.

Ben beklemem. Bekleyemem, istesem bile bekleyemem. Korku bedenimi kendi isteğiyle hareket ettiriyor.

Kapıyı açtığımda Christopher'ı görüyorum, kocaman silahını pencereden dışarı doğrultmuş. "Kahretsin! Ne yapıyor bu?" Onun sözleriyle histerim yepyeni bir seviyeye tırmanıyor. Bu, patlayıcı kaos sesleri duyulmadan önce söylenen son şeydi.

"Logan!" Adını haykırıyorum, katıksız bir dehşet içinde bacaklarım altımda bükülüyor. Kulaklarımı sağır edici silah seslerinden korurken, boğazımı yakan ve ruhumu kavuran işkence dolu çığlıklar atıyorum. Acı o kadar güçlü ki, her kurşunun göğsümü delip geçtiğine yemin edebilirdim. Saniyeler içinde kalbimin acı veren çarpıntısı dışında her şey sessizleşti.

"Logan?" Dizlerimin üzerine çöktüğümde adı hıçkırıklara karışıyor. Christopher dönüp bana bakıyor, yüz ifadesi en büyük korkumu ortaya çıkarıyor. "Aman Tanrım!" Ayağa kalkıp koşmaya başladım.

"Anna, dur!" diye bağıyor ama korkudan daha da hızlı itiyorum. Basamaklardan aşağı uçuyorum, parkeye takılıyorum ama acı hissetmiyorum. Sadece çaresizlik.

Lütfen, Tanrım. Lütfen Tanrım. Lütfen, Tanrım!

Ön kapı yarı açık, cesetler ön bahçeye dağılmış, ama onu merdivenlerde görüyorum, diz çökmüş adamlar etrafını sarmış. Dehşet içime bir yük treni gibi çarpıyor, acı sıcak bir bıçak gibi içimi kesiyor. "Logan!"

"Siktir!" Ben daha dışarı çıkamadan Sawyer koşarak içeri giriyor ve beni belimden yakalıyor.

"Hayır! Bırak beni!" Ona karşı çırpınıyorum. "Logan!" Ona tekrar tekrar bağıyorum, cevap vermesi için yalvarıyorum. "Bırak beni! Onu görmem gerek! Bana ihtiyacı var!" Sahip olduğum tüm güçle Sawyer'a vuruyorum, çaresizlik beni tüm tutarlı düşüncelerden mahrum bırakırken onu pençeliyorum.

"Anna, dur! Dur amına koyayım!" Beni yere yatırıp sabitledi. "Lütfen, sadece dur!" Acı dolu sesi çatlıyor ve beni durduruyor.

Bulanık bir görüşle ona bakıyorum ve hayatımda ilk kez Sawyer'ın gözlerinin akmamış yaşlarla dolu olduğunu, yüz ifadesinin çaresiz olduğunu görüyorum. İşte o zaman bunun korktuğum kadar kötü olduğunu anlıyorum. "Hayır! Lütfen, bırak gideyim. Ona yardım edebilirim."

Başını sallıyor, çenesi esniyor. "Hayır... yapamazsın! Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Sözlerinin nihayete ermesiyle göğsümden delici bir ıglık kopuyor, acı veren ses sessizliğı paramparça ediyor. Hiçbir şey hissetmeyene kadar ıglık atıyorum. İçim tamamen ölene kadar ıglık atıyorum çünkü Logan olmadan öyleyim.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Anna

Hastanenin bekleme salonunda oturmuş, uyuşmuş ve donmuş bir halde önümdeki lekeli beyaz duvarlara bakıyorum. Jaxson yanımda oturuyor ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine yakın tutuyor. Onun sıcak gücü beni her zaman rahatlatmıştır ama bu sefer değil. Şu anda sadece bir kişi beni teselli edebilir ve onun rahatlatıcı dokunuşunu bir daha asla hissedemeyeceğimi düşünmek beni ürpertiyor.

Logan'ı hayata döndürmeye çalışan sağlık görevlilerinin görüntüsü kafamda canlanıyor. Cansız bedenine tekrar tekrar nasıl şok verdiklerini asla unutmayacağım. Bu düşünceyle yeni bir acı dalgası içimi parçalıyor ama içim bunu hissedemeyecek kadar ölü.

Cade köşeden içeri giriyor ve suratı asık Sawyer'ın yanına oturuyor. Diğerleri gibi onun da Logan'ın kanıyla kaplı olduğunu bildiğim için doğrudan ona bakmamaya çalışıyorum.

Çok fazla kan var.

"Az önce Faith'le konuştum," diyerek ağır sessizliği bozuyor. "Sonunda bütün çocukları uyutabildiklerini söyledi. Christopher ve Sarge biz dönene kadar onlarla birlikte ana evde kalacaklar."

Jaxson'ın bana daha sıkı sarılmadan önce başını salladığını hissediyorum. "Sana bir şey getireyim mi?" diye soruyor, sesi hırçın. "İçecek bir şey? Yemek?" Başımı sallıyorum. Sessizliğime sinirli bir nefes üflüyor. "Bir şey söyle evlat. Beni korkutuyorsun. Tek kelime etmedin."

Başımı tekrar sallıyorum, ona istediğini veremiyorum. Bunu yapabilecek durumda değilim. Tüm hislerimi kaybettim. Ta ki iki adam aceleyle köşeyi dönene kadar, kan sıcaklığımı tehlikeli bir seviyeye yükselten adamlar.

"Ne oldu böyle?" Ajan Davis şok içindeki tüm adamlara bakarak sorar. Muhtemelen üzerlerini kaplayan kan miktarından dolayı.

Logan'ın kanı.

Öfke, uyuşmuş bedenimde bir elektrik çarpması gibi dalgalanıyor ve ihtiyacım olan gerçeklik dozuyla beni şok ediyor. Sadece birkaç adım atmamla

yüzüne. "Ne cüretle buraya gelirsin!" Acı içinde kıvranan boğazımı yırtarcasına bağırdım. "Burada olmaya hakkın yok!" Kendimi kontrol edemedim ona doğru hamle yaptım, yumruklarımı savurdum. Her iki ajan da geri sıçradı, gözleri şokla irileşmişti. Cade ona ulaşmadan hemen önce önümü kesti ama pes etmedim. "Senden nefret ediyorum! Bunların hepsi senin suçun!" Çılgılık atıyorum, hıçkırıklar yine göğsümün derinliklerinden fışkırıyor.

"Gücünü sakla, Anna. Buna değmezler," diye mırıldanıyor Cade kulağıma yakın.

"Sadece ne olduğunu bilmek istiyoruz," diyor Ajan Davis, sesi sakın.

"Neden bize söylemiyorsun!" Jaxson gelip önümde durdu, içinden sessiz bir öfke akıyordu.

"Ne demek istiyorsun? Ben nereden bileyim?"

Ajana doğru uzanır ve onu gömleğinden yakalar. "Çünkü bu senin davan, seni orospu çocuğu!" diye bağırarak onu duvara yapıştırdı. "Evim, lanet olası ailelerimiz içerideyken vuruldu. O yüzden bana ne olduğunu anlat. Bu işin nasıl bildiğim gibi bir karmaşaya dönüştüğünü anlat!"

"Bilmiyorum!" Davis bağırarak Jaxson'ı kendisinden uzaklaştırır. "Her şeyi gizli tuttuk. Knight'ın kimliğini bilen tek kişi Charity Allan ve o da hâlâ gözaltında. Nasıl sızdığını dair hiçbir fikrimiz yok." "Artık bir önemi yok, değil mi?" Acı bir şekilde ısırdım, kelimelerim küçümseme ile damlıyordu. "Çünkü olan oldu, ama neden önemsiyorum. O sadece eski bir mahkum, değil mi?"

Ajan dişlerini gıcırdatıyor. "Bu doğru değil."

"Defol git buradan, Davis. Kontrolümü kaybedip böyle bir şey olursa yapacağıma söz verdiğim gibi seni gömmeden önce git işini yap ve ne olduğunu öğren." Davis tehdit için Jaxson'a ters ters bakar ama neyse ki uyarısını ciddiye alır. Hem o hem de Ajan Brooks hışımla dönüp giderler.

Az önce bıraktıkları boşluğa bakıyorum, kalbim öfkeyle çarpıyor. Bundan nefret ediyorum çünkü yeniden hissedebiliyorum ve acı o kadar güçlü ki dizlerimin bağı çözülüyor. Jaxson beni Cade'in elinden tutup kendine doğru çekiyor. "Bu gerçekleşiyor olamaz." Göğsüne yaslanıp hıçkırıyorum. "Onu kaybedemem, bir daha olmaz. Buna dayanamam."

"Her şey yoluna girecek Anna, o güçlü biri. Bunu atlatabilecek biri varsa, o da odur."

Başımı sallıyorum, umut bulmakta zorlanıyorum, özellikle de tek düşünebildiğim kalbinin nasıl atmadığı iken.

"Affedersiniz, bana oğlumun burada olduğu söylendi -Logan Knight." Duygularla titreyen tanıdık sesi tanıyarak gerildim. Döndüğümde Logan'ın annesi Miranda ve kız kardeşi Janey'nin hemşire odasında olduğunu görüyorum. "Lütfen, bize iyi olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Hemşire bir elini omzuna koyar ve ona doğru eğilir. Ona söylediği şey Miranda'nın göğsünü sıkmasına neden olur ve keder onu ele geçirir. Janey yüzünü ellerinin arasına gömüyor, omuzları acı içinde titriyor. Hemşire bekleme odasını işaret ediyor ve bakışları benimkine kayıyor.

"Aman Tanrım, Anna." Janey bana doğru koşuyor ve kollarını boynuma doluyor. O ağlarken ona sıkıca sarılıyorum ama bakışlarım Miranda'ya takılı kalıyor, o da bana bakıyor. Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve olduğu yerde kalıyor. Belli ki benim yanımda hoş karşılanacağından emin değil.

Jaxson ona doğru gitmek üzereydi ama elimi göğsüne götürerek onu durdurdum. Geri çekilip Logan'ın annesine doğru yürümeden önce Janey'i son bir kez sıkıyorum. Onun önünde duruyorum ve bir an için tek yaptığımız birbirimize bakmak oluyor. Oğlunkilerle aynı gece mavisi gözler benimkilere benzer bir yıkımla dolu.

"Anna." Beni isimle selamlarken nefesi kesiliyor, onu ele geçirmekle tehdit eden acıyı bastırmaya çalışıyor. Yürek parçalayan yüz ifadesiyle ona doğru eğilip sarılıyorum. Bana sıkıca yapıştı, kollarımda ağlıyordu. "Anlamıyorum. Onu daha bugün gördüm. Sonunda beni affetti, bu nasıl olabilir?" Benim de kendime defalarca sorduğum aynı soruyu soruyor. Ona verecek cevabım olmadığı için yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Ona sarılıp teselli etmeye çalışıyorum. Janey de bana katılıyor ve kollarını ikimize doluyor.

Bir dakika sonra Jaxson yanıma geldi ve elini omzuma koydu. "Neden oturmuyorsunuz? Sawyer az önce kahve ve yiyecek almaya gitti."

Burnumuzu çekerek birbirimizden uzaklaşıyoruz. Miranda gözyaşlarının arasından Jaxson'a bakıyor ve başıyla onu selamlıyor. "Jaxson."

"Selam Miranda. Seni daha iyi şartlar altında tekrar göremediğim için üzgünüm."

"Ben de," diye fısıldıyor.

Bir elini sırtına koyup onu bir sandalyeye yönlendiriyor. Janey ve ben onun iki yanına oturuyoruz ve Jaxson da benim yanıma oturuyor. Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve başımın üstünü öpüyor. Miranda'nın elini tutmaya devam ediyorum ama duygusal olarak tükenmiş hissederek ona doğru eğiliyorum.

Sawyer sonunda yiyecek ve içeceklerle geri geldi. Hiç iştahım yok ama Jaxson beni biraz yemeye zorluyor. Yemeğimizi bitirdikten kısa bir süre sonra Cooper geliyor, odadaki herkes gibi üzgün görünüyor. O ve çocuklar sessizce konuşmak için bir köşeye çekildiler. Bunun için minnettarım çünkü bu geceki olayları duymak istemiyorum, şu anda değil. Şu anda Logan'dan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Üç dayanılmaz saatin ardından, gök mavisi önlük ve kep giymiş bir doktor bekleme odasına giriyor ve bekleme odasını tarıyor. "Knight ailesi."

Hepimiz ayağa kalkarız. İfadesini ölçmeye çalışırken karnım ağrıyor. Gözleri keskin ve odaklanmış ama kasketinin altındaki alnında stres belirtisi gösteren ter lekeleri var.

Miranda Janey'nin ve benim elimi tuttu. "Biz Logan'ın ailesiyiz." "Ben Doktor Vale. Logan ameliyattan çıktı."

"Oğlum nasıl, Doktor?" diye soruyor, sorusu fısıltıyı ancak geçiyor.

Yanıtını beklerken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. "Şu anda durumu stabil, ancak yaralarından dolayı önemli miktarda kan kaybetti. Çok sayıda kan nakli yapıldı ve mermileri çıkarmayı başardım - altı tanesini de." İçimden bir rahatlama hıçkırığı kaçıyor ve Jaxson'a yaslanıyorum. Doktor Vale'in gözleri benimkilere kilitlendi. "O şanslı. Kalbinin çok yakınından vurulmuş, bir santim solundan ve ölümcül olabilirdi. Kurşunun yakınlığı nedeniyle, çevre dokulara daha fazla zarar vermeden çıkarılması beklenenden biraz daha uzun sürdü. Neyse ki kalbinde ya da akciğerlerinde herhangi bir hasar yok."

"Tanrı'ya şükürler olsun." Janey ağlayarak Miranda'ya sarılır.

Jaxson'a sarılıyorum, kolları beni sıkıca kavıyor. "Atlatacağını söylemiştim," diyor kulağıma yakın bir şekilde, ama sesindeki rahatlamayı inkâr etmek mümkün değil. O da en az bizim kadar endişeliydi.

"Onu görebilir miyiz?" Doktora soruyorum, evet demesi için dua ediyorum.

Başını sallamadan önce tereddüt ediyor. "Evet, ancak her seferinde sadece bir tane. Durumu stabil ama dinlenmeye ihtiyacı var. Şu anda iyileşme sürecinde ve daha sonra onu yoğun bakım ünitesinde daha rahat edebileceği ve iyileşirken onu daha yakından izleyebileceğimiz özel bir odaya nakledeceğiz."

Miranda ve Janey'ye bakıyorum, önce onların gitmesini teklif etmem gerektiğini biliyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Miranda gülümsüyor. "Önce sen git."

"Emin misin?" Suçlu hissederek soruyorum ama onu şu anda görebilme şansından vazgeçecek kadar değil.

"Evet, gözlerini açtığında gördüğü ilk kişinin sen olmanı isteyeceğini biliyorum. Bu yüzden içeri ilk giren sen olmalısın."

"Teşekkür ederim." Ona sarıldıktan sonra Jaxson'a dönüyorum. "Sen git evlat. Ben seni burada bekleyeceğim."

Ona küçük bir gülümseme vererek koridorda doktoru takip ediyorum, ayaklarım yeterince hızlı hareket etmiyor. Beni bir hemşirenin yatağın yanındaki serum askısına şeffaf sıvı dolu bir torba astığı ameliyat sonrası odasına götürüyor. Ona bağlanan monitör ve makinelerin sayısını görünce duraksıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onu güçlü göründüğünden daha az güçlü görmek içimi parçalıyor.

O yaşıyor Anna, önemli olan tek şey bu.

Doktor elini omzuma koydu. "Sizi biraz yalnız bırakalım." "Her şey için teşekkürler Doktor Vale."

"Bir şey değil." Omzumu nazikçe sıktıktan sonra o ve hemşire dışarı çıkıp beni Logan'la yalnız bırakıyorlar.

Yatağın yanına bir sandalye çekip elini tutuyorum ve anestezinin etkisiyle uyurken elinin cansızlığından nefret ediyorum. "Seni aptal, cesur, onurlu adam," diye boğuluyorum. Yaptığı şeye ne kadar kızgın olsam da, bunun bir onur eylemi olduğunu biliyorum. Hepimizi kurtarmak için kendini feda etti ve onu bu kadar çok sevmemi sağlayan da bu cesareti.

Hüzünlü bir nefes bırakarak eğiliyor ve dudaklarımı parmak eklemlerine yerleştiriyorum, bu sırada sıcak gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyor. "Senin Anna'n. Sonsuza kadar," diye fısıldıyorum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Logan

Üç Hafta Sonra

Hastane yatağında oturmuş kızımın koşuşturmasını izliyor, bavulumu toplamak için eğilirken kışının güzel manzarasının tadını çıkarıyorum. Bugün buradan çıkıp eve gideceğim için çok mutluyum. Son birkaç haftadır deliriyordum. Yatak berbat, yemekler daha da berbat ve en önemlisi mahremiyet yok. Eve gidip kız arkadaşım ile aynı yatakta uyumalıyım. Onun çıplak bedenini kendi bedenimde hissetmeye ihtiyacım var, bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir şey.

"Logan, beni duydun mu?" Gözlerim Anna'nın yüzüne kayıyor ve onun omzunun üzerinden beni izlediğini görüyorum. Ellerini kalçalarına koymuş duruyor, gür ağzı eğlenen bir gülümsemeyle kalkıyor.

"Ne?" diye sordum.

"Ne beni."

"O şortu giydiğinde kışına bakmamamı bekleyemezsin, Anna. Bu imkansız."

"Şort olsa da olmasa da kışıma bakarsın." "Bu çok doğru," diye kabul ediyorum, bunu itiraf etmekten utanmıyorum.

Kıkırdayarak bana doğru ilerliyor, uzun, seksi bacakları aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Dönüyorum ve ayaklarımı yere bırakıyorum. Yaklaşık bir adım önümde duruyor - yeterince yakın değil. Uzanıp parmağımı şortunun ön kısmına geçiriyorum ve onu bacaklarımın arasına çekiyorum. Elleri kendini sabitlemek için omuzlarımı kavlıyor ve benim ellerim vücudunun bakmaktan kendimi alamadığım kısmına, kışına gidiyor.

Eğilerek göğüslerinin kabarıklığını öpüyorum, kırmızı atletini ortaya çıkarıyor, tatlı kokusu duyularıma nüfuz ediyor ve sikimi sertleştiriyor.

Tanrım, ona en kötü şekilde ihtiyacım var.

"Mmm." İnliyor, parmakları saçlarımı kavlıyor. "Kes şunu. Karşı koymak zor ve doktorun ne dediğini duydun, en azından

iki hafta daha."

"Siktir et. Ben öyle bir şey duymadım."

"Evet, yaptınız ve eve gittiğimizde iyi olacağız ve emirlere uyacağız."

"Aslında seni eve götürdüğümde hiç de iyi olmayı planlamıyorum. Hem de hiç," diye mırıldanıyorum yumuşak tenine karşı.

"Evet, çünkü buraya geri dönmeni istemiyorum. Bir daha asla." Sesindeki yumuşak nota beni ona bakmaya itti. Hüzünlü, kahverengi gözleri bana bakıyor ve iyileşmekte olan bedenime fiziksel bir darbe gibi çarpıyor.

"Üzgün olmak yok, bebeğim."

"Özür dilerim. Öyle olmak istememiştim. Sadece daha iyi olmanı istiyorum."

"Daha iyiyim ve daha da iyi olmaya devam edeceğim. Eve gidebilecek durumda olmasaydım doktorlar beni taburcu etmezdi."

Başını iki yana sallar. "Biliyorum, haklısın. Bu kadar moral bozucu olduğum için özür dilerim. Sanırım biraz gerginim."

Onu kendime doğru çekiyorum, gözlerindeki korkudan nefret ediyorum, az önce içinden çıktığımız karmaşadan sonra bunu silmenin biraz zaman alacağını biliyorum. "Son birkaç haftanın zor geçtiğini biliyorum ama artık endişelenmene gerek yok Anna. Federaller istediklerini aldılar; bana olanlarda parmağı olan herkes ya öldü ya da hapse atıldı. Bir daha kimse bize zarar veremeyecek, söz veriyorum. Tamam mı?"

Başını sallıyor. "Evet, tamam."

"Bana ağzını ver, bebeğim. Benim olanı tatmama izin ver." Eğiliyor ve bana istediğini veriyor, tatlı tadı duyularımı dolduruyor ve kırık bedenimi yatıştırıyor. "Bu." Dudaklarına karşı inliyorum. "İşte tam burası Anna, önemli olan tek şey bu, ihtiyacımız olan tek şey bu. Sadece birbirimize."

"Evet."

Uzanıp yumuşak yanağını okşuyorum ve başparmağımı dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Biz iyiyiz," diyorum tekrar, sıcak gözlerinin içine bakarak. "Söyle."

"Biz iyiyiz."

"Sonsuza kadar."

"Sonsuza kadar," diye fısıldıyor.

Kapının çalınması bizi anımızdan koparıyor. Anna geri adım atıyor ve tam kapı açılıp Cooper ortaya çıkarken dönüyor. "Selam." Aramızda bir ileri bir geri bakıyor. "Bölüyor muyum?"

"Hayır, hayır, hiç de değil." Anna yalan söylüyor. "İçeri gel. Kalan eşyalarını topluyorum. Bugün taburcu oluyor," diyor ona, gülümsemesi içten.

"Ben de öyle duydum. Bu iyi haber, özellikle de Doktor Sissy için. Son birkaç haftadır o üç iri yarı piçle uğraşmaktan hoşlandığını sanmıyorum." Cooper kıkırdarak, Doktor Carson'dan hoşlanmayan Jaxson, Sawyer ve Cade'den ya da onların deyimiyle Doktor Sissy'den bahsediyor. Geçmişte onların kadınlarına asılmıştı ve bu onların peşini bırakmayı reddettiği bir şeydi.

"Neyse ki medeni davrandılar... yani çoğunlukla," diye ekliyor Anna gülümseyerek.

Homurdanıyor. "Hiç yumruk atılmadı. Çok medeniydiler."

"Doğru." Kıs kıs gülüyor. "Her neyse, burada olmana sevindim, gitmeden önce birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Ben yokken onunla ilgilenebilirsin."

Bakışlarını kızgınlıkla daralarak onunkilere yöneliyor. "Kimsenin bana bakmasına ihtiyacım yok," diye homurdanıyorum, bebek bakıcısını takdir etmiyorum. O hariç ama o da bunu yaparken çıplak olmak zorunda.

Gözlerini deviriyor. "Peki. Sana eşlik edebilir. Bu daha mı iyi?"

Sessizliğime kıkırdıyor ve yanağıma yüksek sesle, şapırtılı bir öpücük kondurmak için hamle yapıyor. "Kaşlarını çatma Logan, yoksa yüzün öyle kalır," diyor derin bir sesle, benimkini taklit etmeye çalışarak. Ona daha sert bakıyorum, şımarık kışını onun kadar komik bulmuyorum. "Tamam, tamam, şimdi gidiyorum. Cooper'a iyi davran." Bana şımarık bir el sallayarak kapıdan çıkıyor, kahkahaları da peşinden geliyor.

Eğlenen Cooper'a bakıyorum. "Kulübe hoş geldin." "Ne kulübü?"

"Bir ukalaya aşık olduğun yer. Bizim gizli bir kulübümüz var. Artık bir parçası olabilirsin. Ben başkanım çünkü karım çok bilmişlerin en büyüğü."

Bu konuda ona katılmayacağım. Kayla ukalalıkta kesinlikle bir numara. Kıkırdıyorum, göğsümde bir acı yayılınca hafifçe irkiliyorum.

"Hâlâ acıyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Geçen haftaki kadar değil."

Karşımdaki duvara dayalı sandalyeye oturuyor; aklından geçenleri söylemesini beklerken aramızda bir anlık sessizlik oluyor.

"Her şey yolunda mı?" O bir şey söylemeyince ben soruyorum. "Davayla ilgili bir şey mi oldu? Sakın bana Charity'nin ifadesini geri aldığını söyleme."

"Hayır, öyle bir şey değil." Duraksıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "Özür dilemeye geldim."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Özür dilemek mi? Ne için?"

"Sana olanlar için. Bölümümdeki pis bir polis sayesinde kimliğinin açığa çıktığını öğrendiğim için..." Belediye başkanının emrindeki polislerden biri olan Şerif Yardımcısı Cunningham'dan bahsederken derin bir nefes aldı. Şüpheler artınca Cooper'ın ofisini karıştırmaya başladı ve benim dosyamı buldu. Ayrıca o gece Cooper'ın çağrıldığı kazanın ayarlanmasına da yardım etti, böylece o pislikler Jaxson'a geldiğinde etrafta kimse olmayacaktı.

Pis orospu çocuğu.

Sadece o değil. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca toplumun önde gelen pek çok üyesinin adı geçti; yargıçlar, avukatlar, politikacılar bunlardan birkaçı. Hepsi o finalde olacaktı, birinin bir adamı öldüresiye dövmesini izlemekten zevk alacaklardı ve bunların hepsi eğlence ve daha fazla para kazanmanın bir başka yolu için yapıldı. Büyük bir yolsuzluk çemberinden başka bir şey değildi. Kolan'ın bunun bir parçası olmadığını bildiğim için mutluydum. Cooper biraz araştırma yaptı ve onu bu olayla ilişkilendiren hiçbir şey bulamadı ve onun adı diğerlerinininkiyle birlikte anılmadı. Sanırım o gece kulüpte gördüğüm kişi o değildi.

"Tanrım, o herifin beş yıl boyunca benim için çalıştığını ve hiçbir fikrim olmadığını bilmek beni deli ediyor," diyor Cooper ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Özür dilemene gerek yok. Bana olanlar senin suçun değil. Öyle ya da böyle olacaktı. O pislikler, kimliğimi bilmeseler bile, onlara bir ton para kaybettirdiğim için beni bitirmeyi planlıyorlardı," diyorum Ölümün Oğulları'ndan bahsederken.

"Hâlâ kendimi bok gibi hissediyorum. Cunningham olmasaydı kimliğin ortaya çıkmayacaktı. Umarım federaller onunla herhangi bir anlaşma yapmaz ve o şerefsiz en ağır şekilde suçlanır."

Hapishane herkes için berbattır; onun için nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. "Bu bokun sonunda bittiğine seviniyorum, özellikle de Anna'nın iyiliği için. Geçtiğimiz birkaç hafta onu gerçekten mahvetti. Sadece hayatıma devam etmek ve onun için her şeyi daha iyi hale getirmek istiyorum," diye itiraf ediyorum.

Keskin bakışlarında bir şeyler titreşiyor. "Söyle bakalım, şimdi planın ne?"

"Ne demek istiyorsun?" Tam olarak ne sorduğunu biliyorum. Sadece ona verecek bir cevabım yok.

"Artık federallerle işin bittiğine göre. İş için planın nedir? İyileştikten sonra tabii ki."

Omuz silkiyorum. "Doğrusu, bilmiyorum. EFC'ye katılmayı düşündüm ama Anna dövüşmemi istemiyor. Yine de çok fazla seçeneğim olduğundan emin değilim, eğer iyi bir yaşam sürmek istiyorsam."

Başını sallıyor. "Anna ile bir süre önce, her şey mahvolmadan hemen önce konuştum. Bana hep polis olmak istediğini söyledi."

Benim kızım ve onun koca ağzı.

Başımı sallıyorum. "Evet, bu uzun zaman önceydi ve ikimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyoruz, o yüzden konuyu değiştirelim," diyorum, şu anda bu saçmalık hakkında konuşacak havada değilim.

"Tamam, konuyu değiştirelim." Ceketinin iç cebine uzandı ve kapalı bir zarf çıkarıp bana uzattı.

"Bu da ne?"

"Aç ve öğren."

Zarfı aldım, açtım ve katlanmış yasal belgeyi çıkardım. Dakikalarca okudum. Gerçek olamayacağına yemin ederek tekrar tekrar okudum. "Bu da ne böyle?"

"Bu bir af."

Tam bir şok içinde ona bakıyorum. "Şu anda gerçek misin sen?"

"Böyle bir konuda asla şaka yapmam." "Ama..."

nasıl? Bunu nasıl yaptın?"

"Federallere gittim ve bunu sana borçlu olduklarını söyledim. Sen bunu hak ediyorsun. Bunu ben de biliyorum, federaller de biliyor ve bence sen de biliyorsun." Tamamen nutkum tutulmuş bir halde ona bakmaya devam ediyorum. "Bak, yıllar önce olanlar bir kazaydı ve hepimiz bunun bedelini ödemenden nefret ediyorduk. Sana işleri yoluna koymak için bir şans verildi ve sen bunu fazlasıyla yaptın. Sadece federaller için yaptıklarıyla kalmadın, aynı zamanda o gece evden koşarak çıktın ve içerideki herkesi kurtarmak için hayatını tehlikeye attın. Ailem de dahil. Senden harika bir polis olurdu Knight ve bunu yapmak için bu şans hak ediyorsun. Sicilin

temizlendi. Eğer istersen bir ay içinde b a ş l a y a c a k olan polis akademisinde senin için bir yer ayırdım. Sen bitirdikten sonra başka bir yardımcıyı kullanabilirim."

Başımı sallıyorum, bunun olduğuna inanamıyorum. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. I..." Kalın bir şekilde yutkunuyorum, kelimelerim sert.

"Kabul edeceğini söyle. Her zaman yapmak istediğin şeyi yapmak için bu ikinci şansı kullan ve gelip benim için çalış."

Almak için iki kere düşünmedim. Başımı sallıyorum, şu anda kelimeleri oluşturmamıyorum.

Bunu yapabilirsin, kardeşim. Dünyayı fethet.

Lewis'in son sözlerini duyunca başımı ellerimin arasına alıyorum, boğazım ve gözlerim cayır cayır yanıyor. Kapının açıldığını duyuyorum ve daha onu duymadan kim olduğunu anlıyorum.

"Selam," diye sessizce selamlıyor Anna. "Her şey yolunda mı?"

Başımı eğiyorum, şu anda ona ya da herhangi birine bakamıyorum.

"Evet, iyiyiz. Ona affı açıklamayı yeni bitirdim. Sanırım şokta," diye açıklıyor Cooper gülerek. Belli ki bu zaten bildiği bir şeydi ve bu yüzden bizi yalnız bıraktı. "Gitmem gerek, bir toplantım var ama yakında konuşuruz, Knight." Omzuma hafifçe vururken başımı sallıyorum.

Kapının kapanma sesiyle Anna gelip önümde durdu. Onu belinden kavradım ve yüzümü ince karnına gömdüm. "Teşekkür ederim." Tüm bunların onun sayesinde olduğunu bildiğim için kelimeleri boğuk boğuk söylüyorum.

Eğilip ağzını kulağıma götürürken parmakları saçlarımda kayıyor. "İşlerin yolunda gitmesine ve Cooper'ın bunu yapabilmesine sevindim. Sen bunu hak ediyorsun Logan. Mutlu olmayı ve tüm hayallerini yaşamayı hak ediyorsun."

Tanrım, bu kıza sahip olduğum için yaşayan en şanslı orospu çocuğuyum.

Ona bakmak için arkama yaslanıyorum. Bana bakarken elleri hemen yüzüme gidiyor. Bileğini sararak avucunun içini öpüyorum. "Sen yanımda olduğun sürece, Anna, her zaman mutlu olacağım. Senden başka hiçbir şeye ihtiyacım yok."

O güzel gülümsemelerinden biriyle beni şerefliendirdi. "Hemşire sizi taburcu etmek için gereken her şeye sahip. Hadi eve gidelim."

"Evet, bebeğim. Hadi eve gidelim." Taburcu belgelerini imzaladıktan ve reçetelerim için eczaneye uğradıktan sonra, tam olarak bunu yaptık.

Apartmanımın merdivenlerini çıkarken Anna yanımda, benimle uğraşıyor ve çantamı almaya çalışıyor. "Çantamı taşıyabilirim. Böyle iyiyim."

Sonunda bir hışımla vazgeçiyor. "İnatçı," diye homurdanıyor ve dudaklarıma bir sırtıma getiriyor. Daireye girer girmez kapıyı çarpıyorum, onu kapıya sıkıştırıyorum ve tatlı ağzını vücudunu istediğim gibi talep ediyorum. Dudaklarından seksi bir inilti dökülüyor ve parmakları beni yaklaştırmak için gömleğimi kavırıyor, dili benimkiyle eşleşiyor, vuruş için vuruş. Ellerim kışını kavramak için hareket ediyor ve onu bana doğru getiriyor. "Tanrım, sana ihtiyacım var."

"Ama doktor dedi ki-"

"Doktorun dediğini boş ver, o aptalın teki."

"Seni incitmek istemiyorum," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor.

"Şu anda acıyan tek şey benim aletim. Seni hissetmeye ihtiyacım var, Anna. İçinde olmaya ihtiyacım var." Bu kıza bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var ve onu sevmek bana acı veriyorsa, öyle olsun.

"Benim de sana çok ihtiyacım var." İnliyor.

Aramıza uzanarak bir elimi şortunun önünden içeri sokuyorum, parmaklarım sıırıslıklam yarığında geziniyor. "O zaman bu tatlı amcığının içine girmeme izin ver, acını dindirmeme izin ver bebeğim."

Tam olarak bunu yapmama izin vermek yerine, yaralarım dikkat ederek beni itiyor. Hayal kırıklığı içinde inliyorum ve isteksizce elimi şortundan çekiyorum. Ellerimi başının iki yanına koyarak alnımı omzuna koyuyorum, bu savaşı kaybettiğimi düşünüyorum ve bu beni lanet bir kedi gibi ağlamak istememe neden oluyor. Yüzümü çerçevesiyor ve bakışlarımı kendi yüzüne çeviriyor, seksi ağzını süsleyen bir gülümseme.

"Şu anda gülümseyecek bir şey yok, Anna."

Eğlenceli bir şey bulduğu için kıkırdıyor. "Aslında şu anda gülümseyecek çok şey var. Beni isteyecek kadar hayatta olman bile sonsuza dek gülümsemeye değer bir şey."

Beni yakaladı.

Kapıdan elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçirmeden önce avucuma bir öpücük konduruyor. "Buraya gel, sana göstereceğim bir şey var."

Beni yatak odasına götürürken kalbim beklentiyle çarpıyor. Benimkini değiştirmiş olması ve bana o kıyafetlerin altında ne olduğunu göstermesi için dua ediyorum. Odaya girdiğimizde duruyorum. Orada

Etrafta yüzlerce balon uçuşuyor, hepsi farklı renklerde ve üzerlerinde mesajlar yazılı.

"Arkadaşlarımdan ve ailemden," diye açıklıyor ve bana Annabelle'den gelen mor bir tane uzatıyor.

Ondan aldım ve yatağın ucuna oturdum. Kelimeler: *"Sen benim 2 numaralı kahramanımsın"* yazıyor keçeli kalemle. Jaxson'ın *1 numara* olduğunu düşünerek dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor. Anna bana Hope ve Grace'den sarı bir tane uzatıyor, sadece benim için bir kahraman turtası yaptıklarını ve bir an önce iyileşmemi dilediklerini söylüyor. Sırada Sawyer'dan yeşil bir tane var. Okuduğumda homurdandım: *Geçmiş olsun, kedicik*. Annem ve kız kardeşim, beni ne kadar sevdiklerini ve benimle ne kadar gurur duyduklarını anlatan bir mesajla mavi bir tane paylaşıyorlar.

Her birini gözden geçiriyorum, tüm mesajları okurken daha önce hiç hissetmediğim duygular içimde dönüp duruyor. Sona doğru Jaxson'inkine geldim ve kelimeleri okudum: *Belki de o kadar da kötü değildir. Seni kız kardeşim için yeterince iyi ilan ediyorum. Seni kardeşim ilan ediyorum*. Bu sözler karşısında şok olmuş bir şekilde bakakalıyorum, ondan böyle bir şey duyacağımı hiç düşünmemiştim çünkü kabul edelim ki kimse Anna için yeterince iyi değil ve bunu ilk itiraf eden de benim.

Anna'nın bana verdiği son balon ondan. Kalın harflerle Annabelle'den notlar almış ama biraz değiştirmiş. *Sen benim bir numaralı kahramanımsın. Anna'nı seviyorum, sonsuza dek*.

Bunlar ondan duyabileceğim en güzel sözler. Jaxson'la ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, ben onun bir numarasıyım.

O benim.

Karıştırma sesiyle başımı kaldırdığımda gömleğini çıkardığını ve mor dantellerle kaplı dolgun, mükemmel göğüslerini ortaya çıkardığını görüyorum. Vücudumdaki tüm kan güneğe, sikime doğru akıyor ve onu acı verici bir şekilde sertleştiriyor. Yüzünde seksi bir gülümsemeyle bacakları arasında durmaya geliyor. Dudaklarım hemen düz karnının pürüzsüz yüzeyini bulurken ellerim jean şortunun düğmesine gidiyor. Ne yazık ki, girişimimi durduruyor ve geri adım atıyor.

Bakışlarım onunkilere kayıyor. "Şimdi benimle oyun oynamanın zamanı değil, Anna. Seni bu yatağa atmak ve gelecek haftaya kadar becermek üzereyim."

Gülümsemesini bastırarak alt dudağını ısıyor. "Bir oyun, Knight, ve benim yöntemimle oynayacağız." Dizlerinin üzerine çökerek gömleğini çekiştirmeye başladı. "Bütün işi ben yaparım."

Ona yardım ediyorum, bunu hızlandırmak istiyorum, sonra beni sırtıma itmesine izin veriyorum. Kontrolü elden bırakmayı sevmem ama şu anda bu işe bayılıyorum. "Bana bir plan gibi geldi bebeğim. Burada uzanıp manzaranın tadını çıkaracağım."

Ayağa kalkıyor ve kot şortundan sıyrılarak mor dantelli külotunu ortaya çıkarıyor, onu görünce sikim zıplıyor. Eğilerek kot pantolonumun düğmesini açıyor, ağzı baştan çıkarıcı bir şekilde sikimin üzerinde geziniyor. Pantolonumu çıkarırken nefesi sıcak tenime çarpıyor, damarlarımda dolaşan güçlü ihtiyaç karşısında çenem sıkılıyor.

Yumuşak ellerinden biriyle uzunluğumu kavıyor, sonra eğilip sıcak, ıslak ağzına alıyor. Acı dolu bir iniltiyle, beni boğazının arkasına kadar götürdükten sonra tekrar yukarıya doğru emerken ipeksi tellerini nazıkçe kavıyorum. "İşte benim kızım, sikimi yala bebeğim, aynen böyle." Kirli sözlerimi severek sikimin etrafında inliyor. Tekrar aşağı kayarken ve boğazını gevşetip yutarken taşaklarım sıkılaşıyor. "Ah siktir," diye homurdanıyorum, şimdiden patlamaya yakın hissediyorum. Saçlarını çekiştirip ağzını uzaklaştırıyorum. Kapüşonlu gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu güzel ağzını becermekten ne kadar zevk alsam da, bebeğim, sana daha çok ihtiyacım var. Senin sıcak bedeninin içine gömülmeye ihtiyacım var."

Külotunu çıkarmak için kıvranışını hissetmeden önce karın kaslarıma, bandajlardan birine yakın bir öpücük konduruyor. Bu yapmak istediğim bir şey ama olduğum yerde kalıp onun kurallarına uyuyorum çünkü bu işin bitmesini hiçbir şekilde istemiyorum. Sürünerek üzerime geliyor ve kendini üstüme yerleştiriyor. Üzerime çökerken ellerimle kalçalarını kavıyorum, zevk iniltilerimiz havada patlarken sıcak, ıslak amcığы beni açgözlülükle sıkı derinliğine çekiyor.

Bu, buradaki her şey. Dünyada onun kadar iyi hissettiren başka bir şey yok.

"Aman Tanrım. Seni o kadar çok seviyorum ki. Bunu bir daha asla hissedemeyeceğimden korkuyordum" diye ağlıyor, sıcak gözlerinde yaşlar oluşuyor.

Bu düşünce paniğe kapılmama ve boğazımın alev alev yanmasına neden oluyor. "Asla olmayacak bebeğim. Hayatının geri kalanında beni hissedeceksin. Kollarımı, ağzımı, sikimi," diye ekliyorum ve bir hamleyle noktayı koyuyorum. "Bunu hissetmeden bir gün bile geçiremeyeceksin."

"Söz mü?" diye fısıldıyor, bana bakarak.

"Evet bebeğim, söz veriyorum. Sonsuza kadar."

Kalçaları yavaş bir ritim tutturarak üzerimde aşağı yukarı kayıyor ve damarlarıma ateş saçıyor. Aramıza uzanıyorum ve parmak eklemimi kaygan amında gezdirerek şişmiş tomurcuğunu buluyorum. Başı bir nefesle geriye düşüyor.

"Sutyenini çıkar, Anna." Parmaklarının ustaca bir hareketiyle emre itaat ediyor ve beni hayatımın en güzel görüntüsüyle karşı karşıya bırakıyor. "Tanrım, çok güzelsin. Lanet olası bir melek, benim meleğim."

Küçük bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. "Beni güzel hissettiriyorsun."

"Çünkü öylesin. Eğil bebeğim, o güzel meme uçlarını emmek istiyorum."

Bir iniltiyle eğiliyor, dolgun göğüsleri bekleyen ellerimi dolduruyor ve sert bir ucunu ağzıma alıyorum. "Oh Tanrım." İnliyor ve daha sert bir şekilde bastırıyor, kalçaları daha çılğın bir ritim arıyor.

"İyi kız. Becer beni, geri durma." Kalçalarımı ona doğru pompalıyorum, tüm dikkatimi pencereden dışarı atıyorum, her itişin sayılmasını sağlıyorum.

"Logan," diye nefes alıyor, tam da amının çırpınmaya başladığını hissettiğimde.

"Bana ağzını ver, Anna. Boşaldığında seni tatmak istiyorum." Bir elimi boynuna doladım ve onu kendime çektim. Bana istediğimi veriyor, sıcak, kesik kesik nefesleri ve tatlı tadı kanıma karışıyor, başımı döndürüyor. "Seni seviyorum bebeğim."

"Seni daha çok seviyorum." İnliyor.

"Mümkün değil." Diğer elimle sıcak, ağır göğsünü avuçluyorum, sonra da onu uçurumun kenarına getireceğini bilerek, neredeyse acıyı sınırlayacak kadar bir basınçla memesini çimdikliyorum. Ve öyle de oldu.

"Tanrım, evet!" diye çılgılık atıyor, paramparça olmadan hemen önce, amcığı sıkı bir mengene gibi sikime kilitleniyor ve kendi bedenimi zevkten kurutuyor.

"Benim, Anna." Ağzına karşı inliyorum, kendimi onun içine dökerken dudaklarını dudaklarımda tutuyorum.

Yaralarım dikkat ederek benden yana doğru düşüyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor, hem de hiç. Onu kollarıma hapsederek kendime doğru çekiyorum. "Kıpırdama," diye fısıldıyorum saçlarına. "Ben iyiyim bebeğim, söz veriyorum. Sadece olduğun yerde kal." Bana karşı rahatlıyor. Onu sıcak tutmak için yorganın diğer tarafını üzerimize çekiyorum ve parmaklarımı ince kolunda gezdiriyorum. Sessizliğin tadını çıkarıyoruz, sadece hissediyoruz, hiç konuşmuyoruz.

Birkaç dakika sonra elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçirmeden önce öpmek için ağızına götürüyor. "Hayatımın geri kalanında böyle kalmak istiyorum.

hayat. Bir daha asla senin kollarında uyumamanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istemiyorum." Sesi yumuşak ama sözleri göğsüme bir darbe gibi çarpıyor.

Onu rahatlatmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yüzük parmağını okşamaya başlıyorum, odaya bakarken zihnim dönüyor. Sonra onu buluyorum - yatağın hemen yanında yüzen onun balonu. Elini bırakıp uzanıyorum ve pembe ipin altından tutup bir parça koparıyorum.

Bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Hey, neden balonumu mahvediyorsun? Bunun için çok düşündüm."

Sırıtarak, yan dönüp ona bakıyorum, acının verdiği ısırtığı görmezden geliyorum. Sol elini tutuyorum ve pembe kurdeleyi alıp yüzük parmağına güvenli bir şekilde bağlamadan önce bileğinin iç kısmını öpüyorum. Bana karşı geriliyor, gözleri şok içinde benimkilere dikiliyor.

"Sana *sonsuz* dek dediğimde, Anna, ciddiym. Sen benim karım ve çocuklarımın annesi olacaksın. Sonsuz dek benim Anna'm olacaksın. Hiçbir şey ya da hiç kimse bunu değiştiremeyecek."

Sıcak gözleri yaşlarla parlıyor. "Bana evlenme mi teklif ediyorsun, Logan Knight?"

"Hayır. Sana söylüyorum, öylesin."

Yüzümü tutup dudaklarıma sıcak bir öpücük kondurmadan hemen önce içinden bir kahkaha dökülüyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve ağzını kendime daha sıkı bastırıyorum. Bana vermek zorunda olduğu her şeyi içime çekiyorum, ılık gözyaşları aromalarımıza karışıyor. "Seni çok seviyorum," diye fısıldıyor öpücüğün içine.

"Ben de seni seviyorum. Yemin ederim Anna, sana göz kulak olacağım. Acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceksin."

"Sen yanımda olduğun sürece her şeyi atlatabilirim. Sadece sana ihtiyacım var."

Birkaç sert öpücükten sonra yerine geri dönüyor, başı kolumun kıvrımında yatıyor. Elini kaldırıp parmağındaki pembe fiyongu inceliyor, gülümsemesi sanki bir elmasa bakıyormuş gibi parlıyor.

"Mükemmel bir yüzük olmadığını biliyorum ama yakında seni dışarı çıkaracağım ve istediğin şeyi alacağım."

Başını iki yana sallar. "Başka bir şey istemiyorum. Bu mükemmel."

Homurdanıyorum. "Bebeğim, doğaçlama yapıyordum. Sana gerçek bir şey alacağım. O kadar büyük parlayacak bir şey ki her orospu çocuğu onu görecek.

bir mil öteden." Şaka yaptığımı düşünerek kahkahayı patlattı... yapmıyorum.

"Mmm, benim daha iyi bir fikrim var."

"O da ne?"

Bana bakıyor. "Neden yüzük yerine isimlerimizi parmaklarımıza dövme yaptırmıyoruz?"

"Ciddi misin?"

Başını sallıyor. "Birkaç yıldır bir tane istiyordum ve senin adını parmağıma yazdırmaktan daha iyi bir şey düşünemiyorum. Bu asla kaybolmayacak ya da silinmeyecek bir şey. *Sonsuza* kadar kalacak bir şey."

Düşüncesi bile sikimi taş gibi yapıyor. Ona bakıyorum, dövme olsun ya da olmasın, onun her zaman benim sonsuzluğum olacağını biliyorum. "Bu fikri sevdim, bebeğim."

"Ben de öyle. Bu arada, bu pembe fiyongu gittiğim her yerde takacağım ve yanımdan geçen her orospu çocuğuna göstereceğim."

İçimden bir kahkaha patladı. Bu kelimenin onun ağzından döküldüğünü daha önce hiç duymamıştım ve buna bayıldım. "İşte benim kızım."

Kıkırdamasının üstünü örttükten sonra bir esneme salıyor, yorgunluk ona ağır geliyor.

Başının üstünü öpüyorum ve alnımı onunkine dayamadan önce onu kendime yaklaştırıyorum. "Hadi biraz kestirelim bebeğim, sonra dünyaya anlatırız."

Başını sallıyor. "Önce bir şeye ihtiyacın var mı?" "Hayır. İhtiyacım olan her şeye sahibim."

Daha da yaklaşıyor, yüzünü boynuma gömüyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Anna."

"Sonsuza dek," diye

fısıldıyor. "Sonsuza dek."

Memnuniyet üzerime çökerken, çok geçmeden hayatımın en güzel uykusuna dalıyorum, yanımda bu kız varken dünyayı fethedeceğimi biliyorum, tıpkı arkadaşımın istediği gibi.

Anna

Logan'ın nefes alış verişinin düzleştiğini hissettiğimde, başımı kaldırdığımda onu mışıl mışıl uyurken görüyorum, yüzü her zaman olması gerektiği gibi yumuşak ve huzurlu. Hikâyemiz uzundu ve mutluluğa giden yolumuz daha da uzundu ama sonunda biz galip geldik.

Başlangıçta bu adam benim kurtuluşumdu ama sonunda hepimizi kurtaran onun kurtuluşu oldu.

EPILOG

Anna

Altı Ay Sonra

"Daha yükseğe, Logan, daha yükseğe." Annabelle çığlık atıyor, Logan onu ağaç salıncakta iterken gülüyor. Telefonumla onların bir fotoğrafını çekiyorum, bugün Logan'ın çektiğim birçok fotoğrafından biri.

Jaxson ve Julia'nın yeni evlerindeyiz. Jaxson sonunda Cade'in arazisinin bir kısmını satın aldı, böylece kırsalda kalabileceklerdi, ancak diğer tarafta ve eski yerlerinden uzakta. Olanlardan sonra Julia oraya geri dönmeyi reddetti ve onu suçlamıyorum, Logan'ın neredeyse öldürüldüğü yere kendimi geri getirebileceğimi hiç sanmıyorum. Jaxson, Julia'nın ağacının taşınmasını sağladı. Şimdi yeni arazilerinde gururla duruyor, birbirlerine olan aşklarının büyük bir hatırlatıcısı.

Logan'ın akademiden mezuniyetini kutlamak için tüm ekip buradaydı, bu onun bize izin vermek istemediği bir şeydi ama Julia ve ben umursamadık. Hoşuna gitse de gitmese de sınıf birincisi olarak mezun olmasını kutlayacaktık. Annesi ve kız kardeşi bile buradaydı, gruba mükemmel uyum sağlamışlardı. Cooper, Logan'ın töreninin tam ortasında acil bir telefon aldı ve gitmesi gerekiyordu ve ne yazık ki ailem şehir dışında ama kutlamak için bir hafta önce onlarla akşam yemeği yedik.

Sonunda her şey olması gerektiği gibi oldu.

"Annabelle, çabuk buraya gel, Haydut'la kovalamaca oynayacağız!" Hope avlunun öbür ucundan Annabelle'e el sallayarak bağırıyor.

Annabelle havadayken salıncaktan atlıyor ve Logan'a hafif bir kalp krizi geçirttikten sonra koşarak uzaklaşıyor. Paniklemiş yüz ifadesine kıkırdıyorum.

Arkasını dönüyor ve ilk kez onu izlediğimi fark ediyor. Bana o seksi sırıtışını yaparak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Kollarını belime dolayarak beni kaldırıyor ve ayaklarımın yerden kesilmesine izin veriyor. "Neye gülüyorsun?" diye soruyor.

"Atladığı zamanki yüz ifaden," diye itiraf ediyorum gülümseyerek, kollarımı sıkıca boynuna dolayarak. "Yüz ifadene bakılırsa az önce Empire State Binası'ndan atladı sanırsın."

Homurdanıyor. "Bir erkeği uyarması gerekiyor."

Başımı sallayıp kahkahamı bastırıyorum. O da Jaxson kadar korumacı.

Birbirimize bakarken aramızda bir anlık sessizlik uzanıyor, gece mavisi gözleri ruhumun derinliklerini delip geçiyor.

"Son zamanlarda seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemiş miydim?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

"Sadece yaklaşık yüz kez. Bugün seni, annemi ve kız kardeşimi tüm ülkenin duyduğundan eminim."

"Güzel, çünkü tüm dünya senin ne kadar muhteşem olduğunu bilmeli."

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Harika olan sensin, bebeğim." Bu iltifatla alay ediyorum ama kalbim ısınıyor. "Bana beni sevdiğini söyle," diyor.

Yüzümde dolu dolu bir gülümseme belirliyor. "Seni seviyorum." "Bana benim Anna'm olduğunu söyle."

"Ben senin Anna'nım," diye fısıldıyorum.

Yemin ederim yaşadığım sürece bu sözleri ona tekrarlamaktan asla bıkmayacağım.

"Sonsuza kadar."

"Sonsuza kadar."

"Aynen öyle. Şimdi öp beni, bebeğim."

Emri yerine getiriyorum, ağzım onunkine inerken içimden mutluluk dolu bir nefes kaçıyor. Öpücük tüm vücuduma yayılıyor, el ve ayak parmaklarımın ucuna kadar, hayatımın geri kalanında sahip olmak için kutsanmış olduğum bir öpücük.

Göğsünün derinliklerinden bir inilti yükseliyor. "Tanrım, seni çok seviyorum."

Hava almak için geri çekiliyorum. "Seni daha çok seviyorum." "Mümkün değil."

Anımız yarıda kesildi. "Hey, siz ikiniz, dudak kilitlemesini bırakın ve kışınızı kaldırıp buraya gelin. Bunun için yardımınıza ihtiyacımız var," diye bağılıyor Sawyer bahçenin öbür ucundan, o, Jaxson ve Cade çocuklarıyla birlikte sıraya girerken. Önlerinde, Jaxson'ın bugün çocukların oynaması için kiraladığı devasa, şişme bir engel parkuru kurulmuştur.

"Sawyer, bebeklerimle ne yapıyorsun şimdi?" Grace oturduğu verandadan bağılıyor, Julia, Faith, Kayla ve

Katelyn.

"Merak etme, Cupcake, sadece küçük bir dostluk rekabeti."

"Uh oh. Korkuyorum," diye fısıldıyorum eğlenerek. Kızlar da benim gibi hissediyor olmalı ki hemen kalkıp yanlarına gidiyorlar.

Logan homurdanıyor. "Eminim yardıma ihtiyaçları yoktur. Seninleyken o pislikler her zaman tarzımı bozuyor."

Kıkırdarak, beni bırakmadan önce ona sert bir öpücük daha veriyorum. Diğerlerine katılmak için yürürken Miranda'nın kahkahaları arka bahçede yankılanıyor. Arkamıza baktığımızda onu ve Çavuş'u verandada görüyoruz. Adam ona doğru eğilmiş, kulağına bir şeyler mırıldanıyor ve kızarmasına neden oluyor.

"Bu adam beni gerçekten kızdırmaya başladı." Logan'a bakıyorum ve onun onlara hançer gibi baktığını görüyorum.

"Sanırım ondan hoşlanıyor."

"Öyle olduğunu biliyorum. Herif geçen gün spor salonunda onu soruyordu."

"Bence çok tatlı bir çift olurlar."

Bakışları bana döndü. "Annem herhangi biriyle *sevimli* bir *çift* olmak için çok yaşlı."

"Saçmalama. O kadar yaşlı değil, daha önünde uzun yıllar var ve mutlu olmayı hak ediyor. İkisi de çok şey yaşadı. Bence birlikte geçmişlerinin yaralarını sarabilirler."

Başımı kaldırıp bana baktığını görüyorum, ifadesi daha yumuşak. "Mantıklı konuşmandan nefret ediyorum." Bir kolunu omuzlarıma dolayıp başımın tepesine bir öpücük bırakırken dudaklarıma bir gülümseme dokunuyor.

Onlara ulaştığımızda Jaxson Logan'a ters ters bakıyor. "Daha bir saattir buradasın, eve gidene kadar ellerini kendine saklayamaz mısın?"

"Hayır, yapamam," diye kızgınlıkla karşılık veriyor Logan, geri adım atmıyor. Çocukların bir sonraki sözünü duymaması için sesini alçaltıyor. "Ve bu ona yapmak istediklerimin yanında hafif kalır."

Jaxson onu itti. "Seni küçük serseri."

Logan, Sawyer ve Cade kıkırdar.

Sawyer sırtarak, "Yemin ederim bu çocuğu her geçen gün daha çok seviyorum," diyor. Jaxson ona ters ters bakar, söylediklerinden hoşlanmamıştır.

Annabelle heyecanla Jaxson'ın kollarına atlarken, "Hadi baba, bu gösteriyi yola koyalım," diyor.

Sawyer, "Pekâlâ, bu meseleyi sonsuza dek hallediyoruz," diye söze başlar. "Ama bu sefer karada. Çocuklar sırtımızdayken bu engelli parkuru koşacağız. Çocuklardan biri düşerse oyun dışı kalırsınız. Bitiş çizgisine ilk varan kazanır. Knight, seni diğer tarafta istiyorum ve zaman tutmanı istiyorum. Bu aaa... çocukları yendiğimde benimki ne olacak merak ediyorum," diye ekliyor ukala bir sırıtışla.

Grace ona, "Sadece bir çocuğu alıyorsun," der.

"Hayır, ikisini de alıyorum."

"Hayır, bu çok tehlikeli," diye tersliyor.

"Cupcake, bu şişme. Tehlikeli bir yanı yok. Düşerlerse bir şey olmaz. Ama böyle bir şey olmayacak, çünkü onu öldüreceğiz," diyor ikizleri yumruklamadan önce.

Parker, "Merak etme anne, ben üste çıkıp Hope'un düşmemesini sağlarım," diye onu rahatlatıyor.

Derin bir iç çeker. "Yapacağını biliyorum bebeğim."

"Hadi Beckett, gelip bana yardım edebilirsin. Fazladan bir çift göze ihtiyacım olacak," diyor Logan, onu da dahil ettiğinden emin olarak. Beckett'ın sırtına atlayabilmesi için diz çöküyor ve Beckett da heyecanla bunu yapıyor. Artık onları göremediğimiz engelli parkurun arka tarafına doğru yürüyorlar.

Tüm çocuklar hazır ol duruşuna geçer, ellerini yere koyar, bir bacaklarını geriye uzatır ve bir dizlerini yukarı kaldırır. Tüm çocuklar sırt üstü zıplar ve Grace ikizlere yardım eder.

"Sıkı tutun evlat," diyor Cade Ruthie'ye, boynunu büküp arkasına bakarak

Onu.

"Öyleyim. Merak etme, biz hallederiz Koca Adam," diye cevap veriyor ve ona bir öpücük veriyor

yanına.

"Jules, bebeğim, bizi de say," diyor Jaxson.

Gözlerini devirerek adamın dediğini yapar. "Yerlerinize, hazır olun... gidin!"

Hepsi aynı anda ateş ediyor, çocuklar çığlık atıyor ve gülüyor, canlarını kurtarmak için tutunuyorlar. Bandit de peşlerinden gidiyor, kaosun içinde deli gibi havlıyor.

Engelli parkura ulaştıklarında başa baş gidiyorlar. İlk engeli aştıklarında artık görünürde yoklar. Sadece çocukların kahkahaları duyuluyor.

"İçlerinden birinin kazanması için dua ediyorum, böylece bu olayı geride bırakabilirler." Julia iç çeker.

"Bunun asla duracağını sanmıyorum. Bu onların doğasında var," diyor
Faith gülümseyerek.

Sarge bağırarak tüm çocuklara babalarını bırakmalarını söylerken verandaya bakıyorum. Janey gülümseyerek başını sallıyor, kucağında uyuyan Mia ile salıncakta oturuyor.

Katelyn yanıma geliyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Klinikte işler nasıl gidiyor Anna, yardımımıza hazır mısın?"

Gülümsüyorum ve kolumu beline doluyorum. Katelyn'i seviyorum. Buraya taşındığımdan beri kuaförüm ve birbirimizi çok iyi tanıyoruz. Beni her zaman düzenlediği kız gecelerine davet etti ve kliniğe başlamam konusunda herkes kadar destek oldu. Hâlâ staj yaptığım için tam anlamıyla faaliyete geçmesi biraz zaman alacak, ancak tüm finansal destek ve yardımlar sayesinde topu yuvarlayabildim. "Her şey yolunda gidiyor. Sadece evrakların tamamlanmasını bekliyorum, sonra içeri girip boyayabiliriz."

"Ben de varım. Bana birkaç gün önceden haber verin, ben de Amanda'ya dükkânla ilgilenmesini söyleyeyim."

"Emin olabilirsin. Bekliyor olacağız, söylemeniz yeterli," diyor Kayla başını sallayarak. "Teşekkürler çocuklar. Siz olmadan bunu asla yapamazdım."

"Bu iyi bir amaç," diyor Julia sırtımı sıvazlayarak. "Ve senin için her zaman burada olduğumuzu biliyorsun."

Evet, öyle. Hiç sahip olmadığım kız kardeşlerim gibiler.

"Yok artık! Bu saçmalık!" Sawyer'ın bağıırışı bizi konuşmamızdan koparıyor. Bir de baktık ki çocuklar şişme botun üzerinde zıplıyor ve kendi işlerini yapıyorlar. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Uh oh," diye mırıldanıyor Grace.

"Kim kazandı?" Katelyn, Sawyer'ın hararetli sözlerinden cevabı tahmin ederek sırtarak sorar.

Logan kıkırdayarak "Berabere bitti," diyor.

"Yine mi?" Ben soruyorum.

"Evet," diye homurdanıyor Cade, belli ki sonuçtan da memnun değil.

"İmkânı yok," diye araya giriyor Jaxson. "Birimizin ona dokunmuş olması gerekiyordu."

"Önce direk, Şövalye."

Logan başını sallar. "Hayır, yapmadın. Sana söylüyorum, tam olarak aynı zamandı."

"Siktir et!" Sawyer karşılık verir. "Sırtımda iki çocuk vardı, yani ben kazandım."

Cade homurdanıyor. "Hiç sanmıyorum Evans. Ruthie senin iki çocuğunun toplam ağırlığı kadar."

"Yani? İki kişiyken daha zor."

Çocuklar homurdanıyor ama Cooper arabayı çekince tartışma sona eriyor. Kayla, kocasını görünce gözleri parlayarak, "Oh iyi, öğle yemeği için döndüğüne sevindim," diyor.

Ancak, Cooper başka bir memurla birlikte arabadan indiğinde bu rahat an ortadan kaybolur. Bir şeylerin ters gittiğini hemen anlarız.

"Baba!" Beckett heyecanla Cooper'a doğru koşar. Küçük çocuğu kucağına alır ve kulağına bir şeyler fısıldamadan önce ona kocaman sarılır. Beckett onun söylediklerini başıyla onaylıyor ve sonra diğer çocuklarla oynamak için geri dönüyor.

"Neler oluyor?" Logan sessizce soruyor, Cooper ve şerif yardımcısının bize doğru ilerleyişlerini izlerken, adımları kararlı.

"Bilmiyorum ama bir şeyler oluyor," diye mırıldanıyor Jaxson. "Hey," diye selamlıyor Kayla onları bize ulaştığında.

"Hey, bebeğim." Cooper onu öpmek için eğiliyor ve sonra bir tanesini uyuyan Ella'nın başına bırakıyor.

"N'aber Coop?" Jaxson yanındaki polise bakarak sorar.

Cooper'ın bakışları Katelyn'e kayıyor. "Aslında buraya Katelyn'le konuşmaya geldim." "Ben mi?" diye sorar, şaşırarak.

Başını sallıyor. "Bugün kardeşinle konuşmuş ya da nerede olduğunu biliyor olma ihtimalin var mı?"

Kaşlarını çatıyor. "Hayır. En son birkaç gün önce konuşmuştuk, neden? Kolan'dan ne istiyorsun?"

"Neden şuraya gidip konuşmuyoruz?" diye sorarak avlunun diğer tarafını işaret ediyor.

Adam onu yönlendirmeye çalıştığında geri çekilir. "Hayır, burası iyi. Sadece bana neler olduğunu anlat, beni korkutuyorsun Cooper."

Yüzünde pişmanlık dolu bir ifadeyle onu izliyor. "Kolan için bir tutuklama emri var."

"Ne?" Katelyn şok içinde geri çekilir. "Ne için?"

Faith onun yanına gelir ve elini omzuna koyar. Cooper tereddüt eder. "Sanırım bunu özel olarak konuşmamız en iyisi olacak."

Başını sallıyor. "Buradaki herkes aileden biri gibi, çıkar ağzındaki baklayı." Başını sallıyor. "Tecavüz, saldırı ve darp için."

"Ne!" diye bağıyor. "Delirdin mi sen?" Başını sallar. "Hayır. Hayır, bir hata olmalı. O bunu asla yapmaz, Cooper. Asla!"

"Bu doğru, yapmazdı!" Faith konuşuyor, Katelyn kadar üzgün görünüyor.

Soluk soluğa bir iç geçiriyor. Hepimizin ne kadar yakın olduğunu düşünürsek, bunu onunla tartışmak onun için kolay olmasa gerek. "Dinle, tüm gerçekleri bilmiyorum, bu yüzden Kolan'ı bulmamız gerekiyor. İddia edilen kurban suçlamada bulunuyor ve onun yaptığını söylüyor."

"Yalan söylüyor!" Katelyn bağıyor. "O asla böyle bir şey yapmaz!" Gözlerinde yaşlar birikirken kalbim kırılıyor, tatlı yüzü gergin ve perişan.

Cooper'ın yanındaki şerif yardımcısı ilk kez konuşur. "Kanıtlar oldukça suçlayıcı, Bayan Slade, ve-"

"Lanet olası kanıtlar umurumda değil. Bunu kardeşim yapmadı!"

"Katelyn, dinle." Cooper yaklaşıyor ama o geri çekiliyor.

"Hayır! Bana bunu onun yapmadığını bildiğini söyle, Cooper." Adamın tereddütü kadının soğukkanlılığını kaybetmesine neden oldu. "Biliyor musun? Unut gitsin. Bu saçmalığı daha fazla dinlemeyeceğim!" Koşarak arabasına doğru gidiyor.

"Katelyn, bekle!" Faith onun peşinden gider ama yeterince hızlı değildir. Ona ulaşmadan Katelyn arabasına atlar ve hızla uzaklaşır.

Faith bize doğru yürüyor, gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor. Cade onu tutuyor ve kendine doğru çekiyor. "Bir sorun var," diye boğuk bir sesle konuştu. "Sana söylüyorum, onu tanıyorum, böyle bir şey yapmaz."

"Kanıtlar ne kadar zarar verici?" Jaxson soruyor.

"Oldukça suçlayıcı," diye üzülererek itiraf ediyor. "Ve görünüşe göre şehirden kaçmış, bu da onu daha da suçlu gösteriyor."

Sawyer Logan'a bakar. "Belki de o gece kulüpte gördüğün oydu."

"Evet, işte bu kadar. Görünüşe göre Belediye Başkanı Allan ile bazı bağları olma ihtimali var. O yüzük beklediğimizden daha büyük olabilir."

Kolan'ın Logan'a olanlarla bir ilgisi olduğunu düşününce kalbim sıkışıyor.

"Sence o mu yaptı?" Jaxson soruyor.

Cooper başını sallar. "İstemiyorum ama şu anda kanıtlar onun yaptığını söylüyor."

"Hayır. O bunu yapmaz!" Faith'in hıçkırık sesiyle hepimiz sessizliğe gömüldük.

Cade onu daha yakın tutar, rahatlatmaya çalışır.

Kalbim sadece onun için değil, kaçarken yüzündeki acıyı hatırladığım Katelyn için de kırılıyor. Bu grubun ihtiyacı olan son şey daha fazla kalp kırıklığı ama görünüşe göre tam da bu başımıza gelecek.

Yazardan bir mektup için sayfayı çevirin.

Sevgili okuyucu,

İşte karşınızda Onurlu Davranışlar serisinin ilk kitabı. Umarım Logan ve Anna'nın hikâyesini siz de benim kadar seversiniz. Bu kitap bana her türlü sorunu yaşattı ama görünen o ki bu sorunlar her zaman kalbimde daha önemli bir yer tutuyor. Bu kitabı yazmayı ve hatta tüm Onurlu Adamlarımla ve onların aileleriyle yeniden bağ kurmayı çok sevdim.

Kitaplarımı her zaman dünyamızdaki gerçek olaylara dayanarak önemli bulduğum mesajları iletmek için kullanmaya çalışıyorum. Bu kitaptaki mesajım Çavuş'tu. Kendisi uzun zamandır tanıdığım bir karakter ve Anna'nın bulması için bu seride ona yer vereceğimi biliyordum. Uzun zaman önce YouTube'da evsiz bir adam ve onu bugün olduğu yere getiren yürek parçalayıcı hikayesi hakkında bir video izlemiştim. O kısa video beni değiştirdi. Onun hikayesi Sarge'inkinden farklı olsa da, yine de aynı anlama geliyordu - yargılamayın. Sarge'ın sözleriyle: "Pek çok insan bana bakıyor ve eskiden ne olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok. Ülkesi için savaşan saygın bir adam olduğumu bilmiyorlar. Sadece sokaktaki bir serseriye, çalışamayacak kadar tembel olduğunu düşündükleri birini görüyorlar."

Bazen yargılamamak zordur ama onların hikayesini bildiğimizi varsaymamalıyız.

Sarge'ın kalbimde çok özel bir yeri var ve izlediğim videodaki adamın da öyle. Şu anda bu konulara ışık tutabilecek ve farkındalık yaratabilecek bir konumda olmamı seviyorum, ancak daha da önemlisi bağış yapabilecek ve bir fark yaratmaya yardımcı olabilecek bir konumda olmak. Hope Mission, şehrimde ihtiyaç sahibi insanlara yardım etmeye çalışan harika bir yardım kuruluşu. Bu kitabın ilk ay gelirlerinin bir kısmı, evsizlerin beslenmesine ve giydirilmesine yardımcı olmak için onlara bağışlanacaktır. Bu kitabı satın alarak ihtiyacı olanlara yardım etmemde bana yardımcı oldunuz. Desteyiniz için teşekkür ederim.

Yayınlanacak olan bir sonraki kitabım Yasadışı Adalet. En iyi arkadaşlarımdan biri olan K. Langston ile birlikte yazdığım romantik bir gerilim. Kasım 2015'te yayınlamayı planlıyoruz. Bundan sonra ne olacağına gelince, keşke bir cevabım olsaydı. Aslında planım itfaiyeci serimin ilk kitabı olan Cesur Adamlar'ı yazmaktı. Beautifully Insightful'dan Cece benimle çok uzun zamandır konuşuyor. Ancak, ben bunu size yazarken, o durdu. Bu yüzden bir sonraki kitap bu serinin ikinci kitabı olabilir: An Act of Salvation, Nick ve Katelyn'in kitabı. Bundan sonra kimin hakkında yazacağımı karakterlerimin ve kalbimin seçmesine izin veriyorum, bu yüzden o zaman gelene kadar

odak noktası yalnızca Hukuksuz Adalet olmaya devam edecek. Şu anda en iyi tavsiyem beni Facebook'ta takip etmeniz: www.facebook.com/pages/Author-KC-LYNN/575868539173061?ref=hl gelecekle ilgili güncellemeler için ve ayrıca web siteme göz atın: www.authorkclynn.com.

Son olarak, tüm okuyucularıma sevginiz ve desteğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezsiniz. Karakterlerimi ve hikayelerini ne kadar çok sevdiğinizi görünce kalbim durmadan gülümsüyor. Umarım beni nezaketle oturttuğunuz bu kaidenin üzerinde yaşamaya devam ederim.

Çok sevgiler,
Yazar K.C. Lynn XO!

Teşekkür

İçinde bulunduğum bu yolculuk için her zaman teşekkür etmem gereken pek çok insan var ve umarım kimseyi dışarıda bırakmam.

Kocama ve dört güzel çocuğuma, bana karşı her zaman sabırlı olduğunuz ve yazarken ya da imza günlerine giderken beni karakterlerimle ve okuyucularımla paylaştığınız için teşekkür ederim. Sizleri çok seviyorum ve her zaman benim bir numaram olacaksınız.

Aileme, beni doğurdukları ve her zaman yanımda oldukları için teşekkür ederim. Ha ha! Sizi seviyorum çocuklar. Not: Anne, yerde kalalım ve tüm imza günlerine trenle gidelim.

Kayınvalideme, sadece beni desteklemekle kalmayıp ben uzaktayken her zaman ailemin yanında olduğun için teşekkür ederim. Birlikte çıktığınız yolculuklarda ne olursa olsun, onları her zaman kalpleri gülümseyerek bırakıyorsun, bu da benim gülümsememe neden oluyor. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezsiniz. Seni seviyorum.

Güzel ve şaşırtıcı editörüme, ALTI KİTAP ve biz onu sallıyoruz. Ne kadar ilerlediğimiz her gün beni şaşırtıyor. Olduğum kişi olmama izin verdiğin için teşekkür ederim (uygun dilbilgisi olsun ya da olmasın). Bu yolculuğu sensiz asla yapamazdım. Seni seviyorum.

Kayınbiraderim Shelley'ye, bana her zaman inandığın, bana moral verdiğin ve başka bir göz olduğun için teşekkür ederim. Desteğinizin anlamı çok büyük. Seni seviyorum.

Kız arkadaşım Kimmie'ye, her zaman yanımda olduğun, hikâyelerimi en az benim kadar sevdiğin ve beni her zaman olduğumdan daha havalı biri gibi gösterdiğin için teşekkür ederim. Ama en önemlisi, her zaman sahip olabileceğim en iyi arkadaşlardan biri olduğun için teşekkür ederim. Seni kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum ve bana seni getirdiği için indie dünyasına her gün teşekkür ediyorum.

Hooch'uma, Keshia'ma, başka bir beyden olan kız kardeşime, en iyi arkadaşlarımdan birine. Seni çok seviyorum. Bir yazar olarak senden çok şey öğrendim. Sensiz ne ben ne de bu kitap aynı olurdu. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Hukuksuz Adalet için sabırsızlanıyorum, bunu başaracağız. Her seferinde bir kelimeyle fark yaratıyoruz ve hiç kimse

başka biriyle yapmak istemezdim. Dostluğumuzun ömür boyu süreceğini biliyorum.

Sarışınma, Steph'ime, en iyi arkadaşlarımdan birine. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum ve bu yolculuk sensiz asla aynı olmazdı. Birlikte imza atmayı ve bu yolculuk boyunca birbirimizi desteklemeye devam etmeyi dört gözle bekliyorum.

Sierra'ya, balonlu sakızım, sensiz ne yapardım? Konuşmaya ya da gülmeye ihtiyacım olduğunda her zaman yanımdasın. İhtiyacım olduğunda bana moda tavsiyeleri veriyorsun ama en önemlisi bana inanıyorsun. Çılgın hayatlarımızda birbirimizi görmeden ne kadar uzun süre geçirirsek geçirelim, her zaman başvurabileceğim biri olduğumu biliyorum. En iyi arkadaşlarımdan biri olduğun için teşekkür ederim. Kalbimde çok özel bir yerin var. Seni seviyorum.

Alycia'ya, listeme yeni ve özel bir kişi daha eklendi. Senin için çok minnettarım. Sözlerimi senin gibi okuyan hiç kimsem olmamıştı. Çılgın çıkartmaların ve tereddütsüz desteğin benim için her şey demek. Beni anlamayı, karakterlerimi anlamayı ve yazdığım her kelimeyi hissetmeni seviyorum. Benim için yaptığınız tanıtımlar her zaman nefesimi kesiyor. Siz olduğunuz için teşekkür ederim. Seni seviyorum ve bu bağımsız dünya seni bana getirdiği için çok mutluyum.

Alissa'ya, bu çılgın bağımsız dünyada bana yardımcı olduğun ve yayınlarımın bu kadar başarılı olmasına yardımcı olduğun için çok teşekkür ederim. Seni seviyorum ve yaptığın her şeyi takdir ediyorum. Sen çok özelsin ve hayatın sana sunduğu tüm mutlulukları hak ediyorsun.

Betalarım Alycia, Sian, Natasha, Keshia ve Kim'e. Sarsılmaz desteğiniz ve beni doğru yöne yönlendirdiğiniz için teşekkür ederim hanımlar. Bu kitap boyunca çok zorlandım ama benden asla vazgeçmediniz ve bitirmem için gereken güveni verdiniz. Teşekkür ederim, sizi çok seviyorum kızlar.

Yakınımdaki ve uzağımdaki tüm yazar arkadaşlarıma ve C.O.P.A. kızları. Benim için söyleyebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyorsunuz. Birbirimizi ve savunduğumuz her şeyi bulmuş olmamızı seviyorum. Böyle harika bir grubu bir araya getirdiğin için teşekkürler Ella. Sizi seviyorum hanımlar. #COPASTRONG!

Cupcakelerime ve Onur Hanımlarına. Bir kızın sahip olabileceği en iyi okuyucular ve arkadaşlar olduğunuz için teşekkür ederim. Bana olan sarsılmaz desteğiniz ve inancınız her şey demek. Grubumuzu ve temsil ettiği her şeyi seviyorum. Hepinizi seviyorum.

Kapak tasarımcım Kari'ye, her zaman böyle güzel kapaklar sunduğın ve karakterlerime hayat verdiğin için çok teşekkür ederim. Birinci kitaptan beri benimleydin ve son kitabıma kadar da benimle olacaksın.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, blog yazarları, bu sizin için,

B~ Bize inanın

L~Lift us

O~Kalplerini bize aç

G~Yukarıya ve öteye git

G~Bize güç ver

E~Bizi cesaretlendirin

R~İnceleyin ve bizi
tavsiye edin S~Sevgiyi yayın

Beni seven ve destekleyen tüm blog yazarlarına. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.